

Весела Луноба Цаноба

ГРЕХОВНОСТ

ГРЕХОВНОСТ

Книжница на Греховност

Греховност

Греховност

Греховност

Греховност

Греховност

Греховност

Греховност

Греховност

SLAVIANU

На сина ми, Кристиан

Весела Лулова Цалова

ГРЕХОВНОСТ

В корицата е използван детайл от триптих „Градина-
та на земните удоволствия“ на Йеронимус Бош

роман

© Весела Лулова Цалова, автор

© Марко Бацзато, художник на корицата

© Димитър Риков, редактор

© Издателство „Славяни“, 2006

ISBN-10: 954-368-001-9

ISBN-13: 978-954-368-001-6

Формат: 1/16/60/90

Печатни коли: 15

SLAVIANU PRINT
ADVERTISING

Всяка прилика с реални лица и събития е напълно случайна.

От авторката

Съдържание

ПЪРВА ЧАСТ

Сватбата.....	9
Срещата.....	12
Раздялата.....	17
Оливера.....	27
Равносметката.....	34
Мъртвото време.....	37
Леа Морел.....	40
Къщата.....	42
Мауро.....	45
Началото на нищото.....	49
Приемът.....	52
Поканата.....	56
Пиза.....	62
Ангелът с прекършени криле.....	72
Тайната.....	75
Новият живот.....	88

ВТОРА ЧАСТ

Горещи точни.....	92
Господарката-демон.....	97
Решението.....	108
Лъжите.....	117
Бал с маски.....	125
Заблудата.....	131
Спомените се прераждат.....	145
В търсене на истината.....	154
Венеция.....	157

ТРЕТА ЧАСТ

Завръщането	165
Апатията	168
Обаждането	176
Истината не е без адрес	184
Писмото	195
Краят на нищото	212
Да забравиш себе си	214
Вечерята	224
Епилог	236

ПРОЛОГ

Преминаха по „Моста на свободата“ с бясна скорост. Мауро изпреварваше всяка кола, изпречила се пред неговата, пушеше нервно и говореше объркано. Почти не я поглеждаше. Беше изключил климатика и отворил прозореца откъм неговата страна. Вятърът внасяше аромат на гнило от лагуната. Жената, която пътуваше до него, го наблюдаваше и предугаждаше, че крие нещо...

Направи рязък десен завои и спря на паркинга на „Пиацале Рома“. Слезе забързано, отвори багажника на алфата, грабна куфара и раницата и тръгна към покрития платен гараж на около двайсетина крачки от мястото, където се намираха сега.

Дори не се обърна да види дали спътницата му го следва. Вървеше напред като побеснял. Искеше миг по-скоро да остави багажа ѝ, да се сбoguва с нея и да се махне от този венециански площад, който беше някакво недоразумение и в пълна противоположност с облика на града.

Пет минути чакаха гадните автобуси на градския транспорт и леките автомобили да профучават покрай тях, докато накрая достолепна възрастна дама в кабриолет спря и великодушно ги пропусна да пресекат улицата, която делеше двата паркинга.

– Пристигнахме – каза Мауро и остави чантите на нажежения асфалт.

– Да, благодаря ти, че ме докара до тук – несигурно отвърна жената.

– За нищо! Сега ще бягам, имам неотложна работа и закъснявам – допълни високият мъж, наведе се и набързо я прегърна.

С цялата си нежност тя го придърпа към себе си. Положи глава на рамото му и усети аромата на изпотеното му от юлската жегата тяло. Имаше нещо злокобно в тази раздяла, през съзнанието ѝ премина мисълта, че за последен път го вижда свободен. Притисна го още по-силно, затвори очи и си пожела този миг да е безкраен, но той нетърпеливо се отскубна от прегръдката ѝ, докосна устните ѝ със своите, обърна се и си тръгна.

Ревът на автомобилните двигатели заглуши риданието ѝ. Тя се хлъзна по стената, на която се беше опряла и седна в неестествено прегъната поза на тротоара.

Изведнъж обаче рязко се надигна, направи две крачки, застана на ъгъла на сградата и погледна към паркинга, където все още трябваше да е колата на Мауро.

Той седеше в купето и говореше с усмихнато и ведро лице с някого по телефона. Приключи разговора, запали мотора и потегли.

Разплаканата жена наблюдава как автомобилът му плавно и постепенно се отдалечи от погледа ѝ... Лазурните ѝ очи угаснаха.

Върна се при багажа си, седна върху куфара под палещото слънце и зачака служебната кола, която трябваше да я вземе оттук и да я откара в посока, която за нея вече не беше от значение.

ПЪРВА ЧАСТ

Сватбата

*Където има сватба без любов,
ще има любов без сватба.*

Бенджамин Франклин

Вперили бяха очи в свещеника, омагьосани от искрящото бяло му расо. Младоженецът – с гордо изражение и магнетичен син поглед, а булката – смирена и плаха, наклонила наляво нежната си глава, покрита с воала на непорочността. Около тях – навсякъде цветя. Белотата им упояваше душите им и притпяваше сетивата им.

Гласът на божия служител ехтеше в изпълнения с хора храм. От време на време се чуваше изхлипването на някоя застаряваща мома, която се потапяше в мечти и не удържаше сълзите си.

Сред букетите се открояваше младоженката, преизпълнена с щастие. В съзнанието ѝ се рояха мисли за тяхното бъдеще, за неродените им синове, за радостите и скърбите, които ги очакваха, и най-вече за Мауро, за нежните му ръце, за очарователните му сини очи, за топлия му глас.

“Заслужавам ли го?” – питаше се.

Крехката ѝ фигура, толкова съвършена, че напомняше антична флорентинска ваза, създадена от велик майстор, сякаш ставаше още по-дребна под напора на мечтите. Младостта ѝ, недокоснатото ѝ от мъжки ръце тяло изгаряха от догадки за човека, който стоеше до нея и години наред бе живял сам за себе си, имал бе други жени, някои бе обичал страстно и всеотдайно, други – не, но миналото му бе изписано върху лицето, в дълбочината на очите му и бръчиците около тях. Въпреки всичко точно тя застана с него пред олтара.

„Не е ли това знак на съдбата, че може би съм най-достойната от всички предишни или просто безчетните му разочарования го принудиха да вземе решение в името на благородната си фамилия, от чисто биологичния дълг да продължи рода? – Въпросите продължаваха да изпълват съзнанието ѝ. – Защо ли е толкова хладен, сякаш дъхът му е спрял, защо не ме поглежда дори?“ – питаше се булката и в душата ѝ покълваше тъга.

Смирена, добродетелна и заслепена от любов, тя копнееше за прозаични неща като нежна обич, разбирателство и домашен уют.

Мауро нямаше право на избор и свободна воля, обстоятелствата господстваха над него и трябваше да им се подчини, пък и невестата бе подходяща за него, почти свършена – интелигентна, смирена, добродетелна, вероятно щеше да бъде и добра майка на децата му. Опитваше се да убеди сам себе си, че постъпва правилно, но в сърцето му все още тлееше болката по безвъзвратно изгубената му греховна любов, която разбъркваше мислите му.

Представи си отново лазурните и дълбоки очи на жената, която обичаше. В тях можеше да се удави с радост. Къде ли се скиташе сега? Искаше да види отново безумно красивия ѝ поглед, с който го изгаряше и в същото време го правеше като памук в ръцете си.

Стоеше до непорочната си съпруга, а мислеше за друга. Другата, която изостави заради материални интереси и слабост. Тръгна си, без дори да се сбогува, безсилен да я погледне за последен път и да ѝ каже истината.

Спомените нахлуваха в главата му и бомбардираха съзнанието му. Дори и днес, в деня на сватбата си, той усещаше невидимото ѝ присъствие в прекрасната църква „Санта Мария Асунта“, където се бяха венчавали неговите баби и дядовци, неговите родители, братята му, а сега и той.

Привидно всичко бе налице за щастлив празничен ден, но липсваше взаимност на чувствата. Даваше си сметка, че не обича младата жена до себе си.

„Не може да е истина, аз сънувам. Още усещам допира на ръцете ѝ, виждам пред себе си нея, не свещеника...“

Съвестта му бавно и мъчително го разяждаше. Римите започнаха да нахлуват в съзнанието му, почувства ужасна тежест в главата си, а тялото му предателски се отказваше от него. Не успяваше да се овладее. Разкъсваща болка прониза сърцето му.

Имаше нужда от лист и химикалка, искаше за пореден път да пише за нея, да я увековечава в стиховете си, в които липсваша предрасъдъци и религиозни норми.

„Каква е тази тишина наоколо? – сепна се той. – Защо всички са вперили очи в мен? Къде съм?“

– Искаш ли тази жена за своя съпруга? – попита дон Лино.

Ушите на Мауро изпищяха от страшния въпрос.

– Да! – промълви той.

Решението му бе продиктувано от дяволското му сърце, което от време на време се събуждаше в него. Ненавиждаше се и след отговора си сякаш загуби съзнание.

В църквата изведнъж притъмня, цветята и расото на свещеника вече не бяха бели, а сиво-черни, а фреската на Джамбатиста Тиеполо¹, съхранена през вековете, помръкна и загуби хармонията на фигурите си. През оцветените прозорци спря да нахлува слънчева светлина, останаха само изплезените лица на демоните, които се подиграваха на фалшивото му целомъдрие и вяра.

На излизане от храма погледът му се луташе сред лицата на гостите, събрали се на стълбите, за да зърне лазурния поглед, без който трябваше да се научи да живее от сега нататък. Видя само физиономии, които не го интересуваха, и усети празнина, която го обгръщаше като лепкава пяна.

Мразеше се, искаше да си поеме въздух, опитваше да се събуди...

Осъзнаваше, че току-що бе изпълнил смъртната присъда над любовта си. Молеше за прошка обърканата си душа. Искаше възмездие за собствените си постъпки. Нямаше сили да продължи. Онези очи го следваха, споменът за гласа ѝ го караше да потръпва от мъка. Никога вече не можеше да бъде с нея.

„Прости ми за несбъднатите ти мечти с мен, прости ми за всичко, това не бях аз, а моят зъл дявол, ти не го заслужаваш...“

1. Джамбатиста Тиеполо - италиански художник (1696-1770). - Бел. авт.

– Мауро, скъпи, добре ли си? Ти трепериш, любов моя... – прошепна булката със сияещо лице, озарено от щастливото събитие и любовта, която изпитваше към своя жених.

Той не я чу или просто не пожела да ѝ отговори. Взе я на ръце, както повеляваше традицията, и заслиза по червената пътека, постлана на църковните стълби, а засмените гости ги обсипаха с аплодисменти. В очите им Мауро изглеждаше щастливец, защото бе обичан, но в собствените си – клетник, който пропусна мига да обича, а времето бързаше и слънцето клонеше вече на заник.

Вдигна поглед към небето за молитва, но в обагрените в алено облаци за последен път видя очите ѝ, нейния безумен поглед, който го обгръщаше и му причиняваше онази сладка болка в сърцето...

Отнесе съпругата си до пишно украсената сватбена лимузина, остави я да седне и нагласи помпозната ѝ рокля, както се дооправят манекените на някоя лъскава витрина, настани се до нея с усещането, че седи до току-що закупена красива вещ, и продължи да мълчи, унесен в мисли за залеза на невъзможната си любов, безвъзвратно преминала във вечността...

Срещата

След сватбата животът му сякаш изтичаше между пръстите. Сутрин, когато се събуждаше в семейното ложе, до него не беше Тя. Нейният поглед му липсваше, а в очите на младата си съпруга виждаше само дълбока и поглъщаща празнота. Все често избухваше и ден след ден между тях се отваряше бездна. Мауро не можеше да прости постъпката си.

Понякога майка му го гълчеше, но думите ѝ не достигаха до съзнанието му. Обсебен от мисълта, че е сгрешил, от сутрин до вечер стоеше затворен в кабинета си и пишеше. Минаха девет месеца от сватбата им, а вече му се струваше, че са минали девет години в самота и неразбиране. Дори Бог не благослови съюза им, защото не им изпращаше рожба, което според него бе знак, че бракът им е греховен.

Нощем, когато докосваше тялото на съпругата си, усещаше, че в него отново се вселява демонът и само с негова помощ успяваше да я обладае. Не изпитваше към нея дори съжаление.

А тя с всеки изминал ден повяхваше. Кожата ѝ побледня и под нея запозираха розови жилчици. Очите ѝ помръкнаха, почти не говореше, потънала в тъжните си мътни мисли, чакаше безропотно края на тяхната връзка. Усещаше, че съпругът ѝ не е с нея, виждаше в погледа му злочеста тъга, която го раздираше, страхуваше се от гласа му, който я режеше като нож, когато започваше да ѝ крещи без съществена причина.

Вечер заспиваше изтощен от собствената си съвест, която го гризеше безмилостно, а тя лежеше до него будна, с широко отворени очи и се опитваше да си представи в тъмнината лицето на съперницата си, заради която мъжът ѝ страдаше.

Узна за нея няколко седмици след сватбата им, когато влезе в кабинета му, за да разтреби. На писалището лежеше поредното недовършено писмо към другата, а встрани от него имаше цяла дузина стари, неизпратени послания. Любопитството ѝ надделя и се зачете... Сълзите опариха лицето ѝ, но не изпита омраза нито към него, нито към непознатата жена. В сърцето ѝ се настани странна тъга заради несправедливостта. Изпитваше угризения, че е взела мъж, който принадлежи на друга жена, обичала го по особен начин.

От недовършеното му писмо ясно си представи „оня лазурно-безумен поглед“, за който Мауро жадуваше. Близна я огънят от болката му. Тя самата гореше в неговия ад, сътворен от вината му.

От този ден нататък се преобрази и се превърна в безплътна сянка. Отчиташе присъствие в неговия огромен патриархален дом, сред близките му, за които беше удобна и които я обичаха и ценяха. Не се нуждаеше от тяхната обич, защото умъртвена-та ѝ душа не я искаше. Младостта ѝ си отиде, ведростта ѝ остана там в църквата, в деня на тяхната сватба. Все още го обичаше, желаше го, мечтаеше за рожба, но в същото време съзнаваше, че бленува напразно, защото никога нямаше да бъде неин. Загуби го и нямаше да си го върне, всъщност, в главата ѝ често

ITALLIANO

звучеше фразата: „Как да си го върнеш, щом никога не си го притежавала?!“

...И тази сутрин бе като предишните. Отвори очи, усети топлината на нежното ѝ тяло и това още повече го вбеси. Не я искаше до себе си, изглеждаше му като кукла, която безропотно го търпи. Струваше му се неодушевена, пълен антипод на неговата любима. Колко много му липсваше пламъка ѝ...

Безброй пъти молеше Бог да стане чудо и тя да се върне или да се появи неочаквано само за миг, за да може да зърне погледа ѝ, заради който вече бе напълно сигурен, че е готов да умре, но не и да загуби повторно.

Скочи от леглото, навлече набързо дрехите си и без дори да се обърне, за да погледне съпругата си, пъргаво излезе от семейната спалня, все едно там се бяха събрали всички зли сили и бързаше да се отскубне от тях.

Влезе в трапезарията, пригответи си кафе с мляко, грабна пакетка с цигарите и тръгна към офиса си. На прага на входната врата го застигна гласът на майка му. Стоеше на верандата и го чакаше, за да му каже дежурното си напътствие, което му повтаряше, откакто се помнеше:

– И внимавай!

Така и не проумя през годините защо му повтаря все това изречение, след като службата му се намираще пред очите ѝ, на метри от къщата им и можеше винаги да го наблюдава. Дори сега, когато вече беше женен, майка му продължаваше да го изпраща сутрин с тези думи. Как я мразеше в този миг, как му се искаше да се обърне и да ѝ кресне: „Ти си виновна за всичко, ти унищожи бъдещето ми, ти пропъди моя ангел...“, но не можеше да го направи, защото не намираще сили в себе си, както не намери сили на църковната церемония да каже „Не!“ по време на венчавката.

Утринта беше мъглива, влажна и го предразполагаше още повече към тъжни мисли, които натрапчиво жужаха в главата му. Подозираше, че денят му ще е по-тежък от вчерашния, че вкусът му към живота е притъпен повече от всякога, че нея я няма... В такива моменти му се искаше да е умрял.

Тялото му натежа, а окована в ръждясалата клетка на безизходицата, душата му задаваше въпроса: „Защо си тръгна от нея, без дори да я попиташ къде би могъл да я намериш?“

През деветте месеца, последвали тяхната раздяла, се опита няколко пъти да се свърже с нея на клетъчния ѝ телефон, но тя не отговаряше, нямаше я и в апартамента ѝ. Може би пътуваше и работеше, за да надживее болката, която ѝ бе причинил.

Изчезна тихо от живота му, без да иска обяснения, макар че той я задуши с жестокостта на постъпката си.

Кафето с мляко остана недокоснато, цигарата му димеше и догаряше бавно, както се изпепеляваше и последната му надежда, че някога ще успее да открие отново своята любима.

До обяд не успя да напише нито ред. Взираше се в екрана на компютъра и в него виждаше образа ѝ – неясен и смътен, но болезнено желан, превърнал се в мираж, който не му даваше мира.

Както винаги точно в 12.30 часа всички се събраха около масата. Майка му, баща му, съпругата му, братята му и жените им, а икономката Катерина и една по-млада прислужница слагаха чиниите с димящото ядене, докато той седеше вцепенен и с празен поглед, но в някакво неясно, трепетно очакване.

Започнаха да обядват. Храната му се струваше безвкусна, приказките на баща му и братята му за бизнеса звучаха като безмислици. Само тялото му отчиташе присъствие в този вече чужд за него дом.

Като в просъница чу, че някой звъни на входната врата. Най-малкият му брат излезе на терасата да погледне кой ги търси точно на обяд.

Изведнъж сърцето му започна да бие учестено, докато чакаше Паоло да се върне и съобщи кой е на вратата. „Но защо ли се бави? С кого говори толкова дълго?“ – чудеше се Мауро.

Ето го, влезе в трапезарията с вторачен точно в него поглед, макар че очите му се смееха и лицето му излъчваше ведрост. „Какво ли му става на брат ми?“

Паоло се наведе над него и му прошепна:

– За теб е, но първо излез на верандата да видиш кой е, а после – както решиш.

Внезапно усети, че няма сили да помръдне. Беше залепнал за стола, всичко около него се завъртя в шеметен танц – масата, блюдата, близките му, а тенджерите по рафтовете заподскачаха като живи. Надигна се със сетни усилия и излезе на балкона, без да гледа напред, искаше да задържи по-дълго в себе си усещането за неизвестност. Плъзна погледа си надолу в градината и видя тази, за която беше мечтал през всичките отминали месеци. Чакаше го търпеливо, с разпиляна от вятъра коса. Заприлича му на неговата любима героиня от приказките, която стоеше по същия начин на самотния скалист бряг и очакваше „кораба с алените платна“.

Срещна безумно синия ѝ поглед, който погали сърцето му и вля странна топлина и сладост във вените му. Кръвта му се разлудува. Разтрепери се. Застина като вкаменен, но успя да промълви:

– Здравей, сега слизам... – и влезе отново в стаята.

Роднините му се бяха втренчили в него неразбиращо, а съпругата му го гледаше така, сякаш всеки момент щяха да го поведат на екзекуция.

Само закачливият поглед на Паоло го подкрепяше и му казваше: „Не спирай, отивай, бягай...“

Грабна цигарите си, не каза нито дума и изскочи от стаята. От този момент нататък се почувства друг човек, силите му се възстановиха, мислите му се подредиха в строй като войници, чувстваше прилив на енергия, желанието му за живот се върна.

Долу го чакаше Тя – смелата и различна от другите жени, дръзнала да дойде до входната врата на бащиния му дом. Рискувала да се превърне в грешница заради любов, по-силна от предразсъдъците на другите, потърсила женен мъж в дома на родителите му и пред погледа на законната му жена...

Слезе по стълбите и се изправи очи в очи с нея – както винаги семпла, с раница на гърба и още една чанта на рамо, с коси, черни и дълги като зимните нощи, с поглед, изпълнен със синя светлина. Озари душата му и започна да я топи сладостно.

Не издържа и я прегърна, притисна я до себе си като скъпоценен дар, който Бог му изпраща. Чу ударите на сърцето ѝ. Телата им се обединиха и превърнаха в едно цяло. Изгаряха щастливи в огъня на собствените си грехове, противопоставяйки се на съдбата, която ги раздели.

Тръгнаха с бавни крачки надолу по улицата. Разговаряха, сякаш нищо не се е случило. Беше му простила.

Седнаха в старото кафене на плаца „Маркони“ в центъра на градчето. Тя не говореше много, изчакваше го той да води разговора и понякога изваждаше от раницата си някое старо писмо или снимка. Оставяше ги пред Мауро като свещено доказателство, че нито за миг не е преставала да го обича и да мисли за него, дори когато я предаде и предпочете да се ожени за другата.

В кафетерията няколко маси бяха заети от възрастни дами, които бърбеха и убиваха времето си. За миг се втренчиха в жената, с която разговаряше, но той не искаше още отсега да мисли за клюките, с които на сутринта щеше да осъмне градчето.

– Не мога да те упрекна за смелостта ти да ме потърсиш, имаш право да ми поискаш обяснение за действията. Непримиримостта ти е достойна за уважението ми и заслужаваш обичта ми... – изрече на един дъх. – Оливера, ти си силна жена, не се страхувай да воюваш за любовта си... Обичам те.

– Направих всичко, което бе по силите ми, за да я спася... – не довърши изречението.

И цялата се превърна в Любов.

Разгялата

В средата на март психическото състояние на Мауро внезапно се влоши. Минали бяха три седмици от деня, в който тя похлопа на бащината му порта. Прекараха един незабравим следобед, в който осъзнаваха, че са заедно, но няма да има следващ път.

Продължаваше да усеща парфюма ѝ, тялото и душата му крещяха от липсата ѝ, но животът продължаваше и всеки ден безмилостно го отдалечаваше отново от нея.

Понякога нощем се събуждаше в тъмнината в компанията на спящата си жена и продължаваше да се пита:

„Сън ли беше денят, в който я видях, или реалност? Защо ли не поиска нищо от мен, нито ме прокле, нито ме упрекна и оскърби? Засвидетелства ми отново любовта си и си тръгна мълчаливо, както беше дошла.“

Не намираше отговор на нито един въпрос, който си задаваше, липсваше му покой, освирепя и тъмните страсти в душата му отново се събудиха. Любовта му към нея се превърна в омраза. Толкова му липсваше, а не можеше да промени обстоятелствата. Както винаги беше слаб и нерешителен, по-лесният начин бе да се опита да я зачеркне от живота си, за да я нарани за втори път, макар да съзнаваше, че така ще нарани и себе си.

Дните му протичаха в безделие, не успяваше да напише нито ред, чувстваше се безплоден и остарял с десетилетия. Усещаше, че има нужда от разнообразие и забавления, от сродна душа, с която да говори за литература и изкуство. Греховни желаниа атакуваха тялото му. Не разбираше какво му се случва, мъката по нея го надвиваше и го подтикваше в грешна посока.

В края на март изненадващо кметът на общината му се обади и го покани да присъства на литературна вечер, посветена на млади таланти. Отредил му бе и място в програмата, трябваше да произнесе приветствено слово.

Първата му реакция, след като затвори телефона, беше да ги прати всички по дяволите, но след половин час размисли и реши да приеме. Мразеше вътрешния си глас, командван от демона в душата си, защото винаги го тласкаше към неизвестността и го изпълваше с мерзост към собственото му безсилие.

Имаше цяла седмица, за да се подготви и да реши дали да отиде сам, или да бъде придружен от съпругата си.

Родителите му, все още неразбрали причината за посещението на другата жена, сега бяха изправени пред нов проблем, когато ги уведоми за предложението на кмета и им заяви, че ще отиде сам. Това вече ги извади от равновесие и дори пред снаха си го упрекнаха за егоизма и безразличието му, за липсата му на чувство за отговорност и най-вече за неговата безочливост пред обществото.

– Женен мъж като тебе не може да отиде сам на такава вечер – от сутрин до вечер мърмореше майка му.

Денят дойде. Събуди се с ужасен вкус в устата, болеше го и главата. Вместо да поздрави с „добро утро“ жена си, я попита какво ще му приготви да облече.

Тя го погледна отчаяно и не отговори. Мълчаливо излезе от спалнята им и се отправи към кухнята да приготви кафе. През ресниците ѝ се прокрадна изтерзана сълза и бавно се стече по бузата ѝ.

Докато чакаше кафето да заври, в малката ѝ нежна главичка се кръстосваха луди мисли. „Защо продължавам да живея с него? Нямаме деца, той ме забелязва колкото домашната прислужница, а обичта ми още повече го настройва срещу мен...“

В този миг съпругът ѝ нахлу в трапезарията и шумът от влизането му я откъсна от мъчителния монолог.

– Готово ли е кафето?

– Да – покорно отвърна младата жена.

Както обикновено смеси кафето си с мляко, изпи го на три глътки и изскочи навън, без да я погледне.

Тя не съществуваеше за него.

Душата ѝ изграчи като ранена птица от обидата, но нищо не можеше да стори. Потърси с очи прозореца, за да зърне априлското слънце, но и то ѝ се виждаше тъжно, лъчите му неуспешно се опитваха да си пробият път между клоните на стар, вековен чинар, посаден от прапрадядовците на мъжа, който обичаше и на когото се бе вrekла в деня на сватбата им.

Стоя така с поглед, вперен в нищото, и не можа да се откъсне от вцепенението си до мига, в който в стаята влезе свекърва ѝ. Облечена с вкус, семпло гримирана и с носещ след нея нежен аромат на цветя от парфюма, който използваше от години. Поздрави я сърдечно и както винаги попита:

– Мила моя, защо си сама над чашата с изстинало кафе? Нима синът ми излезе вече?

После, без да я остави да отговори, старата дама започна да се вайка за неговото психично здраве, питаше се какво се случва с момчето ѝ, защо не могат да разберат нищо с баща му...

Думи, които я заливаха, но не докосваха сърцето ѝ. Тя живееше в собствения си ад и страдаше твърде много, за да е в състояние да съчувства и на тях...

Мауро влезе в кабинета си, където го лъхна застоялият въздух, пропит с миризмата на фасовете, останали в пепелника от вчерашния ден. Писалището му беше осеяно със стари пис-

ма, вестници и недовършени ръкописи. Поизбути ги, за да си освободи място за лаптопа, отвори го и с досада изчака да се включи към мрежата. Беше нетърпелив, искаше час по-скоро да драсне имейл до Оливера, с който да я уведоми, че това е последният път, когато ѝ пише, и че от този ден нататък наистина трябва да забравят един за друг.

Пръстите му машинално се движеха по клавиатурата и думите се нанизваха като броеница на екрана на компютъра. Студените изречения, които редеше, можеха да смразят кръвта дори на най-големия непукист, сякаш чрез тях предварително искаше да я омаломощи и после да я умъртви.

Завърши писмото си с думите, че никога не я е обичал, че държи на съпругата си и не желае повече нито да я чува, нито да я вижда. Написа името си машинално и без да препрочете текста, го изпрати светкавично, за да не размисли и да се откаже.

Край!

Всичко свърши! Оливера ще страда, но ще го понесе, без да каже дума на никого.

Представи си лазурния ѝ поглед, премрежен от отчаяние, но в този момент не изпитваше дори съжаление към нея. Отново другият, лошият, безскрупулният и жесток мъж взе връх над него и не за първи път я захвърляше като ненужна вещ.

Посегна към цигарите си слепешката, но вместо тях в ръката му се озова снимка от следобед, в който тя го потърси. След седмица му бе изпратила фотографиите. Сърцето му се сви, когато видя лицето и очите ѝ, изпълнени с щастие, породено от близостта им макар и мимолетна.

– Не съм човек, дори и животно не би наранило самката си по този начин, а аз го повтарям с единствената жена, която обичам... Да става каквото ще... Не издържам повече... Да вървят по дяволите всички и всичко!

Стресна се от собствения си глас, преминал във фалсет, и от шума, който вдигаше, докато чупеше каквото му попадне в офиса. Беше потен и изморен, виеше му се свят, ушите му бучаха... Мразеше деня, в който чу гласа ѝ за първи път. От този миг нямаше покой, а когато видя и очите ѝ, осъзна, че любовта му към нея ще го погуби.

Майка му го завари да ридас, проснат върху бюрото. Изпадна в паника, задаваше му несвързани въпроси, тормозеше го още повече, а той искаше да бъде сам, сам, сам... и нищо друго.

Изправи се и каза, че трябва да се прибере вкъщи, да полегне, че нищо не се е случило, че е само миг на слабост заради неуспеха с последната му книга.

Успя да я излъже или тя му внуши, че е повярвала. Прегърна го и го изведе навън...

Залата за конференции, която се намираще на втория етаж в кметството – палат, издигнат от камъни, тухли и еугански мрамор, строен между 1885 и 1890 от инженер-проектанта Ерменеджилдо Занон – продължаваше да се преизпълва с постоянно прииждащите хора. Във въздуха витаеше тържественост. За прокождащите пишещи събрата на Мауро това бе паметна вечер.

Кметът Галенда го посрещна, топло го поздрави и представи пред гостите от съседната област – все дейци на културата и изкуството и, разбира се, негови почитатели.

Дамите им го изпиваха с поглед, защото въпреки душевните си терзания той си оставаше красив и обаятелен в разговорите си с тях като древногръцкия бог Аполон. Умееше да прикрива огъня в сърцето си и другите му завиждаха, без да могат да омърсят вътрешния му мир с клюките си.

Тържеството бе открито с петминутната прочувствена реч на кмета, след което дойде ред на Мауро.

Изправи се и като насън зачете написаното приветствие, а мислите му продължаваха да го отвеждат към любимата. Привидя му се като малка мраморна статуетка, застинала завинаги в скръбна поза, с ръце, увиснали до тялото ѝ, и с клюмнала глава като глухарче, покосено от вятъра.

Тази асоциация го отведе в последните дни на лятото на 2002 година, когато отново не беше на себе си и за да избяга от нея ненадейно, без да се приготвя, замина за Германия.

Там се срещна със своя стара позната, която можеше да му бъде майка заради разликата във възрастта им.

Прекара три нощи с нея в оргии и разврат, за да накаже тялото си, да го усмири, но се почувства по-зле отколкото преди авантюрата.

На четвъртия ден отиде в старо селско гробище, където приседна до зеленясала бронзова статуя със същото излъчване като тази, за която мислеше. Сякаш мъртвата, превърнала се в каменно изображение, го упрекуваше за постъпката му. Усещаше лазенето на студените тръпки по кожата си. Не можеше да се отдели от това място на вечен покой, което му припомняше колко е къс земният път и че трябва да го извърви достойно, а не да го изпълзи като червей.

Листата на кипарисите шумоляха, а тъжното изражение на скулптурата му навяваше спомени за Оливера – тази, от която все бягаше...

Беше свършил с речта си, но продължаваше да стои на подиума като истукан, мислено все още се намираше в двора на вековното немско гробище.

Стресна се от бурните аплодисменти на публиката, а от задните редици на висок глас го подканяха да прочете някое свое стихотворение.

Не беше подготвен, за миг се уплаши, но после започна да мълви полугласно поемата, която помнеше наизуст и живееше в сърцето му. Посветил я беше на жената-илюзия в живота му, звучеше като вопъл към нея, а може би дори като лебедова песен на любовта. Очите му се пълнеха с влага, речитираше и с всяко следващо двустичие все по-страстно я викаше да се върне при него, търсеше я с думите, които пареха като огън. И най-невежият и коравосърдечен човек на земята разбираше, че са истински и изстрадани.

Финал.

Тишина.

После залп от нови аплодисменти, по-силни и по-продължителни от първите.

Залата се изправи на крака, жени от първия ред бършеха сълзите си, но той не се трогна, атмосферата му изглеждаше гротескна, а успехът му го отвращаваше. Геният в поезията се беше превърнал в неудачник в личния си живот.

На втория ред отдясно седеше изрусена жена на средна възраст, която го фиксираше с поглед. В един миг очите им се срещнаха. Видя дланите ѝ, които се допираха в добре премерен и фалшив жест.

„Има нещо странно в тази жена – каза си той. – Видях я и на входа, когато пристигнах.“

Любопитството започна да го гризе, демонът в него се събуди, изръмжа, протегна се и се приготви за нови подвизи.

Върна се на мястото си и зачака отегчено финала на тържеството. Изпадна в безтегловност. Присъстваше физически, а осиротялото след смъртта на душата му тяло бе само предмет.“

Успя да чуе гласа на водещата, която направи пауза, усмихна се и обяви:

– Сега давам думата на поетесата от Ф., която специално пристигна за тазвечерното събитие, за да ни удостои с присъствието си и да подкрепи нашите млади таланти. Позволете ми да ви представя госпожица Леонора Дзаникели.

Мауро погледна към сцената и потърси с поглед девойката, която очакваше да види, но, какъв шок, там се изправи изрусената дама, която два пъти видя преди това.

„Госпожица? Каква ирония, та тя има осанката на добре поддържана съпруга и майка поне на две деца... Какво значение има за мен всъщност тази жена...“

Гласът ѝ прозвуча като метален звук, откъсващ се при рязането на ламаринен лист. Опитваше се да му придаде патетичност, но звучеше бутафорно. Очите ѝ просветкваха с фалшивия блясък на стъклени перли. Тялото ѝ се бе сковало в неестествена поза. Стихотворението ѝ звучеше императивно и сухо като апел, а вирнатият ѝ нос, личеше си от километри, бе претърпял пластична операция. Бюстът ѝ бе плосък като дъска за гладене. Носеше скъпи, модерни дрехи и чрез тях искаше да прикрие комплексите и неудовлетвореността си, които напрано извираха от нея.

Нервен завършек – и залата ѝ изръкопляска по навик. Аплодира я и Мауро с тайното желание да размени няколко думи след това с нея на коктейла, който предстоеше. Неизвестната нему поетеса му бе антипатична, но въпреки това се стремеше към нея, както нощната пеперуда към пламъка на свещта.

“Защо ли? – се питаше. – Може пък тя да е точната жена, която ще ми помогне да се самоунищожа, нали към това се стремя...“

В съседната по-малка зала масите за приема бяха готови и изглеждаха като симетрични букети наредени около малък подиум със статуетка на момиче в поза на молитва. Тези малки скулптури го преследваха, като че ли се бяха наговорили срещу него.

Навсякъде се чуваха гласове, жужащи и несвързани, пълни с лицемерие и фалш. Свят на мерзост, прикрита от добри обноски и скъпи бижута.

„Какво търся тук сред тези хора, които са ми чужди и безинтересни?“

Близко до себе си дочу някой да произнася името на Леонора. Обърна се и видя, че нейна позната я вика да се присъедини към тяхната група. Тя се обърна и навиреният и изкуствен нос отново щръкна. С походка на наранена лъвица тръгна към тях. От тази гледка Мауро усети, че му става студено, сякаш от нея лъхаше мраз. Почувства киселини в стомаха си, тази жена му действаше като развалена майонеза, но той продължаваше да я маже върху филийката препечен хляб.

Направи умишлено няколко крачки напред и когато беше достатъчно близо до нея, някак неволно я докосна с рамото си. Тя го погледна със студените си зелени очи, но в този миг той с цялото си достойнство на кавалер ѝ поиска извинение, наведе се и целуна ръката ѝ.

Леонора остана изумена от жест, който не бе очаквала. От години живееше само с омразната си майка в невзрачна къща, оставена им в наследство от нейния покоен баща, в пълна изолация, без приятели, без любовник, без надежда. Страдаше от хронична депресия и изпитваше ужас от много хора, събрани на едно място. Тази вечер си позволи да дойде най-вече заради настояването на майка си, която все по-често започваше да ѝ повтаря:

– Ще си умреш стара мома, ако стоиш все вкъщи със спуснати пердетата в стаята. Обожаваш тъмнината като прилеп...

Старата не знаеше, че дъщеря ѝ вече не разграничава ден от нощ и вижда светлината само в моменти на нервни кризи, за които бе наясно само личният ѝ психотерапевт. Трийсет и седем години от живота ѝ се бяха търкулнали като кълбо прежда, което лесно се развива самò, но без намесата на човешки

ръце не може да се спре. А на нея ѝ липсваше точно човекът, който с нежните си пръсти да спре кълбото на безсмислено изнизващия ѝ се живот.

И сега един мъж, който я блъсна, изведнъж ѝ поиска прошка по начин, за който беше чела само в любимите си любовни романи от XVIII век. Усети как топлината в гърдите ѝ бавно започна да се изкачва към шията и направи алени страните ѝ. Знаеше, че се изчервява, но не можеше да спре реакцията на тялото си.

Погледна го право в очите и каза:

– Моля! Нищо не се е случило, не се безпокойте. – След това му подаде ръката си. – Леонора, приятно ми е да се запозная с толкова известен поет като вас!

Предвижданията му се оказаха точни, успя да я заговори, дори да се запознае с нея и получи позволение да я нарича по име. Беше доволен като конквистадор, мъжкото в него заговори и без да губи миг повече, се представи:

– Мауро Бианки, за мен е чест да целуна ръката ви, госпожице!

Руменината вече пълзеше по цялото ѝ лице, дори ушите ѝ горяха, зави ѝ се свят от удоволствие, защото той бе любимец на почти всички жени, а тази вечер тя беше в центъра на неговото внимание. После изведнъж тръпка на съмнение прониза гърдите ѝ: „Струва ми се, че писаха във вестниците за сватбата му с много по-млада от него жена, красива като египетска принцеса. Боже, тези журналисти винаги си измислят и доукрасяват нещата и събитията, за да си продават вестниците. Ако тя беше толкова неповторима, нима той щеше да е сам без нея тук тази вечер?“

Леонора беше чувала много клюки за Мауро Бианки, но това, което винаги я плашеше, беше славата му на необщителен и сприхав мъж. Сега обаче го виждаше изправен пред нея в целия си ръст, без сянка от начина, по който го описваха. Името му непрекъснато беше в устата на хората, сладостта на неговите куплети не позволяваше дори и на необразованите да го забравят. Именно с това най-много караше жените да въздишат по него. Беше галантен, а зашеметяващо сините му очи я пронизаха до дълбините на утробата ѝ, която до този момент бе мъртва.

Поговориха за баналните неща от живота, изкоментираха някои от новоизгряващите звезди на поезията в страната, докато отпиваха от чашите с шампанско. После с бавни крачки излязоха на балкона, за да поемат глътка свеж въздух.

Тихата априлската нощ ги обгърна. Небето бе натезало от съзвездия, които не можеха да си поделят първенството по красота. Дватамата постояха безмълвни в мрака. Той – изтерзан и болен от невъзможната си любов, а дамата до него – самотна и освирепяла от безразличието на останалите хора към особата ѝ.

Заедно... в миг, в който времето бясно галопираше напред и беше грях да го пропиляват в безсмислени връзки.

Все пак не забравяха, че съдбата не дава право на никого да я направлява и винаги е била и ще бъде суверенен господар над живота.

Хладният нощен въздух ги извади от мигновенното им вцепнение и двамата в един глас, сякаш се бяха наговорили, казаха:

– Късно е! Трябва да тръгвам!

Избухнаха в смях и без повече предисловия си обещаха да се видят отново на чаша кафе.

С изискан, но преигран жест Леонора му подаде визитната си картичка, обърна се и тръгна, без да се сбогува с останалите.

От терасата, където високият, къдрокос мъж остана, видя как се качи на малката си спортна кола и замина.

„Смела е, в този късен час да пътува сама до града, в който живее... Има загадка в тази жена... Хем ме отблъсква с високомерието си, хем в същото време благодарение на него ме предизвиква да я покоря...“

Докато слизаше по стълбите, Мауро продължаваше да анализира ситуацията, в която беше попаднал.

Намери колата си, качи се и тръгна към омразната къща, където го чакаше невинната му съпруга. Ако тя си вземеше куфарите и си тръгнеше, би го направила безкрайно щастлив, а той щеше да ѝ е задължен до края на дните си. Естествено, това не можеше да се случи, защото „малката“ го обичаше до смърт, пък и старите нямаше да го позволят.

„В какъв ад живея... Как можах да им позволя да обсебят живота ми? Живея живота на другите, мразя се!“

Оливера

Редакцията, в която работеше, след като напусна Италия и приключи с кореспондентските си задължения като журналистка на свободна практика в Париж, беше сгушена в ъгъла на един от многото етажи в сградата на по-голям столичен вестник. Нито мебелите, нито хората в малката и неуютна стая показваха, че в нея се твори.

Още от вратата всеки влязъл, сякаш за да се спазва служебната йерархия, се натъкваше на бюрото на шефа. Той посрещаше идващите с изцъкления поглед на недотам интелигентна особа.

Главният редактор бе дошъл от малък балкански градец, учил бе криво-ляво в най-старото висше училище, между нощните си курсове като таксиметров шофьор.

Стажувал беше в полупрестижни издания, но постепенно със спечелените си пари и най-вече с онези от зестрата на жена си бе успял да осъществи детински наивната си мечта да издава вестник.

В главата му неуморно се рояха идеи, които в началото привличаха, а след това със силата на атомен взрив убиваха съкоичество. Колегите му, надарени с душевна умъртвеност, безпрекословно ги изпълняваха. Нездравословното излъчване на Румян Маликов, така се казваше главният редактор, обгръщаше и редакционния екип на вестничето.

Беше подбрал подчинените си с умението на диктатор. Достоинствата им бяха липса на интелект и безгранична вяроност.

Неговата „дясна ръка“ беше госпожица, попрехвърлила трийсет и петте, пристрастена към алкохола, цигарите и циничните изрази.

Маня Тодорина по професия бе инженер, но това не ѝ пречеше „вещо“ да ръководи колегите си от отдел „Вътрешна политика“, като ги подканяше към оперативност с пиперливите си призови. Късо подстригана, с вид на надзирателка от женски затвор, тя съскаше наляво-надясно и жадуваше всички да играят по нейната свирка. Пред компетентността тя никога не

отдаваше почит и по-будните журналисти се пазеха да не ги лизне отровният ѝ език.

„Лявата ръка“ на господин Маликов беше така наречената „бар-дама“ на редакцията. Пужкава, с лукави пламъчета в очите, Ана Миткова държеше почти всички козове в ръцете си с купищата компромати, с които се сдобиваше след креватните си геройства с действащи политици. В нейните мрежи се бяха оплели мнозина държавни мъже. Следваше достойно принципа на Цезар „Разделяй и владей!“ и влизаше под кожата на приятели, които по-късно майсторски и безскрупулно се омаскаряваха един друг пред нея.

За шефа на журналистическия екип интригите бяха без значение, стига на другата сутрин любимият му вестник да е единственият със страници, изпълнени с пикантни подробности от коридорите на властта и спалните на звездите.

Румян Маликов винаги разчиташе на клюките като безплатна и шумна реклама, която за повечето от гилдията беше оплюване, а за него сполучливо осветляване и издигане на пиедестал всекидневника, който ръководеше.

Настрана и в сянка оставаше наскоро назначеният заместник главен редактор Крум Аспарухов. Млад мъж с брада и осанка на провинциален актьор, изпълняващ роли, които пресъздават хановите от Първото българско царство. Макар и старомоден, имаше отлична професионална квалификация, но неговата необщителност му пречеше да сплоти около себе си понеопитните колеги и да блесне с екип, който да го следва.

Освен тези персони в редакцията работеха и други – репортери, редактори, мениджър и счетоводителка.

Репортерите бяха черните овце на стадото. По цял ден тичаха от една пресконференция на друга, но работата им не свършваше, дори се натрупваше все повече. По-отговорните се опитваха пряко сили да изпълнят голяма част от задачите си и в педантичното си бързане винаги не доизкусурияха основното за деня, а непукистите и, вече попрегоряли от професията, без много шум се скатаваха в кафенетата и късно следобед носеха полупреписани, но добре скалъпени материали, които звучаха така авторски, че дори този, от когото ги бяха плагиатствали, не можеше да го разбере.

Сред цялата тази обърканост някак неестествено се вместили и Оливера – фаталната жена с лазурния поглед, чийто чар се криеше в играта, подвижността и променливостта на лицето ѝ, което беше огледало на богатия ѝ душевен мир, често нарушаван от чужденеца, нахлул в живота ѝ, и страхливците около нея.

Завеждаше културната рубрика и макар че изкуството и културата не бяха слабост на главния, той им бе отделил цели две страници във вестника си.

Оливера попадна в този екип съвсем случайно, след като прочете обява, че търсят журналисти. Нямахме много време да мисли и да се колебае, беше се върнала току-що от чужбина, след като години наред работи като кореспондент на различни издания. Пътуванията и горещите точки по света я бяха изтощили до крайност. След като между нея и Мауро всичко приключи, личният ѝ живот се превърна в пепел, ето защо реши да се прибере в родината. Силите не ѝ стигаха вече за предизвикателствата, които професията ѝ предлагаше. Раздялата ѝ с него се оказа пагубна и тя ден след ден губеше своята работоспособност и воля за живот. А на Запад или трябваше да работи на пълни обороти, или щеше да бъде елиминирана от по-активните. Не искаше да загуби последното, което ѝ беше останало – реномето на професионалист, беше длъжна да съхрани доброто си име като журналист независимо от краха в личния си живот и да се оттегли навреме.

След интервюто за работа във вестничето беше убедена, че ще успее да извоюва своето място. Незабележима и усърдна, както винаги щеше да изпълнява задълженията си, но и да има покой, от който се нуждаеше, за да се връща до безкрайност назад към миналото и любовта, без която не можеше, но загуби.

Новите ѝ колеги я приеха резервирано, усетили още в началото, че е странна птица. Особеността ѝ се дължеше на финия и душевен облик и на неугасналия ѝ напълно стремеж да бъде уникална, свободна и дейна по всяко време на денонощието, което бе в пълен разрез с другите.

Предусетиха, че нейната отдаденост на работата е бягство от миналото ѝ, но никой от тях не се осмели да я попита за подробности около личния ѝ живот.

Оливера беше заключила всички врати, водещи към сърцето ѝ, и не позволяваше да се разбере колко страда и каква болка се крие зад интелигентното ѝ красиво лице. Рязко се отграничаваше от останалите с таланта си и упорито натрупаните през годините умения, беше почти абсурдно, че Маликов я допусна в гнездото на самовлюбени некадърници, където тя не се вписваше, но в живота ѝ това не беше първият абсурд и го прие като нещо нормално.

Единствено тя от всичките си колеги имаше пълната свобода да се грижи за рубриката си сама, без намесата на никого, и да прави по собствена преценка подбор на материалите. С трансцедентното си поведение респектиреше Румян Маликов и той тайно благоговееше пред обаянието ѝ, макар че за нищо на света не би си го признал.

Имейлът от Мауро я завари в редакцията, докато подготвяше обзорен материал за съвременната европейска литература. Чувстваше гръбнака си изтръпнал и реши да отвори електронната си пощенска кутия, за да се разсее мъничко и да смени позата на тялото си. Когато видя името му, странна болка я преряза в гърдите, лошо предчувствие се прокрадна в мислите ѝ, защото все по-рядко ѝ пишеше. Изобщо не се съмняваше, че съобщението му съдържа лоша вест.

Преди да го отвори и прочете, наведе глава и помоли за сетен път Бог да бди над него. На нея ѝ стигаше Мауро да е добре.

Думите му бяха опустошителни. Порой от обяснения, които нямаха логика, а на финала – неговото име, дори без сбогом.

Затвори очи и си представи лицето му, сгърчено от болка и ярост, опита се да го разбере, да осъзнае безизходната ситуация, в която се намираха, но тъгата не ѝ позволи, вцепени тялото и духа ѝ. В този миг ѝ се струваше, че пропада с шеметна бързина в дълбока пропаст. Със загубата му губеше всичко в живота си... Не знаеше как да реагира – да му се обади, да вземе самолета и отново да се срещне с него... Не, нямаше смисъл, известието му беше като смъртта, от която никой не може да избяга, когато му дойде времето.

Изключи компютъра, взе си чантата и излезе. Тръгна, без да знае накъде. Крачеше бавно, а тълпата я блъскаше, но тя не усещаше друго освен горчивия вкус на сълзите, които браздяха лицето ѝ. Тялото ѝ се превеи под тежестта от унижението, на което отново я подлагаше Мауро.

Оливера винаги беше живяла на тънката червена линия, ръба, по която се движеше, ѝ даваше усещането за живот. Приятелите ѝ я придържаха към земята и до известна степен успокояваха вродената ѝ безразсъдност и стремеж към авантюри. Равновесието ѝ беше непонятно и всячески го избягваше, но днес разбра, че е остаряла и не може да продължава така. Осъзна, че работата ѝ в редакцията е скучна, а раздялата ѝ с Мауро породила в душата ѝ свирепост. Чувстваше, че е родена случайно, че не е на мястото си, че не е в своя свят.

Спря се в парка, намери пейка далеч от детската площадка, нуждаеше се от тишина.

Мислите ѝ я върнаха назад във времето, когато състоянията ѝ на отчаяние се редуваха със скандални изяви в обществото, а после се прибираше вкъщи и там отново се връщаше в ада. Така, ден след ден, откакто се беше родила, живееше като насън. В този отминал период до себе си имаше съпруг, който се държеше с нея като непознат. Често я нараняваше и обсебваше личното ѝ пространство. Неуважението му през дългите години на техния съвместен живот нарасна до размери, които повече не можеше да търпи. Вечер си лягаше и си даваше сметка, че това е краят, че на сутринта ще се събуди и ще си каже: „Всичко свърши! Искам свободата си, живота си, мен самата.“

Насилието се бе вклинило в съзнанието ѝ и започна да губи връзка с реалността. Отдавна не си спомняше какво значи да живее спокойно, без усещането, че е жертва на другия и черните му страсти. Самотата ѝ я обгръщаше и всяка нощ заспиваше с молба към Бог да се събуди след този ужасен сън и да започне отначало.

Чувстваше, че ще се случи скоро, но изчакваше съдбата да го реши. Знаеше, че е наближило съвсем, защото започваше да охладнява и към сина си. В очите му виждаше свирепостта на

неговия баща, плашеше се от ужасяващата им прилика. Сякаш бе само участник в създаването на това дете, защото в него не откриваше дори зрънце от собствената си душевност.

Откакто се помнеше, даваше от себе си, раздаваше с пълни шепи обичта си на своите близки, а сега бе сама, бяха я забравили и нарочили за луда.

„Нима нежеланието ми да приема издевателствата на действителността е умопомрачение?“ Въпроси, въпроси, на които си отговаряше с въпроси.

Вършеше всичко механично, без дух, без желание – домакинство, работа, срещи – и наистина се роботизира.

Спасяваха я донякъде честите ѝ пътувания в чужбина, репортажите, които правеше, я разтърсваха и си даваше сметка, че този свят е пълен с човешка болка, на фона на която нейната е незначителна. В редакциите, в които сътрудничеше, наблюдаваше суетенето на колегите си и недоумяваше защо се въртят като омагьосани между сутрешните новини, рядкото кафе и следобедните творчески търсения в поглеждане на часовника за края на работното време. Навсякъде бяха еднакви, националността нямаше значение, още по-малко пък перспективата на страната, в която се издаваше вестникът или списанието. Всекидневието в професията за всички бе еднакво без значение къде се намират – в Париж, Рим, София, Белград, Амстердам, Милано...

Напоследък дори с най-близката си приятелка Леа не успяваше да се чуе (французойка, която живееше в Париж), за да ѝ сподели предчувствията си за приближаващия край на всичко, свързано с досегашния ѝ начин на живот.

Говореше само със себе си и с Бог. Стремешът ѝ за промяна с всеки изминал ден се засилваше и вече беше почти сигурна, че ще го направи. Трябваше да замине, да се махне от всички, да започне отначало или просто да приключи завинаги със себе си.

Предложението, което преди месец ѝ направи Марио Рана, бе предизвикателно, но много рисковано. Освен това трябваше да се обвърже с договор с много неизвестни за нея самата. Налагаше се да изиграе картите си с някои компромиси, които преди не би направила, но достойнството ѝ си оставаше не-

покътнато и тя реши да приеме. По-добре така, отколкото да остане в София и да погребее самоуважението си...

Силен женски глас я извади от унеса и мислите ѝ за нейното минало – ядосана майка крещеше на детето си. Дребното човече победоносно беше нагазило до колене в голяма, мръсна локва и се забавляваше неимоверно без страх от наказание.

„Тези родители никога няма да разберат, че децата не могат да бъдат възрастни...“ – каза си и полека се изправи. Пейката, на която беше седяла, сега ѝ се струваше неугледна и стара, обзе я желание да се отдалечи от нея.

Свечеряваше се и започна да захладнява. Хората прекосяваха с бързи крачки алеите на парка, за да стигнат час по-скоро у дома си след дългия работен ден.

Оливера се опита да влезе в ритъма им и да се отдалечи от това място, но краката ѝ тежаха като чукове.

„Защо да бързам и за къде? – питаше се. – Животът ми беше динамичен, беше... Вече нищо няма значение за мен, загубих всичко и всички. Самотата ме уви в лепкавия си тъмен плащ и ме направи своя пленница. От нея се страхувах най-много и ето че ме връхлетя.“

Излезе на булеварда и спря едно такси, за да се прибере в малката мансарда, която скоро бе взела под наем. В нея вече не я чакаше дори компютърът ѝ, който някога беше връзката ѝ с Мауро... От днес и той ѝ бе ненужен...

Равносметката

Сутринта беше студена, но обещаваше пролетен, слънчев ден. Отвори очи, потърка ги и неволно „Ох!“ се изтръгна от залепналите ѝ устни. Спа лошо. Цяла нощ я преследваха кошмари и немошта ѝ да извика в съня си се превърна в облекчение, когато се събуди и изохка. В първия миг не си спомняше какво се е случило, но постепенно съзнанието започна да ѝ изпраща сигнали за вчерашния ден, жестокото писмо, парка, спомените за близкото минало, за хаоса, нахлул в семплия ѝ начин на живот, който водеше напоследък. Улови се, че със ставането ѝ се надига и умората от леглото.

Изправи се на крака и усети как нервното напрежение от вчера се отприщи като пролетна река, която помита всичко пред себе си.

Включи радиото и полусъннена потътри крака към банята. В огледалото видя помръкналото си лице с пожълтяла кожа и очите си без капчица блясък – подпухнали от плача и с натезжали клепачи. Не познаваше жената, която я гледаше отсреща. Стори ѝ се страшна и непривлекателна, имаше желание да хвърли нещо в огледалото и да го счупи на късове, за да прогони лицето, което продължаваше да я гледа недоумяващо.

Зави ѝ се свят, дълбоки и прорязващи спазми напиреха да излязат от гърлото ѝ.

„Булимията се събужда... А този път си бях обещала да я надвия...“

Върна се в леглото, зави се, затвори очи и се помъчи да заспи отново. Искаше да избяга от светлината, от себе си, дори от живота.

Морфей беше щедър този път с нея и почти докосваше с пръсти ресниците ѝ, когато мобилният ѝ телефон иззвъня. Винаги го оставяше включен – навик, останал от времето, когато Мауро я търсеше по всяко време на денонощието заради непреодолимото си желание да чуе гласа ѝ. „Отново спомени...“ – помисли си и протегна ръка към телефона.

– Да! – промълви тя.

– Оли, аз съм... Не затваряй, моля те... – извика Мауро.
– Господи, това си ти! Не! Никога вече! Всичко свърши, търпението ми също, не мога да ти позволя повече да се гавриш с чувствата ми и с мен! Сбогом!

Разридана, тя прекъсна разговора и изключи апарата.

Не беше на себе си, легна по очи и започна да вика – крещеше, проклинаше. Никой не можеше да ѝ помогне, осъзнаваше безизходността на историята и искаше само да я забрави, да я заличи от живота си, но не можеше... Не ѝ оставаше нищо друго, освен да замине отново в чужбина, без някой да знае къде е. Не беше нужна, дори и на себе си, но все пак заради чистотата на душата си трябваше да намери такова място, където ще я оставят на мира. Къде да отиде?

Изправи се и седна на края на леглото. Сложи ръцете си върху коленете и ги погледна, заприличаха ѝ на простреляни птици – безжизнени и студени.

За миг се изкуши от желанието да го набере, да чуе гласа му за последно, да му каже, че го обича независимо от всичко, което ѝ причиняваше. Очите ѝ отново се напълниха със сълзи, ръцете ѝ потръпнаха в конвулсия, както правят телата на току-що умъртвените птици.

„Той ме обичаше...“ – каза си Оливера и с горестна въздишка оплака мъките и лудостта си, а после се наведе и извади от нощното шкафче седемте снимки, които държеше винаги близо до себе си. От тях я гледаше лъчезарното му лице, изразяващо смесица от любов и неприкрита тъга, които му придаваха миловидност. Наблюдаваше фотографиите и пред очите ѝ отново затанцуваха спомени от дните, прекарани с него, от странното им запознанство, пътуванията им един към друг.

Пред погледа ѝ изникна прекрасният розов залез над лодките и морето на Амалфи. Толкова нежен и необятен, сякаш искаше да стуши в себе си всички и всичко. Тогава, в този незабравим миг, в който очите ѝ бяха неспособни да видят цялото величие на природата, си даде сметка, че е омагьосана от чара на този мъж. Разходките по кея на лунна светлина, шумът на прибой, стиснатите им ръце, сърцата им, които туптяха учестено, всички тези мигове бяха живи в съзнанието ѝ, сякаш се

бяха случили миналата седмица, а всъщност минаха почти две години. Какво ли не се случи през този период...

Отношенията им променяха характера си ежечасно. Мауро беше предизвикателство за всяка жена – с поведението си и начина си на мислене той самият не можеше да отгатне себе си, а какво оставаше за останалите. Изпълнен бе с предразсъдъци, които му пречеха да вземе решение за кардинални промени в живота си. Не търпеше съвети, понякога се държеше като разглезено дете, което не знае какво иска. Пишеше ѝ писма, пълни с противоречиви твърдения, но Оливера стоически ги понасяше и не му се противопоставяше, защото знаеше, че не е достатъчно зрял, за да я разбере. Израсъл бе в друга среда, в семейство с друга ценностна система, различна от нейната, където всичко във възпитанието им бе коренно противоположно. Възгледите им за живота имаха малко допирни точки, често си мислеше: „Защо ли го обичам толкова много? Какво в него ме омагьосва така, че не мога да се отскубна от примката на чувствата си и съм доброволна затворница на любовта, която не проумявам?“

А той, без да знае за въпросите, които тя си задаваше, ѝ отговаряше в писмата си:

„Когато разгадаеш чувствата си към мен и си отговориш на въпроса защо ме обичаш, тогава ще настъпи краят на нашата връзка. Любовта е чувство, което живее до момента, в който си обясним защо желаем любимия човек, миг след това, с разкриването на нейната тайнственост любовта загива.“

Философ и мистик, изключително интелигентен, образован и прославен, тези му качества я омайваха. Не се повтаряше като останалите мъже, не се държеше тривиално и надменно, винаги беше в конфликт със света и със самия себе си, но никога не показваше, че превъзхожда останалите.

Погледна часовника си и видя, че приближава обед. Трябваше да се приготви и да тръгне към редакцията, не се чувстваше добре, но не искаше да моли главния за почивен ден.

Мъртвото време

В живота на Оливера настъпи мъртво време. Превърна се в жива сянка на Мъртвото време. Звучеше прекалено научно, нищифуфено, но за нея бе реално и наистина не успяваше да обработи импулсите, които я бомбардираха. Празният ѝ, изтерзан дух, уплашен от превратностите на съдбата, се заключи и не пускаше никого.

В това време и битието на Мауро също бе изпълнено с екзистенциален страх. Уплаха от другия и от различното.

Тя изгуби посоката и целта на движение, а той забрави за грях и отговорност и все повече вършеше и търнеше насилне, запълвайки вътрешната си пропаст като „консумираше“ магията, която му предлага съвременния вавилонски пазар.

Оливера хранеше нараненото си сърце и празната си душа с общи и абстрактни понятия от тяхното минало – щастие, любов, взаимност, желание, топлина. Вятърът ѝ донасяше ужасни видения, сякаш в тъмното към нея се протягаха хиляди ръце, които искаха да я стиснат за гушата, да я повалят на земята, за да я налагат и драцят, докато притихне завинаги...

„Дали ще има утре? – питаше се тя. – Чакам гласът ти да стопли отново душата ми, изпаднала в летаргичен сън.“

Какво значеше утре за нея? Ден, в който да я няма болката, когато той ще почука на вратата ѝ и ще му отвори, без да мисли за вдругиден, когато ще си тръгне... Имагинерно звучене на думи, невъзможни в действителността.

Продължаваше да се лута в своето мъртво време без ориентири и цели, уморена от себе си и околните, винаги предана на мислите за миналото си. Потънала беше в черната дупка на спомените и оттам не можеше да я извади никой, дори и Мауро. Бяха единствената ѝ утеха. Живееше с тях и за тях продължаваше да живее. Отнасяше се с респект към миналото и го идеализираше. Все по-често губеше връзката си с настоящето. Стоеше само във времето, ограничило я в своите рамки. Времето, определило съдбата ѝ, ограбило я. Какво щеше да ѝ даде в утрешния ден?

бяха случили миналата седмица, а всъщност минаха почти две години. Какво ли не се случи през този период...

Отношенията им променяха характера си ежечасно. Мауро беше предизвикателство за всяка жена – с поведението си и начина си на мислене той самият не можеше да отгатне себе си, а какво оставаше за останалите. Изпълнен бе с предразсъдъци, които му пречеха да вземе решение за кардинални промени в живота си. Не търпеше съвети, понякога се държеше като разглезено дете, което не знае какво иска. Пишеше й писма, пълни с противоречиви твърдения, но Оливера стоически ги понасяше и не му се противопоставяше, защото знаеше, че не е достатъчно зрял, за да я разбере. Израсъл бе в друга среда, в семейство с друга ценностна система, различна от нейната, където всичко във възпитанието им бе коренно противоположно. Възгледите им за живота имаха малко допирни точки, често си мислеше: „Защо ли го обичам толкова много? Какво в него ме омагьосва така, че не мога да се отскубна от примката на чувствата си и съм доброволна затворница на любовта, която не проумявам?“

А той, без да знае за въпросите, които тя си задаваше, й отговаряше в писмата си:

„Когато разгадаеш чувствата си към мен и си отговориш на въпроса защо ме обичаш, тогава ще настъпи краят на нашата връзка. Любовта е чувство, което живее до момента, в който си обясним защо желаем любимия човек, миг след това, с разкриването на нейната тайнственост любовта загива.“

Философ и мистик, изключително интелигентен, образован и прославен, тези му качества я омайваха. Не се повтаряше като останалите мъже, не се държеше тривиално и надменно, винаги беше в конфликт със света и със самия себе си, но никога не показваше, че превъзхожда останалите.

Погледна часовника си и видя, че приближава обед. Трябваше да се приготви и да тръгне към редакцията, не се чувстваше добре, но не искаше да моли главния за почивен ден.

Мъртвото време

В живота на Оливера настъпи мъртво време. Превърна се в жива сянка на Мъртвото време. Звучеше прекалено научно, нищурфено, но за нея бе реално и наистина не успяваше да обработи импулсите, които я бомбардираха. Празният ѝ, изтерзан дух, уплашен от превратностите на съдбата, се заключи и не пускаше никого.

В това време и битието на Мауро също бе изпълнено с екзистенциален страх. Уплаха от другия и от различното.

Тя изгуби посоката и целта на движение, а той забрави за грях и отговорност и все повече вършеше и търпеше насилия, запълвайки вътрешната си пропаст като „консумираше“ магията, която му предлага съвременния вавилонски папир.

Оливера хранеше нараненото си сърце и празната си душа с общи и абстрактни понятия от тяхното минало – щастие, любов, взаимност, желание, топлина. Вятърът ѝ донасяше ужасни видения, сякаш в тъмното към нея се протягаха хиляди ръце, които искаха да я стиснат за гушата, да я повалят на земята, за да я налагат и дращят, докато притихне завинаги...

“Дали ще има утре? – питаше се тя. – Чакам гласът ти да стопли отново душата ми, изпаднала в летаргичен сън.“

Какво значеше утре за нея? Ден, в който да я няма болката, когато той ще почука на вратата ѝ и ще му отвори, без да мисли за вдругиден, когато ще си тръгне... Имагинерно звучене на думи, невъзможни в действителността.

Продължаваше да се лута в своето мъртво време без ориентир и цели, уморена от себе си и околните, винаги предана на мислите за миналото си. Потънала беше в черната дупка на спомените и оттам не можеше да я извади никой, дори и Мауро. Бяха единствената ѝ утеха. Живееше с тях и за тях продължаваше да живее. Отнасяше се с респект към миналото и го идеализираше. Все по-често губеше връзката си с настоящето. Стосеше само във времето, ограничило я в своите рамки. Времето, определило съдбата ѝ, ограбило я. Какво щеше да ѝ даде в утрешния ден?

ИТАЛИЯНО

Един по един хората, до които се докосваше, се оказваха погълнати или от небитието, или от забравата. В ада може би щеше да ги намери, но в забвението никога.

Разбираше, че това, което е искала, не е било осъществимо... Ставаше неустойчива, живееше без мисъл за настоящето. Всяко връщане към миналото жигосваше съзнанието ѝ с напомнянето, че любовта ѝ е безвъзвратно отминала. Самият спомен за нея и за това какво биха могли да бъдат, ако бяха останали заедно, стопляше мъничко хладното ѝ сърце.

„Буда... – припомняше си цитат от книга, която наскоро бе прочела. – Той например говори за божества, сгромолясали се от небесата, понеже паметта им отслабнала или се разстроила, та затова били преродени в простосмъртни“.

Тя беше една от онези съумяващи да възобновят брънките, изпадали от веригите на нейните спомени, и дори им придаваше някогашната лъскавина, но не получаваше удовлетворение. Извикваше дори и забравеното благодарение на паметта си, която единствена не ѝ изневери, но щастливите отминали мигове не ѝ гарантираха покой.

Беше уморена, но не от бурите в съзнанието си, а от съществуването на несъществуващото, разтворено във всичко. Не искаше да ѝ липсва точно сега. Оглеждаше се в стените на своята самота и искаше да къса парчета от нея със зъби, да я поглъща и да усеща горчивия вкус на отровата ѝ – бавнодействаща, но сигурна.

Когато преди време, след дълго мълчание от негова страна, ѝ изпрати писмо с официално съобщение за сватбата си, тя не припадна, дори не се разплака. Почувства само как олеква като перушинка и някак в забавен каданс се придвижи от едно измерение в друго, а това другото бе точно „мъртвото време“, в което беше и сега.

Продължи да живее, но вече не бе същата. Всеки ден балансираше между няколко трудни избора, които я плашеха със своята неотложност.

„Гледай да избереш най-малкото зло“ – често казваха приятелите ѝ.

Думите им означаваха всъщност „оцеляване“ с цената на собствените ѝ компромиси и със страданието, което бе заченала от деня на неговата сватба. Знаеше, че законната му съпруга не може да го дари с рожба, а тя – отхвърлената и непожелана от него, носеше в себе си мъка, която един ден щеше да се роди и да потърси своя баща.

Оливера вярваше, че има справедливост, но не тя бе човекът, който я раздава. Очакваше провидението.

Този път нямаше алтернатива, трябваше да приеме условията по договора на господин Рана и да замине на работа извън страната, наистина без да спомене пред никого къде е и за колко време. Щеше да отпътува с пълното съзнание за мъртвото време, в което е изпаднала, и с удоволствие да констатира, че в него няма вече проекти, мечти, желаня и страст. В него Оли щеше да живее на автопилот, докато един ден батериите ѝ свършат, за да се отправи към един друг свят, в който понятието време, дори и мъртво, не съществува, към вселена, посвършена и справедлива от тази, в която живее.

Леа Морел

Слезе на летище „Орли“. Хора, блъсканица, тъпци от народ, които говореха на френски, английски, немски. Цареше все същото объркване, нищо не се бе променило от последното ѝ заминаване от Париж.

Озърна се, за да види дали нейната стара приятелка – французойката Леа Морел, я чака. Преди още да премине паспортния контрол, видя крехката ѝ фигура, прическата ѝ със златисти кичури, ръцете ѝ – винаги с ръкавици независимо от сезона – и тъмните ѝ очила. Излъчваше свежест въпреки своите петдесет и осем години.

Когато я доближи и се прегърнаха, Оливера усети, че чувството ѝ за самотност и безвреме е останало в самолета или може би в родината ѝ.

Леа бе единствената ѝ най-близка приятелка, при това чужденка, с която се познаваха от години и беше в течение на всичките перипетии и трудности в живота ѝ. Винаги я напътстваше с майчинските си съвети. Беше доста по-възрастна от Оливера, преживяла ужасна загуба в личния си живот, но съхранила топлината и съчувствието си към всички. Скръбта ѝ не я бе превърнала в студена и безразлична, напротив – под нейното влияние се раздаваше с каквото може за останалите и голяма част от времето си прекарваше във фондацията, оглавявана от нея, за закрила на бездомници и нуждаещи се. Леа бе светица за Оливера, и не напразно – имаше си качества. Бог ѝ беше дал талант за езици и добър слух, но за какво ги употребяваше тя? Възползваше се от дарбите си, за да помага на другите.

Леа бе приятелката, която никога не бе имала... или бе изгубила отдавна. Островът, на който несгодите на живота не можеха да я достигнат, бомбата, която рушеше стената между нея и миналото – доброто старо време... когато Мауро Бианки бе обсебил живота ѝ и го бе превърнал в част от своя.

Когато говореше с Леа Морел, се потапяше в свят, отдавна изгубен за нея – сън от поезия, колоритен и пълен с метафори.

Там нямаше значение коя си, от къде си – всичко бе засенчено и някак облагородено от богатството на душата ѝ. Чувстваше се малка, незначителна, но щастлива до нея. Французойката отговаряше на всичките ѝ въпроси с един пасианс, който разиграваше, ей-така, на шега. Невероятна жена! Възхищаваше ѝ се...

И въпреки това чувстваше, че дори и Леа не е в състояние да я отклони от несподелената ѝ и безсмислена любов към италианеца. Леа бе всичко, което ѝ липсваше, но него не можеше да замести.

Говорили си бяха стотици пъти и общуването им я изпълваше със странна топлина – свръхсетивно усещане, съсредоточено някъде вътре в нея. Топлеше я като камина в алпийска вила, когато вятърът навън чуши клони от ярост, но сигурността и уютата на топлатата къща отклоняват първичния страх от природата.

Докато беше в самолета, се чудеше как ли ще се почувства, щом я види отново. И пак усещаше топлината и обожанието си към Леа.

Дори тук, на летището, в хаоса, сред пътници и багажи, сърцето ѝ трепкаше радостно, че отново ще са заедно и не ще се гърчи повече сама в студената си софийска мансарда, ще сподели болката си, дошла след раздялата, която може би ще се притъпи от грижите и съчувствието на Леа.

– Ето те и теб! Добре дошла отново в Париж, дете мое! Колко съм щастлива да те видя! Заприличала си на мокро врабче! Какво се е случило с лъвската ти осанка? – заля я с порой от въпроси.

Изведнъж залата за посрещане на пътници се разлюля и бели кръгове затанцуваха пред очите на Оливера. Оставаше миг, преди да загуби съзнание, но успя някак си да се овладее, да потисне положителните емоции от срещата със своята приятелка, както и тъгата, че не може да я зарадва с хубави новини около себе си.

– Добър вечер, Леа! Благодаря ти, че си тук, благодаря ти, че те има в живота ми! Толкова ми липсваше! Прости ми дългото мълчание, но не можах да надвия себе си, исках да бъда изолдирана от всички, дори и от тези, които ме обичат, самонаказ-

вах се заради грешките на друг... Боже, какви думи за поздрав, извини ме! Може ли да те прегърна още веднъж, приятелко моя?

Наведе се и отново нежно притисна в обятията си дребната жена с голямо сърце. Прегръдката беше взаимна, топла, истинска. За миг и двете притихнаха, отнесени от вихъра на старите спомени за загубите, които бяха претърпели.

– Тръгваме, имаш нужда от хубава, ароматна вана, последвана от здрав сън. Утре ще говорим – отсеке Леа.

– Добре, имаш право. Чувствам се натежала и изтощена – усмихна се уморено Оливера.

Насочиха се към паркинга на летището, където ги чакаше черната спортна кола на елегантната ѝ приятелка.

Къщата

От летището поеха към Шестнайсети район, определен като венецът на разкоша, смятан за най-безлюдния, отделения, буржоазен и, разбира се, най-скъп квартал на Париж, обитаван от дипломати, артисти, аристократи, буржоа и политици. В триъгълника от площад Трокадеро – Триумфалната арка – Булонския лес се намираше фамилната къща на Леа Морел. Денем и нощем старата вила беше обгърната в тишина, понякога нарушавана от ръмженето на скъпите, шикозни автомобили на съседите ѝ и само това подсказваше, че кварталът продължава да живее и през двайсет и първи век.

Беше почти полунощ, когато пристигнаха. Леа паркира колата в живописен двор, който и на слабата светлина на уличните лампи се открояваше със своята естетика и финес. Отдалеч се виждаше, че за него с любов и усърдие се грижи градинар.

Отключи входната врата и сърдечно подкани Оливера:

– Настанявай се, миличка, влизай, заповядай, знаеш, че този дом е и твой дом, тук, в Париж.

– Благодаря ти, Леа, винаги съм го чувствала така, но само благодарение на теб и на твоята обич и добрина, с които ме обсипваш.

Антрето беше обзаведено със старинни мебели, семпли, но оригинални, в много тъмни тонове, сякаш и те бяха съпричастни с траура на своята господарка. Само голямото кристално огледало проблясваше, отразявайки светлината на тежкия марсилски абажур над него.

Докато Оливера сваляше якето си, мобилният ѝ телефон иззвъня. Извади го от малката си дамска чанта със страх и недоумение, че и тук някой си позволява да я безпокои. Беше Крум Аспарухов, заместник главният редактор:

– Здравей, Оли, извини ме за безпокойството, но нямаше как да не ти звънна след това, което пристигна днес в редакцията за теб.

– Здравей, Круме! Изненадана съм, че е пристигнало нещо за мен, аз освен писма от читателите не получавах нищо друго – засмя се тя.

– Грешииш, колежке. Днес тук пристигнаха петдесет и седем рози, опаковани по невероятен начин, има и картичка.

– Не ти вярвам, какво ти става, защо си правиш шеги с мен?

– Не се шегувам, ако ми разрешиш, ще ти прочета текста на картичката...

– Слушам те...

Ciao Olivera... Sento ancora il tuo profumo sai... è qui vicino a me... È difficile iniziare a scrivere questa lettera, forse è una delle lettere più difficili della mia vita, e non ti so dire con quante lacrime e con che dolore scrivo tutto ciò...¹

– Спри, не продължавай, смачкай тази бележка, а розите ги изхвърли през прозореца на редакцията и не ми се обаждай повече за глупости. Приятна вечер! – кресна в слушалката Оливера, но след миг се сепна, защото Крум нямаше вина за случилото се. – Почакай, Круме... Извини ме за тона, благодаря ти

¹ Здравей, Оливера... Усещам още парфюма ти, знаеш ли... така близо е до мен... Трудно е да започна да пиша това писмо, може би е едно от писмата, най-трудни в моя живот, и не знам как да ти кажа с колко сълзи и каква болка пиша всичко това... (итал.) – Бел. авт.

все пак, че ми се обади, поздрави колегите от мен... И да не забравиш да изхвърлиш букета! Чао! – каза и с яд прекъсна връзката.

Чувстваше се обездушена, смазана, разколебана, с подкосени колене от току-що чутия текст, написан от Мауро в бележката. Знаеше, че думите не са фалшиви. Познаваше го отлично и значението на посланието му ѝ бе ясно като ден. Страдаше, но не можеше повече да му прощава, а и не биваше, беше за негово добро, трябваше да го накара да се поучи от собствените си грешки, за да живее с достойнство и да понася пораженията си.

Леа, която деликатно я бе оставила насаме да довърши разговора си, се появи откъм хола.

– Случило ли се е нещо?

– Не, не, всичко е наред – опита се да я заблуди Оливера, но в този миг от очите ѝ бликнаха сълзи като фонтани.

Свлече се на пода и безутешно се разрида.

– По дяволите историята ти с този мъж, който те погубва! Вехнеш с всеки изминал ден все повече и повече! – ядосано заключи Леа. – Бих искала да е пред очите ми сега този нехранимайко! Ще му кажа само две думи, за да не може да отвори никога повече устата си! – разпалено нареждаше французойката.

После приседна до по-младата от нея страдаща жена, напомняща ѝ легендата, която преди много години бе прочела за Теодора-Косара, българската княгиня, дъщеря на цар Самуил, която е българският, кървавият и зашеметяващо красив символ на любовта, а Оливера беше нейна потомка и носеше в себе си частица от душата на Косара. Дръзнала бе като нея да се влюби в чужденец и с истинската си любов беше винаги готова на жертви, за да изгори в буйните ѝ пламъци.

Леа притегли с майчинска нежност към себе си разплаканата си приятелка. Останаха сгушени дълго в тъмния коридор, а отразената светлина от огледалото падаше върху тях и ги защитаваше от прегръдката на мрака, в който бяха попаднали душите им, оставили в реалността само две застинали женски фигури.

Мауро

В същия час, когато Оливера и Леа седяха сгушени в тъмното със страдащи души, Мауро лежеше в семейното ложе и разсъждаваше:

„Оли не пожела да ми отговори на телефонните повиквания, цветята, които ѝ изпратих, със сигурност не е приела, защото познавам нейния нрав. Когато се ядоса, не признава никакви жестове и извинения, а аз не само я ядосах, но и я нараних, а този път раната ѝ не ще зарасне никога, колкото и да лекува времето.“

Намираще се в тежко състояние на неадекватност след всичките си стъпки в последните няколко седмици. Дори когато размишляваше върху тях, не успяваше да следва логическата нишка, а с всяка следваща стъпка, която правеше, допускаше все повече грешки.

Чуваше равномерно дишане на съпругата си, лежеше с отворени очи в тъмнината и имаше желание да скочи, да се облече и да вземе последния самолет, без да знае дестинацията, за да се махне завинаги от страната си и от всички, които го радусаваха. Беше наясно, че не може да избяга от самия себе си и това бе най-страшното наказание, което съдбата му изпращаше. В този миг си спомни куплетите на стихотворението със заглавие „Кой си ти?“, посветено на него от една от многото му любовници.

„Кой съм аз? – питаше се и не можеше да си отговори. – Може би съм ангел или демон – обсебен от мисли за смъртта и страстта, пропит от радости и болки, объркващ и съсипващ живота на много жени, който продължава напред към собственото си унищожение като личност.“

Среднощните му мисли го пренесоха в имението, където се срещаше с Кристина, съпругата на негов приятел, на която уж трябваше да помогне да преодолее депресията, в която бе попаднала от години. Тя го повика, защото имаше нужда от него...

Имението се намираще в Швейцария – огромно, с внушителен замък в средата. В приемната му в продължение на петнай-

сет дни всяка сутрин я чакаше да слезе от будоара си и докато чакаше, бледа като призрак камериерка му донасяше чаша с питие, след което го оставяше сам. Чувстваше се странно, може би така му влияеше самата сграда, в която, въпреки че беше на стотици години, нямаше нищо западнало или остаряло. Навсякъде бе чисто, ново, лъскаво, като че е направено вчера. Обзавеждането беше пишно, естетско и луксозно. Тежки завеси и драперии по стените, големи пана с батални сцени, дебели килими по пода, барокови мебели от тъмно дърво, злато и сребро.

Когато Кристина слизаше по изящните парадни стълби на замъка, го правеше с жест на истинска аристократка, нито едно непремерено движение, нито една стъпка без финес.

След което го канеше да я последва и влизаха навътре в палата. Вървяха бавно по прави, дълги коридори, преминаваха през големи салони и галерии и колкото по-навътре влизаха, толкова по-силно усещаше как странна възбуда плъзваше от главата му и слизаше надолу към слабините му. Желаше повече от всичко на света тази екстравагантна жена, по-възрастна от него почти с двайсет и пет години, която винаги повтаряше:

– Ти си моят нероден син.

Без интерес разглеждаше картините по стените, мозайките по пода и таваните, а цялата тази пишност неусетно го омагьосваше. Вървеше като опиянен до нея и се оставяше тя да го води. С всеки изминал ден чувството, че прави нещо греховно се засилваше все повече, но продължаваше да я чака сутрин, като се оправдаваше пред себе си, че го прави в името на приятелството.

Влизаха в нейната стая, където завесите се спускаха чак от високите тавани и се набираха по пода, а захвърлените тук-там скъпи рокли – като току-що изплъзнали се от ръцете на някой шивач, създаваха усещането, че са герои от приказка, където той и тя са безплътни сенки.

Тази жена го побъркваше, изтощаваше, подчиняваше, манипулираше и нахлуваше в душата му като тежка болест с дълъг инкубационен период. Чувстваше се слаб, изтощен и покорен. Превръщаше се в неин роб и бе готов да върши всичко, което

поискаше от него. А тя наистина го желаше със страстта на Слудницата, загубила всяка връзка с реалността освен плътската наслада, без която отдавна би си прерязала вените.

Полагаше го върху грамадното си бароково легло с хермелинова завивка и бавно започваше да го съблича, като не му позволяваше да говори, мълвеше само тя:

– Ти си моят нероден син, онзи, който аз убих и не позволих да се роди, изтръгвайки го от утробата си. Сега, когато си прероден от друга жена и аз те преоткривам всеки ден, искам да се насладя на тялото ти и твоята невинност. Кръвосмешението дори и индиректно ме кара да се чувствам жива, успокоява възпалената ми съвест и ми помага да продължа напред към собствения си ад.

Думи на луда, но той не реагираше, беше се оставил на страстта, която не бе негова, а създадена от нея и продължаваше да я възпламенява. Връзваше ръцете му, покриваше очите му с черна сатенена превръзка, която се плъзгаше по челото му като гол охлюв и след това го докосваше бавно и измамно нежно с устните си навсякъде, където можеше да го достигне. Той крещеше от възбуда, а тя го владееше и не позволяваше дори на тялото му да функционира по тривиалния начин.

Демон в дантели и диаманти, остаряла, но все още ослепително хубава за възрастта си. Беше изпитание за него, в което доброволно встъпи, увлечен от нейната греховност. Накрая, когато успяваше да я обладае, имаше усещането, че преминава през реалността и влиза в преддверието на дяволска пещера, кръвта в жилите му се смразяваше и тялото повече не му принадлежеше.

В тези греховни часове му се струваше, че позлатените барокови мебели са покрити с прах, нищо че бяха излъскани до блясък. Навярно прахта се посипваше от неговото достойнство.

Фонтаните навън сякаш спираха да пеят и той ги виждаше в представите си – пресъхнали и покрити с растителност, непозната за нашите географски ширини, измежду чиито въздушни корени се плъзгаха сапфирени на цвят змии – дълги и грациозни като тялото на жената, което любеше...

Самата тя бе кукловод и той искаше да разкрие начина ѝ, по който задвижваше своята марионетка, в случая него, но трябваше да я попита, вместо да търси отговора в себе си. Тъкмо това винаги го ужасяваше, защото не можеше да води диалог с тази жена, тя не го допускаше, говореше малко, а когато го правеше, винаги бе под формата на словесен порой от несвързани изречения.

Изучаваше я, без тя да подозира нищо, можеше да види едновременно с какво го съблазнява и как го манипулира, но бе неспособен да разбере съществуването ѝ въпреки цялата си добронамереност.

Успя все пак да научи нещо покрай нея. Разбра колко е гадно да постигаш своето, без да те вълнува каква вреда ще нанесеш на другите. И когато накрая осъзна, че по-вредно същество от Кристина на земята няма, му стана ясно колко е ужасяващо. Мислеше си за прочетеното в Стария завет, където Мойсей казва: „Наказанието трябва да съответства на престъплението. Око за око, зъб за зъб.“ Усещаше, че кръвта му е пълна с искри и те потичат по цялото му тяло, искаше да я накаже за това, което му причиняваше, но беше безсилен пред себе си и пред мисловното си желание за справедливост. Знаеше, че самата тя е жертва на насилието и последиците я карат да търси наказание от целия свят, но вместо това измъчваше него и себе си в напразни опити да си възвърне достойнството, силата и неродения си син, заченат от кръвосмешение.

Увлечен във видението си, не усети как нощта се опитваше да се измъкне „по английски“, но светлината на утрото яростно се бореше с нея, за да наложи новия ден, с нови надежди и изпитания за всички простосмъртни под слънцето.

Началото на нищото

Оливера живееше, без да може да си даде точен отговор защо. Знаеше само, че няма основателна причина да го прави. „Живееше“ не бе най-точната дума за това, което правеше. Истината – беше жива, но по инерция. Жива бе, защото поради неизвестни за нея причини се бе родила един зноен летен следобед.

В тези дни, изпълнени с горест и скръб, все по-често беше склонна да упреква родителите си, че я бяха създали и сложили началото на един живот, който за нея се беше превърнал в началото на нищото, съчетал плача на вятъра със спокойствието на земята и енергията на огъня с мъдростта на водата. Тя първеше по пътищата на своето минало, но рядко по онези на възможното си бъдеще, заради мисли, които не я напускаха нито за миг.

Скиташе с часове из парижките улици, влизаше в малки бистра, където присядаше, за да изпие чаша кафе и пак продължаваше, но винаги носеше със себе си частица от миналото, което се беше вкопчило в нея и не ѝ даваше мира. Надсмиваше се над себе си, обвиняваше се. Знаеше, че е с прекършени криле, но се чувстваше длъжна да лети, защото душата ѝ без полета бавно и мъчително умираше. „Не трябва да спирам, защото в мига, в който спра, ще съм мъртва – жив труп, вещ, тяло, функциониращо като машина... Защо прекършиха крилето ми? Къде стреших, какво не дадох в повече на този свят? Може би е безмислено да продължавам да живея, когато всички пътища ме водят към нищото.“

В унищожителния монолог си задаваше въпроси, на които не можеше сама да си отговори. Беше ѝ непосилно да си обясни факти, които изглеждаха глупави за останалите, а за нея бяха изобални.

„Къде съм? – питаше се тя. – В какъв свят живея?“

Живееше ли изобщо? Правеше ли нещо? Къде я бяха отвели стъпалата на живота ѝ? Всъщност това бе нейният кален, коларски път, по който пое безпаметно, за да забрави миналото и да спре терзанията в сърцето си.

Всяка друга жена на нейно място би се чувствала на седмото небе само защото е в Париж, а тя мислеше за тесните, житейски пътища, които бяха алузия на живота ѝ. Знаеше, че отново сгреша, охарактеризираше се като родена неудачница и предполагаше, че един ден, когато му дойде времето, ще си отиде като такава. Всичките ѝ професионални успехи накуп не можеха да заместят празнината, зейнала в душата ѝ след раздялата с италианския писател.

„Къде са цъфналите клони на дърветата от пролетта на детството ми, защо не ги виждам и сега, когато парижката пролет е в цялото си величие, нима загубих зрението си? Къде е розвата рокличка, с която баба ме обличаше, а аз се чувствах като принцеса? Къде са? Защо ли ги търся, когато отдавна са забравени в старинния скрин, останал след смъртта на старицата, който ми напомня с присъствието си, че вещите ни надживяват, а ние сме преходни. Или всички тези спомени са плод на никога неслучили се събития? Отидоха си всички от живота ми, безмълвни и сякаш разочаровани от мен. А живите, които са останали, продължиха напред, без дори да си спомнят, че съществувам, сякаш с мен е невъзможно да се делят радости и болки...“

Всяка вечер, преди да си легне в хладните чаршафи, ухаещи на лайка (любимият аромат на Леа), се поглеждаше в огледалото с невярващи очи и виждаше помръкналото лице на жена на средна възраст – жалка и отвратителна, отчаяна, безпомощна и ненужна на никого. Жестокият вътрешен глас ѝ се изкискваше и проговаряше отново:

– Върви си! Махни се, никой не те иска... Не заслужаваш нищо... Ти си плод на една объркана любов и всички те ненавиждат!

Оливера не успяваше повече да понася себе си. Чувстваше се като чудовище с тяло на жена. За да се скрие от това състояние на омраза и да накара вътрешния си глас да млъкне, предпочиташе да затвори очи ѝ да спи, за да избяга от действителността поне за няколко часа.

Страданията ѝ бяха започнали от мига, когато видя света – родена с болка и живееща с болката. Омагьосан кръг, в който се въртеше, без да знае защо. Загуби смисъла да продължава

напред, изплъзна ѝ се като куче от верижка, а краката ѝ не я държаха, за да тича подире му. Не можеше да се радва, страданията ѝ я задушаваше и фиксираше погледа ѝ върху малките неща, защото за големи не мечтаеше. Нощта винаги беше удобна, за да се остави на съня, изпълнен с кошмари.

Утрото се роди в сиво и обагри в скука деня ѝ. Не ѝ се ставаше от леглото, не бързаше за никъде и никой не я чакаше.

На вратата на стаята се почука. Мекият като кадифе глас на Леа се чу от другата страна.

– Не може да живееш така... Разбери го! – Влезе при нея и продължи: – Спри агонията на безделието и вземи решение, което ще те промени и ще задвижи живота ти в друга посока. Не бъди страхливка, не те познавам от вчера и знам, че в момента си в странното положение на човек, застанал на средата на мост, но не знае накъде да тръгне – надясно или наляво, да се върне или да продължи? – Отвори прозореца, за да нахлуе чист въздух, и ѝ каза: – Не забравяй, че има и друга, трета посока, тя е напред през перилата, а това се случва, когато не искаш да си помогнеш сама, защото все пак ти си тази, която държи в ръцете си руля на собственото си битие. Разбираш ли ме, Оли, чуваш ли какво се опитвам да ти кажа? Безмълвна си като сфинкс, не реагираш, плашиш ме, вече избягвам да те гледам, изпитвам ужас, когато видя посърналото ти лице и тъжните ти очи.

Чуваше приятелката си, но думите ѝ не достигаха до съзнанието ѝ.

– Тази вечер сме поканени на прием, където ще мога да те представя на мои приятели и познати. Имаш нужда от забавления и нови хора около себе си. Ставай, обличай се и отивай на фризьор, не те искам в този вид – с майчински тон нежно я гълчеше Леа. – Или може би първо трябва да излезем, за да ти купим нова рокля... Да, да, знам какво ще ми отговориш, че имаш достатъчно в багажа си и не е нужна нова, но аз съм против. Тези старите, които ти навяват мъчителни спомени, ги остави и забрави, новият тоалет ще ти придаде различен вид за едно ново начало, нови приятели, нова работа и, дай Боже, нов мъж. Не се шегувам, не ме гледай така смаяно, знаеш, че няма

да те оставя да се погубиш, заради безсърдечността и арогантността на човек, който не те заслужава. Хайде, миличка, ставай, горе главата, знаеш ли какви прекрасни палачинки е приготвила готвачката тази сутрин – точно като тези, които ги правят в кафенето на Айфеловата кула. Казвала си ми, че ги обожаваш.

Оливера нямаше как да откаже след този водопад от думи. Леа не грешеше и трябваше да я послуша. Животът продължаваше, не си заслужаваше да страда за мъж, който в този миг вероятно закусваше със съпругата си и кроеше планове за бъдещето им.

Докато силната водна струя под душа шибаше сънената ѝ глава, не спираше да разсъждава:

„Но защо „любовта“ свършва... Защото не започва. Любов, която свършва, е любов, която никога не е започвала, иначе защо ще свърши? Понякога дори не разбирам и не зная защо е така – простите неща от съществуването ни се превръщат в сложни и невъзможни за разбиране формули.“

Разговорът, който Оливера беше захванала със себе си при вечер, продължи до сутринта и всеки път бе като в началото на нищото.

Приемът

Намираха се в близост до центъра „Помпиду“, музея „Пикасо“, операта „Бастилията“, „Отел д'Албре“ и музей „Карнавал“. Заобикаляха ги много галерии. Пространството, в което се провеждаше приемът, ги караше да се чувстват свободни. Приблизително двеста и четирийсет квадратни метра, върху които бяха разположени маси с шедьоври на кулинарното изкуство, цветя и роял, огромен бял роял, пред който седеше млад мъж и свиреше унесено, без да забелязва суматохата около себе си.

Леа предварително каза на Оливера, че тази вечер ще се види с господин Рана, за да посочи датата и часа за срещата им. Все пак старата ѝ приятелка бе успяла да го убеди да се откаже от идеята да я товари отново с кореспондентска работа, а да ѝ

намери място в някоя от редакциите, отговарящи за Източна Европа.

Леа винаги мислеше за нея, може би защото преди двайсет години беше загубила съпруга си и след неговата смърт се бе посветила на благотворителност, с която донякъде успяваше да утеши душата си.

И тази вечер всички я поздравяваха и се радваха на присъствието ѝ, което беше чест за домакините и гостите им. Дама от нейната класа не бе често срещана по коктейли, но не защото беше горделива и недостъпна, просто предпочиташе да използва всеки миг да се посвещава на хилядите бездомни, гладни, болни и страдащи по света.

За Леа приемите бяха места, където „разговорите варират от геополитика до последни филми и книги, а понякога до дълбоко пробно клякарстване“. Беше издигнала дискретността в добродетел. За това я ценяха и уважаваха.

Движеха се бавно между огромните кашпи с тропически видове растителност и на няколко стъпки от белия роял се натъкнаха на господин Марио Рана, около петдесетгодишен, безупречно облечен, с дискретни очила върху древноримския си нос и педантично поддържани брада и мустаци. От него лъхаше на силен мъжки парфюм, но това само допълваше впечатлението за неговата акуратност като човек, който освен за високото си обществено положение се грижеше добре и за външния си вид. Бе роден през 1953 година в Торино и произхождаше от една от най-големите аристократични приемонтски фамилии. Любител на редки ястия и подбрани четива като тези на Апулей¹, Морис Сев², Ликофрон³ от Александрия, Марио Рана бе отдаден на своята професия и да бъде наречен работохолик беше комплимент, който вестниците на драго сърце му приписваха. Свободата и уединението му се отразяваха еднакво добре заедно със светските прояви и той навсякъде плуваше в свои води.

1. Апулей (ок. 125 – ок. 180 н.е.) – Римски писател, ретор и жрец в Картаген. Автор на „Метаморфози“ (или „Златното магаре“). – Бел. авт.

2. Сев Морис (ок. 1501 – ок. 1564) – френски поет. – Бел. авт.

3. Ликофрон (ок. 320 от н. е. – неизв.) – гръцки поет и граматик. – Бел. авт.

– Добър вечер, мадам Морел. За мен е чест да стисна ръката ти на светица. Виждам, че най-сетне приятелката ти и моя чуждестранна колежка, госпожа Оливера Ганева, е пристигнала. Очаквах да ви видя и двете. Колко се радвам!

– Благодаря ти, Марио, винаги си толкова мил – отговори някак хладно Леа. – Да, Оливера пристигна, но не е тази, която помниш от предишния ѝ престой тук. В живота много често се случва да попадаме в капана на безизходицата или да сме въвлечени в събитие, което не можем да преодолеем, но с ценната помощ на приятелите се излиза от всяка ситуация, така ли е?

– Разбира се, Леа, пред теб и твоята духовна, женска устойчивост винаги стоя на колене – отвърна Марио Рана и я погледна с възхищение и уважение. – Оливера, с теб ще се видим във вторник идната седмица, заповядай в редакцията на вестника, за да ти обясня подробно всичко за новата ти работа и кога започваш.

След това се извини любезно на двете дами, пожела им приятна вечер и се отдалечи към съседната група господа, които оживено разговаряха с чаша вино в ръка.

Оливера и Леа потънаха за известно време в мълчание, всяка погълната в собствените си разсъждения, след което продължиха с бавни крачки и поздравиха и други приятели, но не се застояваха дълго, за да не отеждат никого.

Приемите бяха скучни занимания, чисто губене на време, за да разменят две съществени изречения с някого, трябваше да изтърпят всички останали, които не ги интересуваха. На тези места Леа чувстваше още по-болезнено липсата на съпруга си. Върна се с мислите си в далечната 1980 година, когато го изпратиха на мисия в Латинска Америка, а после в скандинавските държави. Щом се завърна от пътуването, той бе убеден, че Париж трябва да се превърне в града, който ще посреща талантиливи чуждестранни творци, неуспели да стигнат до световната столица на изкуствата заради икономическите трудности или политическите режими, които им забраняваха да пътуват. След четири години почина.

Ето днес тази идея, започната от него, беше реализирана и интелектуалци от планетата се срещаха в културната столица

на света – неговия роден град, но той не можеше да ги види или може би ги наблюдаваше от небето.

Сърцето на Леа заби учестено, както винаги се случваше, когато мислеше за своя рано отишъл си от този свят съпруг. Бернар, така се казваше той, беше първата и последна любов в живота. Продължаваше да го обича така, както го бе обикнала от първия миг, когато го видя на едно матине в градината на Фратовчеда на майка ѝ. Беше любов от пръв поглед и за двамата, която продължаваше и до днес – нищо, че той вече не бе на този свят. Лягаше и ставаше с мисълта за Бернар и живееше заради него, затова продължаваше благородното му дело...

През огромните стени-прозорци се виждаха светлините на града, нощта бавно падаше и обладаваше Париж, притискаше го в черните си обятия, в задушавашата си сатенената прегръдка. Смътно се простираше над мостовете, свързващи бреговете на Сена, над онзи Париж на почернелите катедрали, аристократичните алеи, безсмъртните сгради от сив хилядолетен камък, мансардите, в които са живели поетите и философите...

На входа на операта „Бастилията“ както винаги се бяха събрали истински хипари, при това без да се отличават с необичайно облекло. Говореха си на висок глас и не се впечатляваха нито от настъпването на нощта, нито от светещите прозорци наоколо, нито не ги интересуваше какво се случва с хората вътре в сградите. Мъртвото време продължаваше за всички.

Поканата

Какво би могъл да прави той в този гаден неделен следобед? След обилния обяд със семейството си Мауро се затвори отново в кабинета, уж с извинението, че трябва да пише, а всъщност не искаше да е близо до съпругата си. И без това след сватбата им прекарваха времето си в гробно мълчание или насила си разменяха по някоя дума заради етикета. Отношенията им ставаха все по-обтегнати, забелязваха го и околните, нищо че те всячески се стараеха да играят ролята си на влюбена двойка пред останалите и да симулират, че всичко при тях върви по мед и масло.

Той си даваше сметка, че вината е само негова, но не правеше нито крачка напред към промяна. Напротив все повече и повече наклоняваше везните към евентуален развод. Веднъж опита да разговаря с жена си на тази тема, но тя изпадна в ужас, заплака, след това още повече се затвори в себе си и от този ден почти не говореше нито с него, нито с роднините му. Виждаше я как крее, с всеки изминал ден се откъсваше постепенно от живота заради душевното си страдание, но в сърцето му нямаше капчица милост към нея. Демонът, който живееше в душата му, го стискаше здраво в черните си космати ръце и вледеняваше все повече сърцето му.

Стоеше пред монитора и се взираше в една точка.

Изведнъж извади мобилния телефон от джоба си и се обади на Леонора. Така, без преамбюли и писма, просто ѝ се обади:

– Привет, аз съм Мауро Бианки, спомняте ли си за мен?

– Да, естествено, господин Бианки, радвам се да ви чуя – каза тя и продължи, без да му даде възможност да я отегчава с любезностите си. – Колко мило, с какво мога да ви бъда полезна?

– Бих се радвал, ако приемете поканата ми да изпием по чаша горещ шоколад в късния следобед в едноименния бар на площад „Кавур“.

– С удоволствие, сварватے ме свободна и без ангажменти тази вечер – отвърна тя и си помисли: „По дяволите, каква лице-

мерка съм, та аз почти винаги съм свободна, затворена в тази къща и забравена от всички...“

– Тогава в четири ще се видим там. Доскоро.

Мауро затвори и се отпусна назад върху облегалката на стола. Потърка с пръсти слепоочията си, разроши косата си няколко пъти и запали цигара. „Каква низост от моя страна, вместо да заведа съпругата си на кафе, ще изляза с почти непозната за мен жена, която ме отблъсква с горделивостта си. Защо ли всичко, което правя, е все наопаки на доброто поведение?“

Този път не се остави на мислите му да го победят, прогонити, беше уморен от самообвиненията си, които не му помагаша. Безсмислено беше да се самоанализира, осъзнаваше, че е налязъл в етап от живота си, който е нечист и продължава до безкрайност. Освен това, всичко между него и Оливера свърши и днес намираше решението си за правилно. „Ще я забравя напълно, трябва ми малко време, имам нужда от друга, различна от нея и жена ми, за да се осъзная и отново да заживея в старото си тяло, но изпълнен с нови възжеления.“

Леонора е изтъкана от противоречия и това ме тласка да я превзема, да я покоря както всички останали жени в живота ми, а те никак не бяха малко, само Оливера... Боже, мисълта за нея не ме напуска дори когато се приготвям за поредната си плоска плътска авантюра...“

Преди да отиде на срещата с Леонора, реши да се поразходи по любимата си улица „Д'Абано“. Къщите от двете ѝ страни – в дърсножълти нюанси, преминаващи в кафяво, с прозорци, затулени от тъмнокафяви или масленозелени дървени капаци – приличаха на овехтелите очила на бездомен слепец, които полуприкриваха незрящите му сълзящи очи.

Преминаваше под античните сводове и продължаваше напред, но вместо красивите метални извивки на фенерите от ковано желязо, закачени за фаeadите на сградите, виждаше местата с олющена мазилка, които му напомняха на устни, изкривени в мрачна гримаса.

Обичаше този град, вглеждаше се в тесните му, прекалено високи, плоски и овехтели фасади на старинните сгради с тъжни

прозорци. Детството му премина сред тях, тук имаше много приятели артисти, художници, скулптури, писатели, критици, но днес всичко му изглеждаше различно, дори цветовете се размазваха пред очите му.

Погледна часовника си. Време бе да се запъти към бара, в който определи среща на „мистериозната поетеса“. Първичният му мъжки инстинкт го водеше към нея. „Какво ли ще излезе от тази история? Може би е добро начало на нова авантюра...“

Беше точно четири следобед, когато влезе в шикозния бар, намиращ се на най-представителното място в центъра на града, в който бе роден най-големият римски историк Публио Клаудио Тразеа Пето, опълчил се на Нерон и затова осъден на смърт.

И тук го посрещна топлозеленият цвят на дамаските и завесите. Избра маса близо до прозореца-витрина, за да забележи, когато пристигне Леонора.

Поръча си питие. Имаше нужда от алкохол, за да поуспокои нечистата си съвест.

Сервитьорката, със снежнобяла шемизета, тъмнозелена, дълга до глезените пола, престилка с волани и красиви джобове, в които слагаше написаните заявки от клиентите, му донесе чашата с уиски след секунди. В златистата течност плуваха ледени кубчета, но бяха по-малко от онези в сърцето му. Отпи голяма глътка и я усети как полази през устните му, изгори езика му и потъна в гърлото му като лава, която застина в стомаха му. Дори му се повдигна, но това беше само при първата глътка. След минута блага топлина обгърна тялото му. Обикновено не пиеше твърд алкохол и това беше нормална реакция.

Погледна отново часовника си – тя закъсняваше с повече от 15 минути, академичния толеранс беше нарушен, но това не го ядоса, нито го накара да си тръгне, както правеше в повечето случаи. Остана спокоен на масата, с чаша алкохол пред себе си, в очакване.

Беше сигурен, че тя ще дойде.

Около него хората разговаряха с жар. Тук, в това кафене, интелектуалците и богатите от града прекарваха следобеди-

те си. Всички метални повърхности блестяха, а светлината от аплиците и абажурите струеше нахално.

На бара седяха двама англичани, които се опитваха да заговорят бармана, но той беше така погълнат в работата си, че само любезно поклащаше глава в знак на съгласие с всичко, казано от чужденците.

Плъзна поглед през стъклото и в този миг я видя как приближава входа. С изискан костюм и коси, сковани от лака в строга прическа.

Когато влезе и се доближи, Мауро се изправи на крака и целуна ръката ѝ вместо поздрав.

Жената имаше леденостудени пръсти, изцъклен поглед и изкуствена усмивка. Остави малката си елегантна чантичка и седна срещу него.

– Извинете ме, че се забавих, но имаше задръстване. Не е в стила ми да закъснявам, самата аз обикновено държа на точността.

– Моля, нищо не се е случило. Радвам се да ви видя. Прекрасна сте. Complimenti, госпожице Дзаникели.

Погледите им се срещнаха и тя се усмихна:

– Благодаря, господин Бианки, колко сте мил. Знаете ли, предлагам да минем на „ти“, така ще скъсим дистанцията помежду си и ще разговаряме по-спокойно – подкани го с уверена нотка в гласа си.

Мауро беше шокиран в първия момент, но после се окопити и каза:

– Да, разбира се, с удоволствие, време беше да кажем сбогом на официалностите...

Сервитьорката се приближи до тяхната маса, за да вземе поръчката на Леонора, която без да погледне менюто, пожела чаша горещ шоколад, бутилка минерална вода „Сан Бенедето“ и парче шоколадова торта. Мауро добави за себе си още едно уиски, този път със сода.

Помълча известно време и той я попита:

– Може ли да прочета и други твои стихотворения, Леонора?

Погледът ѝ се озари, очите ѝ светнаха с отровнозелен блясък, тялото ѝ се оживи:

– С удоволствие, ще бъда щастлива да ти дам моя книга и няколко статии и интервюта, които са отпечатани във всекидневниците. Аз обожавам да пиша, правя го с желание и хъс. Помага ми да изхвърлям напрежението от себе си. Освен това наистина си харесвам написаното от мен. Горда съм със себе си – на един дъх изрече всички тези думи и изпитателно го погледна, за да разбере дали споделя мнението ѝ.

Мауро я слушаше как се възхвалява и студени тръпки лазеха по гърба му, не искаше да повярва, че си е избрал за събеседница самовлюбена стара мома, изпълнена с превъзходство над другите и величаеща себе си. Всички отрицателни качества, които го отвращаваха повече от всичко на света в жените, бяха събрани накуп в Леонора. „Какво правя тук с нея? Нима съм се побъркал напълно?“

– Кога ще ми дадеш материалите за четене?

– На тръгване оттук ще ме придружиш до моята кола, там имам копия от всичко – радостно зачурулика тя. – Ще ти остава автограф върху началото на книгата и върху някои вътрешни страници. Колко съм щастлива, че мога да го направя за теб, боже мой, та ти проявяваш интерес към мен като поетеса!

– Разбира се, удоволствието е мое – каза той, но в него проговори гласът на лицемера, защото истинският Мауро при подобна ситуация щеше да прати тази егоцентрична жена по дяволите...

Интересът му към нея се замести от негодувание, от сега нататък щеше да я изучава с неудоволствие и може би трябваше да стане чудо, за да има желание да я притежава физически. Времето щеше да покаже.

Беше забравил да изключи мобилния си телефон и той зазвъня упорито във вътрешния джоб на сакото му. Погледна я извинително и отговори:

– Моля!

– Мауро-о! – изпищя майка му. – Сине, не знам къде си, но трябва веднага да се прибереш у дома... – След тези думи връзката прекъсна.

Обзе го паника; защото майка му не беше на себе си. Разбра само, че се е случило нещо лошо, но какво точно, щеше да разбере у дома си, когато се върнеше. Погледна Леонора и каза:

– Извини ме, но трябва веднага да тръгна, може би се е случило нещо вкъщи, майка ми се обади, пишеше на телефона...

– Разбира се, но... Какво е станало?

Той не я слушаше, запъти се към касата плати сметката, без да благодари, върна се при нея и каза:

– Трябва да побързаме!

Излязоха навън, беше започнало да се свечерява, студеният вятър близна лицата им, сякаш искаше да им напомни, че пролетта е достатъчно крехка и винаги може да бъде преборена от пошото време.

– Не мога да те придружа до колата ти, трябва да бягам, може би ще се видим отново. До скоро! – каза Мауро и тичешком се отпрати към мястото където беше паркирал своята червена алфа ромео „SZ“.

Сърцето му биеше до пръсване, чувстваше, че въздух не му достига, плашеше го неизвестността, не знаеше какво се е случило и едва успяваше да издържи на напрежението да надвие обзелия го страх.

Караше като луд, на светофарите два пъти мина на червено, опита в движение да се свърже отново с майка си, но тя не отговаряше.

Когато наближи къщата, видя, че всички лампи светят, а пред оградата е спряла линейката на „Бърза помощ“. Краката му отмаляха, през ума му премина мисълта, че се е случило нещо лошо с баща му, все пак беше най-възрастният човек в семейството. Тичешком влезе в преддверието – оттам се разнасяха риданията на майка му, забърза се и на стълбището почти се сблъска с двамата лекари, които оживено разговаряха. На втория етаж се намираше семейната им спалня. Усети тъпа болка в стомаха си, мисълта му го водеше в правилна посока. Станало бе нещо със съпругата му. Врълхлетя в стаята и не можа да повярва на очите си – неговата мъничка, крехка като порцеланова фигурка жена лежеше върху семейното легло с бялата си булчинска рокля, с восьчно лице и прерязани вени. Беше изстинала в позата на кукла, захвърлена от някое момиченце, което вече имаше нова и старата ѝ бе омръзнала. Навсякъде по венежнобялата одежда се виждаха огромни петна от кръв като

разцъфнали макове. Майка му се бе свлякла до леглото и плачеше безутешно... Когато го видя да влиза, едва успя да му каже:

– Намерих я твърде късно, когато никой вече не можеше да ѝ помогне...

Душата ѝ бе отлетяла и сега върху семейното им ложе лежеше само прекрасното ѝ тяло – студено и безмълвно, като роза, откъсната без време и не успяла да разцъфне напълно.

Мауро затвори очи и се строполи близо до майка си. Не можа да заплаче, само нечленоразделни звуци излизаха от гърлото му. Осъзнаваше, че е помогнал на жена си за решението ѝ, чувстваше се като съучастник в убийство, нищо че тя сама бе сложила край на живота си.

Пиза

След погребението ѝ в къщата на фамилия Бианки настъпи гробно мълчание. Всички продължаваха да живеят по старому, с разликата че вече никой не разговаряше с никого. Движеха се като сенки, отстъпваха си място, за да се разминат безмълвни по дългите тъмни коридори на къщата. Хранеха се в огромната трапезария, изпълнена с тишина и само от време на време осъдително кръстосваха погледите си, когато вперваха очи в празния стол на покойницата.

Мауро беше благодарен на близките си, че мълчаха, защото така му спестяваха упреците си и той се рееше по течението на мислите, които все го отвеждаха в деня на сватбата им. “Защо се беше стигнало до там, защо излъга тази почтена девойка, която превърна в своя съпруга, защо не се спря и не заживя с нея като истински съпруг?” Даваше си сметка, че я беше убил косвено, но по доста мъчителен начин, отколкото ако го бе направил наистина.

Не бе влизал в спалнята им от деня, в който я видя мъртва. Спеше в кабинета си, дори не се събличаше, дрехите му се смачкаха и изцапаха, превърнаха се в символ на безразличието му към света, но той нехаеше.

Прекара около двацет дни занемарен, отпуснат и зашеметен. Не плачеше, не говореше, не се обвиняваше повече, нямаше смисъл, нещата бяха ясни, а той не бе идиот, за да не ги разбира.

В дългите нощи и дни тъгуваше повече за загубата на Оливера, неговата малка богиня, както я наричаше, защото тя единствена от всички, останали в проваления му живот, винаги го разбираше и от любов бе правила чудеса заради него, без да го обвини нито веднъж за нищо. Беше сигурен, че и сега в този момент би била единствената, която можеше да му съчувства, но и нея я нямаше. Толкова му липсваше, но загуби и нея, както съпругата си, с разликата че Оли бе жива, но какво от това? Не можеше да я вижда вече, което бе още по-мъчително...

В началото на четвъртата седмица не издържа на самотата и се обади на Вивиана, негова стара позайница от Пиза.

Тя не попита какво се е случило, а го посъветва да си приготви един куфар и да ѝ погостува:

– Имаш нужда да се отделиш от къщи, да смениш града, хората около себе си, ела при мен. Знаеш, че живея сама и в просторния ми апартамент винаги има място за още един човек.

Беше шейсет и две годишна, вдовица. В центъра на града, на улица „Виторио Венето“ притежаваше проспериращ магазин на цветя и подаръци, от който здравата печелеше благодарение на целогодишния туристически поток, посещаващ града на наклонената кула, и живееше охолно. Трите ѝ деца бяха поели пътя в живота си и тя нямаше ангажименти към тях. Мъжът ѝ се бе споминал преди година и половина и вдовицата сега съжителстваше с трите си котки и един далматинец.

Мауро не мисли много, съгласи се с нея, че има належаща нужда от промяна:

– Добре, приемам, утре ще взема влака и ще пристигна следобед. Моля те да ме посрещнеш на гарата, не искам да пътувам с моята кола, не съм в състояние да шофирам.

– Разбира се, слънце, знаеш че си моята голяма слабост. Все се разминавахме с теб, но ето че сполетялото те нещастие ни дава възможност да сме заедно, без да бързаме. Колко се

радвам, че ще те видя! Ще ти приготвя царска вечеря... – засмя се с гърления си глас и продължи: – Ще направя всичко възможно, за да те върна на този свят. До утре, целувки!

Той чу изтракването на слушалката върху телефонния апарат и си я представи – доволна като дете, потрива ръце и си тананика стара неаполитанска песничка, чиято мелодия наподобяваше музиката от танца „тарантела“.

„Направих го, какво пък толкова, ще замина, тук съм като в мавзолей, всички бродят като призраци из къщата и не помислят, мразя ги.“

Мауро знаеше, че няма да издържи дълго, познаваше буйната си природа, даваше си сметка, че постъпва егоистично и подло, но се правеше, че не го засяга, пъчеше се пред самия себе си с хладнокръвието и себичността си. А всъщност се страхуваше точно от чувствата си и от истинските неща в живота, които му харесваха и искаше да ги притежава.

Налагаше се да влезе в спалнята им и да започне да приготвя багажа си. Студена пот изби по челото му при мисълта, че ще отвори вратата и ще види празното легло, което продължаваше да му се струва като вана, пълна с кръв, в която плува леко като перце тяло на мъртвата му съпруга. Писателската му фантазия бе богата и неуправляема, но в този момент нямаше нужда от нея, защото не пишеше поредния си роман, а се опитваше да сглоби надробения си на късове живот, който трябваше да залепи с лепило, замесено с кръв, сълзи и изневери от негова страна.

Мауро Бианки бавно полудяваше от собствената си греховност...

Изкачи стълбите и докосна тежката месингова дръжка на вратата. Влезе с тихи стъпки, сякаш не искаше да събуди спомените, живеещи все още в стаята, обзаведена и подредена преди време от родителите му с надежда за добър живот и благополучие на младото семейство, но превърнала се по-късно в гробница на една несъществуваща никога любов.

Първият предмет, който попадна пред погледа му, бе малката статуетка, донесена от Индия, на молеща се жена, която стоеше върху нощното шкафче на мъртвата. Изящните извивки на ръцете ѝ омагьосваха и бяха толкова скръбни, сякаш и те

искаха да му покажат, колко страдат за младата жена, отишла си така нелепо, и то по негова вина.

Обърна се към огромния вграден гардероб с врати от кристалини огледала, за да започне да изважда дрехите си, но тялото му бе сковано и движенията му – твърде некоординирани, ето защо залитна надясно. За да не се строполи, протегна ръце да се подпре на скрина, но вместо на него ръката му попадна върху огромните раковини от Карибско море, които бяха поставени отгоре. Събори ги с трясък на пода и след миг се сгромоляса. Беше изтощен и нервен, сви се на две, но не от болката, причинена от падането, а от раздражената си съвест, която разяждаше душата му. Светлината меко нахлуваше през прозореца, покрит с ефирна завеса от светлосин воал.

Изправи се на крака, виеше му се свят, трябваше да седне, приближи се с мъка към писалището, за да се настани върху стария бароков стол пред него, но очите му попаднаха на снимката им от брега на езерото „Крейтър Лейк“ в САЩ, където бяха двамата със съпругата му през медения си месец. Не бе особено скъп спомен, дори го подразни, защото в тези две седмици, в които тя му даряваше любовта си, той я заблуждаваше във взаимност на чувствата.

В тази стая всички предмети бяха против него, в къщата всичките ѝ обитатели го мразеха, приятелите му го изоставиха, любовниците му се сещаха за него само когато бяха на сухо. Животът му се превърна в абсолютно фиаско.

На сутринта брат му Паоло го закара до гарата с колата си, за да хване влака в 9.04 часа. Помогна му да си качи багажа, пожела му приятно пътуване и без дълги сбогувания тръгна, но преди да излезе от купето, му каза:

– Не се обвинявай за нищо, така е трябвало да се случи, но не забравяй, че Алесия знаеше за голямата ти любов с Оливия. Влагородството ѝ е било огромно и любовта ѝ към теб – също. Посягайки на живота си, тя те освободи от оковите на религиозния брак. Искала е да ти помогне да намериш себе си и жената, която обичаш. Прости ми, че ти казвам тези думи, но когато виждам как се самоунищожаваш и правиш глупост след глупост, не мога да стоя със затворена уста, нищо че съм мно-

го по-малък от теб. Въпреки респекта съм длъжен да ти кажа какво мисля. На добър път и не предавай себе си, още по-малко жената, която наистина те обича... До скоро!

Обърна се и излезе с бързи крачки, за да не може Мауро да му отговори.

Паоло се беше наслушал вече на оправданията му, с които се оневиняваше пред себе си и пред другите... И днес за пореден път предприемаше пътуване, което не бе нищо друго освен следващата му авантюра. Познаваше добре брат си и безразсъдствата му и понякога го засърбяваха ръцете да му нанесе няколко удара в лицето, за да го събуди от мъртвешкия сън, в който беше изпаднал.

Влакът беше „Евро Стар“ – бърз, удобен и луксозен, освен това си купи билет за първа класа, с надеждата че ще бъде изолиран от другите пътници и никой няма да нарушава спокойствието му, от което неистово се нуждаеше.

Настани се удобно, извади книга за четене и лаптопа си (евентуално би могъл да понапише някоя глава от романа, който захвана преди повече от шест месеца).

Докато траеше пътуването, във влака му предложиха отлично обслужване, вежливи и усмихнати шафнери сервираха храната, хвърли едно око на английската и френската преса, пи кафе.

В единайсет и двамадесет предиобед пристигна на гара „Санта Мария Новела“ във Флоренция, където трябваше да се прехвърли на друг влак за Пиза. Суматохата на железопътните гари го изнервяше, но щеше да я понесе, след като не бе в състояние да шофира.

Прехвърли се на другата композиция, настани се и след няколко минути продължи в посоката, за която беше тръгнал.

Гледаше през прозореца и си мислеше, че ако и хората бяха като природата и можеха да се обновяват, на земята щеше да бъде истински рай. След всяка сторена грешка, ако и той се преобразяваше като пролетта, щеше да избегне голяма част от неудачите си, но това бяха мечти, а той имаше нужда от истински нов живот, не от химери...

Ландшафтът на Тоскана с разнообразните си пейзажи, пасторални гледки и живописни хълмове му действаше успокоя-

ващо и в същото време го потискаше, защото беше започнал да изпитва страх от красивото. Толкова чернилка се бе натрупала в душата му, че бе невъзможно да я съчетае с великолепие то на природните гледки.

В 12.59 часа влакът пристигна на гарата в Пиза.

Наметна якето, взе си багажа и тръгна към изхода. Надяваше се, че Вивиана го чака. Всъщност беше сигурен, защото тя очакваше този миг повече от година.

Досега се бе въздържал от подобни гостувания в апартаментите и, но този път беше убеден, че го желае. Демонът отново се бе събудил в душата му и му напомняше, че омразата към майка му може да бъде потушена с прелюбодеяние, и то с жени на нейната възраст. Мауро си даваше сметка, че може да го определи като психическо заболяване. Осъзнаваше, че е зависим от него и с всеки изминал ден ставаше все по-слаб и подвластен на страданието си, но само мисълта за нощ, прекарана с постара от него партньорка, го възбуждаше силно и го караше да бърза.

Вивиана го чакаше на перона.

Доста понапълняла, остаряла и заприличала на баба, но с все същото самочувствие до звездите за своята отминала хубост.

Видя отдалеч побелелите ѝ коси, прибрани в кок, елегантните ѝ очила и ръката ѝ, с която му махаше.

Когато я наближи, се наведе и я целуна по устните, първият знак от негова страна, че не е дошъл да си говорят, а че я желае физически и иска да „си поиграе“ с нея.

Тя отвърна на целувката и той усети вкуса на червилото ѝ – синтетичен и парфюмиран. Телата им се допряха и огромните ѝ безформени гърди го притиснаха. Болзена тръпка премина през мускулите му. Усети възбуда, която се увеличаваше още повече от перверзните мисли, препускащи из главата му. Представяше си как остарялото ѝ и отпуснато тяло ще се гърчи в животинска сласт под неговото – младо и жизнено, пълно с енергия и похот. Затвори очи и фантазията му се развихри – видя я съблечена, с отпуснати кожа и гърди, с подпухнал корем и доста тлъстини около талията. Тази представа още повече го разпали и ако не бяха на гарата, щеше да я повали на

земята веднага и да я обладае, за да се почувства добре след акта, защото колкото повече омърсяваше тялото си, по-силно опияняваше мозъка си, който пък омаломощаваше и притъпяваше съвестта му.

Вивиана, уж нищо неподозираща за неговите желания, го поведе за ръка навън измежду гълпата пътници, без да пророчи дума. На паркинга отключи колата си, каза му да остави багажа на задната седалка, качиха се и веднага потеглиха. Бързаха и тя. За нея той бе „последният влак“ в живота ѝ и не искаше да го изпусне.

Не след дълго пристигнаха пред кооперацията, в която живееше. Качиха се на втория етаж и спряха пред масивна дъбова врата. Не се наложи да търси дълго ключовете в чантата си, както обикновено се случваше, когато вечер се прибираще сама и отвътре кучето лаеше радостно, а котките дращеха по вратата от нетърпение да ги вземе в скута си. Ето го ключодържателят, извади го и започна да вкарва един след друг трите ключа в ключалките, най-накрая отвори, изключи алармата и му каза:

– Заповядай, настанявай се, чувствай се като у дома си.

Апартаментът ѝ бе обзаведен стилно с автентични мебели, изящни вази, лампи и картини от различни епохи. Вътре бе тъмно и хладно. Всички завеси бяха спуснати, дори капациите на прозорците бяха затворени.

Над камината имаше окачена огромна китайска картина от неизвестен художник, а върху полицата ѝ бе поставена фигура на куче, изработена от бял порцелан. Вивиана беше обсебена от любовта си към кучетата и котките и дори украшенията в дома ѝ бяха от света на фауната. До лудост бе отдадена на хобито си да събира и да се грижи за всякакви бездомни животинки.

Запали странен и доста бутафорен лампион, дървена изработка, от който излизаше голям наръч сено. Имаше нещо вешерско в тази жена. Настани го да седне до старинно писалище.

Той остави шапката и очилата си близо до една малка бронзова пластика на гола жена в сладострастна поза и безсрамно вперя погледа си в нея.

Във въздуха се носеше аромат на треви и мускус. „По дяволите – каза си той, – та тя предварително е подготвила къщата за моето идване и го свързва само със секс.“

Повдигна му се, но не от нея, а от собствената му първичност, от животното, скрито вътре в него. Беше в клоаката на собственото си поведение, което го превърна в миазма, чудовище с полови белези на мъж.

Докато тя приготвяше кафе в кухнята, Мауро имаше време да вземе багажа, шапката и очилата си, тихичко да се измъкне навън и никога повече да не я види и чуе, но не го направи, защото желаше точно обратното – да се удави в собствената си мерзост и мръсотия. Депресивната меланхолия, в която бе изпаднал, му харесваше и успокояваше нечистата му съвест.

Вивиана влезе в хола с поднос с изящни порцеланови чашки и кафе, върху чиято външна стена бе изобразен митичен пейзаж, където на фона на островърхи планини се виждаха замък, вграден в скалите, и водопад, от който тръгва река. От другата страна на чашките с калиграфски знаци бяха изписани няколко думи, които не се четяха. Остави подноса на малката масичка встрани от него и каза:

– Ето ме и мен с кафето, което ти така обичаш...

Пресегна се и докосна пръстите на дясната му ръка, след това ги взе в своята и ги поднесе към устните си. Целуна ги бавно един по един и после го остави на мира, за да изпие кафето си.

Гледаше го с желание и страст.

Искаше го веднага, но трябваше да се въздържа от гафове, беше жена, трябваше да го накара да си мисли, че той води парада. А тя знаеше после как да го манипулира.

Загаси полилея и остави да свети само настолната лампа. Независимо че отвън бе слънчев пролетен ден, в апартамента със спуснати навсякъде завеси и щори мракът надви и само бледата светлина, излизаща от чудноватата старинна лампа с треви, които се подаваха от нея, се бореше с него.

Мауро остави празната чашка и протегна ръцете си към нея, притегли я към себе си и понечи да я целуне, но тя завъртя главата си:

– Недей, моля те, не го прави, нека останем така в тъмното и помълчим. Толкова неприятности си преживял, имаш нужда от спокойствие.

– Не, не ми казвай от какво имам нужда, Вивиана. В този миг си ми необходима ти. – Наведе се отново и този път сграбчи лицето ѝ със замах, нетърпящ откази, след което впи устните си в нейните почти насила.

Беше озверял, ухапа горната ѝ устна и тя, изненадана от болката, отвори уста. Езикът му – силен и гъвкав, докосна нейния и зашари из устата ѝ. Притисна я здраво в обятията си и продължи да я хапе. Усети металния вкус на кръвта ѝ, но продължи, макар че тя стенеше тихичко, дали от болката, която ѝ причиняваше, или от възбудата, която бе загоряла повехналата ѝ плът, не го засягаше. Мауро не се интересуваше от нея, в този момент следваше само нагона си.

Положи я върху тежкия персийски килим и бавно започна да я съблича. Нейната невероятно остаряла телесна грамада, облечена в кожа с цвят на моцарела, се отвори в тъмнината.

Свали сутиена ѝ и видя огромните ѝ отпуснати гърди. Наведе се към тях и бавно започна да докосва зърната им, като полака-лака забиваше все по-дълбоко зъбите си в тях. Жената под него извика от болка, опита се да го отдели от себе си, но той бе настоятелен и продължи. Възбудата му нарасна дотолкова, че усещаше как ще експлодира. Стоновете ѝ го възпламеняваха неимоверно.

Смъкна с нервни движения бикините ѝ и я облада – нахлу в утробата ѝ като ураган. Сухотата на недрата ѝ не бе достатъчна, за да го спре. Усети как мускулите ѝ се съпротивляваха, но той бе неумолим. Почувства се удовлетворен от нейната болка, примесена с удоволствие, която се превърна в лековит мехлем за него.

Продължи с ритмични движения, без дори да я погледне, тя бе само предмет на удоволствието му. Устните ѝ се напукаха от хищническите му целувки, тялото ѝ се гърчеше от страст и болка, крещеше, молеше го да спре, но той не чуваше.

Свърши в нея и се отдръпна от потното ѝ тяло, мълчаливо се изправи, прекоси стаята, коридора, влезе в банята и се мушна под душа. Пусна водата и стоя под нея повече от час. Иска-

ше да измие от себе си нечистотиите, полепнали не по кожата, а в душата му, но не можеше...

Половият акт с Вивиана му донесе физическо, но не и емоционално удовлетворение. Копулацията го унищожаваше. Неуравновесеното психическо състояние на жените, с които имаше връзка, при което те осъществяваха сексуалните си контакти, без каквито и да било чувства, го разрушаваше, но той не се съпротивляваше, напротив използваше го като болкоуспокояващо за наранената си същност, а геронтофилията бе другото му лекарство.

Върна се във всекидневната, където Вивиана беше пуснала светлината да нахлуе през отворените капаци, слънчевите лъчи проникваха през педантично почистените стъкла на прозорците, масата бе подредена за обяда и тя го чакаше с умислен поглед. Видя го и се стресна.

– По дяволите, какво ти става? – изкрещя тя. – Какво си мислиш, че правиш? Нима всичко ти е позволено? Мауро, кажи ми какво те мъчи... Знам, че страдаш не само заради самоубийството на съпругата си. Сигурна съм, че има и нещо друго.

– Не, всичко е наред, Ви. Аз съм свободен, ти – също, съвестта ни е чиста, телата ни не извършват грях, когато се съвкупяват... Моля те, имам нужда от теб и ласките ти. Повярвай ми, не сме ангажирани с никого, можем да се отдадем на себе си. Заслужаваме го... – мълвеше като насън, а тя го гледаше и не вярваше на очите си, че е стигнал дотук. Приличаше ѝ на избягал от лудницата сексуален маниак. Обземаше я тревога и започна да съжалява, че го е поканила да ѝ гостува.

Той седна и зачака обяда си. Беше изгладнял като вълк, а тя беше невероятна готвачка. Какво повече можеше да иска от живота си?

Ангелът с прекършени криле

Мауро се превърна в демон, който притежаваше способността да пренася душата си от една личност в друга.

Върна се къщи след няколко дни. Нищо не се бе променило. Все същото разписание за хранене, неизменните погледи на близките му, които продължаваха да му демонстрират, че не одобряват поведението му и го осъждат като виновен за всичките нещастия, стоварили се върху почтената им фамилия.

Майка му се опита да разговаря с него, но неуспешно:

– Мамо, не мога да променя фактите, но и не искам да прекарам остатъка от живота си в мисли за миналото.

– Да, но поне направи така, че ние, твоите близки да усетим, че съжаливаш и държиш на нас...

Гласът ѝ бе изпълнен с мъка, очите ѝ – уморени, кожата на лицето и се сбръчка изведнъж след загубата на снаха си.

Тя обожаваше неговата вече мъртва съпруга. Познаваше я от дете, когато родителите ѝ идваха за големите религиозни празници на обяд или вечеря в къщата им. Произхождаше от фамилията на много набожни, богати индустриалци от Североизточна Италия, беше получила солидно образование в католическия колеж „Дон Боско“ в Падуа, а след това се дипломира в католическия университет „Сакро Куоре“ в Рим. Имаше лъчезарен характер и всички я обичаха с изключение на Мауро – нейният съпруг.

„Майка ми избра тази жена за мен, защото я харесваше, без да ме пита какво мисля, баща ми ми постави условия от материален характер и трябваше да приема тяхното решение, за любов не ми споменаха, защото не ги интересуваха моите чувства, важното бе богатството на двете фамилии да се събере на едно място. Сега ме мразят и упрекват, а не виждат „гредата в собственото си око“.

Алесия беше прекрасен човек, но освен приятелски чувства към нея никога не съм изпитвал други.

Та аз я познавах от времето, когато беше момиченце, спомням си всичките празници, когато се виждахме и как с годините

се променяше и превръщаше в красива девойка. Родителите ни са толкова близки, че за мен е била винаги като една от много-то ми братовчедки. И изведнъж новината, че трябва да се ожени за нея...“

Мауро се бореше с мислите си, докато майка му безуспешно се стремеше да го въвлече в диалог:

– Ти не ме слушаш, сякаш говоря на стената... Опитай се поне веднъж да се съсредоточиш върху това, което ти казвам, не бъди егоист! – В очите ѝ имаше сълзи, гласът ѝ трепереше, но както винаги не повишаваше тон.

– Слушам те, мамо, внимателно при това, но няма ефект, не го ли разбра? Кой ме въвлече в тази женитба, кой искаше този брак – аз или вие с татко?

– Ние, но ти също не го отхвърли...

– Да, защото имах поставени условия от баща ми и ти го знаеш много добре, не се прави на светица! – почти изкрещя Мауро. – Какво искате от мен сега? Алесия я няма вече и няма да се върне никога, знам, знам, че тя ме обичаше, но аз не я обичах... Не можех да обичам две жени едновременно...

При тези думи майка му впери поглед в него, сякаш ѝ беше съобщил най-ужасната новина на този свят.

– Какво? За какво говориш, Мауро?

– Това, което чу... Обичах друга жена, а трябваше да се ожени за Алесия... Направих го, за да угодя на теб и татко, но по-добре да бях умрял в деня на сватбата ни...

– Защо не ми каза за това преди годежа?

– Ти се шегуваш, мамо, кога съм можел да споделя с теб каквото и да е? Щеше ли изобщо да приемеш моята любов? Водим безсмислен разговор, остави ме на мира, имаш и други синове, грижи се за тях!

– Не говори така, нараняваш ме, упрекваш ме, без да знаеш как щях да реагирам аз! – каза майка му и приседна на канапето до прозореца, защото краката ѝ отмаляха и почувства, че ще се строполи на пода.

В душата ѝ за пореден път бе настъпил смут, който не знаеше как да успокои.

„Къде стрехих с първородния си син?“ – питаше се и сълзите се стичаха по повехналите ѝ страни.

– Не плачи, мамо, нищо няма да промениш. Трябва да приемеш реалността и да продължиш живота си, а аз моя. И, моля те, не ме разпитвай повече за нищо. Казах ти достатъчно!

Мауро се насочи към вратата и излезе от стаята.

Майка му остана с тъгата и тайните си, които нямаше с кого да сподели, а те тежаха на съвестта ѝ. Стореното от нея я връхлиташе чрез рояк спомени и тя все по-силно вярваше, че Бог продължава да я наказва, изпращайки нещастия в семейството ѝ. Колко ли бе наранено сърцето ѝ? През всичките тези години никога не се оплака и не показа пред никого, че носи своята черна тайна в душата си. Дори собственият ѝ съпруг не знаеше и никога нямаше да научи. Тя се надяваше да я отнесе със себе си в гроба...

Мауро се затвори в кабинета си, пусна максимално силно стереоуредбата. Чрез звуците от музиката се опита да заглуши риданията си.

Този път не издържа, разговорът с майка му го отведе отново при Оливера. Болката му бе неугасима, не можеше да я потуши с нищо, дори да направеше оргия с престарели жени в къщата на родителите си пред очите им, пак нямаше да укроти дявола в себе си.

Чувстваше, че бавно умира от любов. Бе странен начин да свърши, той не вярваше в тези неща, но сега, когато го изпитваше върху себе си, усещаше, че е подложен на несравним тормоз. През главата му преминаваха желаниа да се самоубие, да замине и да я намери, да я отвлече и ако не иска да тръгне с него, да я убие и след това да свърши завинаги със себе си. Беше невъзможна любов, обречена на терзания и лудост, но не можеше да я забрави. „Какво ли правят ангелите с прекършени криле? – питаше се Мауро и след това си отговаряше: – Превръщат се в демони...“

Пролетта бе в разгара си, природата се бе възобновила и се подготвяше да роди най-красивите си плодове. Светът продължаваше да живее и времето вървеше напред – неумолимо и дръзко.

Тайната

Беше през далечната 1968 година. Щастливо омъжена от две години за баща му, бавно, но с желание и хъс се приспособяваше към ролята си на съпруга. Единственото, с което не можеше да се примири, бяха неговите чести отсъствия от къщи заради работата му. Вечерите в самота я съсипваха, страхуваше се от самата себе си, плашеше я празната къща и очакването. Мъжът ѝ знаеше, че тя страда, но не можеше да остави бизнеса. Преди всяко заминаване ѝ казваше:

– Не си затворница, Естер, излизай с приятелки, ходи на вечеря, когато те канят. Излез извън дома ни, за да понасяш по-лесно отсъствията ми.

– Да, винаги ми повтаряш тези думи, но аз се чувствам обвързана с теб, имам нужда от теб тук и в обществото, ти си моят съпруг и не мога да надскоча принципите си – отвърщах се с тъга. – Колко бих се радвала, ако имахме поне рожба, така времето наистина щеше да минава по-бързо... Но и това не се случва. Отчаяна съм, напрегната, изтощена от очакването...

– Мила, това е божа работа, не страдай, всичко ще бъде наред.

Разговорът им приключваше по този начин и на следващия ден той заминаваше, а тя оставаше сама със себе си и мислите си в очакване на неговото завръщане.

В един декемврийски ден с кучешки студ и мъгла, през която нищо не се виждаше, тя реши да посети шивачката си. Наближаваха коледните празници и имаше нужда от две нови рокли.

На улицата, където живееше моделиерката, случайно срещна сестрата на своята приятелка от детинство – Мария, която сега живееше в Торино, омъжена за местен благородник. Размениха си любезности и от момичето разбра, че те пристигат същата вечер и на следващия ден родителите ѝ организират прием в тяхна чест.

Двете сестри произхождаха от богатата фамилия и тези сбирки бяха част от всекидневието им.

Покани я на приема. Естер в първия момент отказа с извинението, че съпругът ѝ отсъства, но след това склони, спомнила си думите му, че трябва да излиза и да живее пълноценно. Уговориха се и си пожелаха довиждане до следващата вечер.

За Естер щеше да бъде необичайно преживяване. За пръв път, откакто се омъжи, трябваше да се представи пред обществото без своя съпруг.

Вървеше в гъстата мъгла към къщата им и не можеше да реши дали постъпва правилно.

Наоколо всичко бе посивяло от сланата. Клоните на дърветата зловещо стърчаха като ръце на мъртъвци, подаващи се от гроба, протегнати за помощ. Въздухът бе толкова влажен, че проникваше в дробовете ѝ и спираше дишането ѝ. Струваше ѝ се, че се дави. Сякаш бе попаднала наистина в пъкъл и представата ѝ за ада от детските ѝ години, която бе изключително зловеща – мъглив, влажен и сив, не но черен, както го описваха в книгите – днес напълно съвпаднаше с гледката навън.

Адреналинът изостри чувствителността ѝ до болка. Пристигна запъхтяна, като че ли някой тичаше подире ѝ, отвори портата на градината и забърза по алеята към дома си. Прислужницата отвори и каза:

– Госпожо, случило ли се е нещо, бледа сте като платно, желаете ли да повикам доктор Бенедети?

– Не, Катерина, всичко е наред. Пригответи ми ваната и сложи още целеници в камината. Ако някой ме търси, кажи, че ме няма, не... всъщност кажи, че съм неразположена и си почивам. Ще разговарям само със съпруга ми, ако се обади. Сега тръгвай да направиш това, което ти казах.

Защо бе така възбудена и изплашена? Какви спомени и страхове се бяха събудили в душата на младата жена? Истината бе, че не можеше да се справи с болезнените емоционални последици и да възвърне усещането за контрол върху живота си след травмата в душата ѝ от сексуалното насилие, нанесено ѝ от брата на баща ѝ, което бе претърпяла в детството си.

Сега той живееше в Париж далеч от нея, но споменът за него тормосеше духа и тялото ѝ. Когато видя сестрата на своята приятелка, си спомни дългите вечери, в които двете с нея седяха и си приказваха и само тя знаеше за детската ѝ

тайна. После, когато пораснаха и се омъжиха, повече не се видяха, но ето че днес дойде поканата, за да може да я зърне отново.

Превратностите на съдбата бяха непредсказуеми. Естер не знаеше почти нищо за Мария, освен че е господарка на средновековен замък в околностите на Турино, за чиято красота се разказваха легенди, изпълнени с мистицизъм, защото злите езици говореха, че съпругът ѝ е странен и мистериозен човек. Нямаха деца и никога не бяха имали. Мъжът на приятелката ѝ имаше по-малък брат в Париж, който учеше в елитен класически лицей, където го възпитаваша в духа на френските традиции, за да усъвършенства главно френския език и опознае до съвършенство френската литература.

Улови се, че събитията се преплитат в главата ѝ и не е в състояние да ги контролира. Не трябваше да дава воля на спомените от детството си...

Всичко си бе отишло, съпругът ѝ я прие такава, каквато е, вървеше, че е загубила девствеността си заради девическа неразумност, но това не му пречеше да я обича безкрайно. Той никога не ѝ натякваше, че се е оженил за безчестената и опорочена дъщеря на аристократ.

Обичаше го заради неговата доброта, човечност и търпението, което проявяваше към нея. Стана ѝ мъчно, че утре вечер трябва да отиде сама на приема.

Прислужницата почука на вратата на стаята ѝ и я изтръгна от капана на спомените ѝ:

– Госпожо, ваната ви е готова. Имате ли нужда от мен или да слеза в кухнята, за да помогна на готвачката за вечерята?

– Не, Катерина, върви, ще се оправя сама, благодаря ти.

Влезе в банята и се напъха в горещата вана. Катерина я бе напълнила догоре, а над водата имаше пухкавата пяна, от която се разнасяше ухание на сандалово дърво, жасмин и кориандър. Затвори очи и се отпусна. Струваше ѝ се, че ще заспи, а не биваше, защото можеше да потъне и да се удави. Замисли се отново за утрешната вечер. Как ли изглеждаше сега Мария, дали щеше да ѝ се зарадва?

На другата сутрин се събуди добре отпочинала и с приятна тръпка за предстоящата среща. Разсънването ѝ продължи секунди, но имаше чувството, че е минала цяла вечност. Отметна завивките и кожата ѝ реагира на хладния въздух с потръпване, зърната на гърдите ѝ настръхнаха под финия плат на нощницата. Чувстваше тялото си отпочинало от пълноценния сън през нощта, който го бе заредил с енергия и сила. Тъгуваше без любимия мъж до себе си, беше ѝ тежко, мъчно, самотно и сиво, когато той отсъстваше. За да избяга от меланхолията, се отдаваше на съня, но не винаги успяваше да се пребори с безсънието, от което страдеше още от дете. Тази нощ спа дълбоко и непробудно, дори ѝ се искаше да остане още малко в приятната прегръдка на семейното легло, покрито със снежнобели ленени чаршафи, обшити по края с красива буранска дантела, плетена на ръка от Адалджиза, с която се беше запознала още първия път, когато като момиче посети венецианското островче и влезе в магазинчето ѝ, за да се полюбува на ефирните ѝ дантели. Приятелиха се от пръв поглед и оттогава купуваше само от нея спалното бельо.

Но утрото беше настъпило и трябваше да мисли за вечерта. Излезе на балкона и погледът ѝ срещна изгрева – леденостуден, суров през декември, но въпреки това прекрасен и свеж. Върна се почти веднага вътре, трепереше, но се развесели от смелостта си, че излезе, за да поздрави зимното утро почти гола, само по нощница от дантели (и тя творение на Адалджиза), която не топлеше, а само подчертаваше прекрасните форми на изящното ѝ тяло.

Денят ѝ както винаги премина в четене и бродиране. Вълшебните пръсти, с които я беше надарила природата, водеха иглата в грациозен танц, от който се раждаха истински произведения на изкуството от памучните конци, с които си служеше.

Наближаваше пет часа, беше време да започне да се приготвя. Взе много гореща вана, така циркулацията на кръвта ѝ се засили и руменина изби по бузите ѝ.

После застана пред венецианското огледало от XV век, стара семейна реликва, купено от предците на фамилията, от

центъра за стъклопроизводство на Венеция, който се е намирал на остров Мурано, в морската лагуна на града-държава. Запазено през вековете, сега то бе гордост за дома, който обитаваша с нейния съпруг. Беше листово огледало, което се отличаваше със своя блясък, кристална прозрачност и чистота. В металния рефлектор венецианците бяха добавили злато и бронз и така изглеждаше по-красиво, отколкото бе в действителност.

Във времето, когато е било купено, с едно „средно“ по големина огледало като тяхното са могли да си купят неговия кораб, но чувството за естетика е доминирало над меркантилните желания във фамилията, в която Естер влезе.

Сложи си тежък вечерен грим и реши да облече рокля в тъмносиво, която плътно прилепна по тялото ѝ.

Прибра разкошните си, естествено руси коси в стилин кок и си сложи обещия, които получи като сватбен подарък от една своя леля от Неапол.

Погледна се още веднъж и странна тръпка премина през отомаха ѝ. Виждаше бляскавата си осанка и не можеше да повярва, че това е тя. Рядко си позволяваше лукса да демонстрира положението и изтънчеността си, живееше скромно и никой от съседите ѝ не подозираше за нейния произход. Родителите ѝ отдавна бяха мъртви, беше продала всичко, което наследи от тях като недвижима собственост, защото искаше да забрави миналото си, чичо си, детството си и кошмара, който бе преживяла.

Точно в шест и половина се качи на колата си и потегли.

Пусна радиото и затананика мелодичната песен на Адриано Челентано „Ние сме най-красивата двойка на света“, превърнала се в абсолютен хит в Италия, която се чуваше от апарата. Шофирането я успокояваше, даваше ѝ увереността, че е силна и решителна жена. „Но все пак близо до съпруга си се чувствам много по-спокойна и уверена“ – мислеше си тя.

Пред погледа ѝ пробягваха зимните дървета край пътя, самотни и унили, и отново в очите ѝ като огромни тръни се набираща клоните им – сиротни, оплакващи мъртвите си листа, окарвали от тях и самотно гниеши върху студената земя.

Върхлитаха я странни представи за огромната гора, в която се разхождаха с чичо си, брат на баща ѝ, зеленият мъх, върху който той полагаше детското ѝ телце и го събличаше, за да стигне до мястото, където, когато устните му я докосваха, чувстваше странни тръпки от страх и удоволствие. Болката идваше по-късно като мълния, когато той проникваше в нежната ѝ детска плът, а тя не можеше да разбере защо го прави. Не бе виждала голо мъжко тяло и никога не видя онази част от него, която ѝ причиняваше толкова страдания. Имаше усещането, че чичо ѝ иска да я разкъса на парчета, докато се движеше все по-бързо и по-бързо напред-назад с онова нещо вътре в коремчето ѝ, до мига, когато рухваше до нея и бръщолевеше несвързано. После идваше на себе си и я заплашваше, че ако каже на някого, ще я убие бавно и мъчително. Ужасът ѝ бе неописуем... А родителите ѝ му вярваха и винаги подчертаваха, че без неговата компания и грижи, щеше да расте в самота. Каква ирония, нима всички бяха слепи?

Наближи огромната къща на родителите на Мария, пое си дълбоко дъх и прекъсна грозната картина, която се разкриваше в съзнанието ѝ, напомняща за безчетен път ужаса, който бе преживяла като дете. Зави по главната алея, която водеше към централния вход.

Пред него стоеше лакей, който взе ключовете на колата ѝ, за да я паркира, а тя влезе в огромния салон, осветен от стотици миниатюрни лампички, вградени в тавана, и се вля в множеството. Не след дълго чу любим глас:

– Естер, приятелко моя, добре дошла!

Мария я притегли към себе си и двете за миг застинаха в сърдечна прегръдка. Сърцата им биеха лудо, очите им се насълзиха от умиление, след толкова години отново бяха заедно. Променени, пораснали, отговорни.

– Скъпа Естер, позволи ми да ти представя съпруга си...

– Антонио Рана... Естер Бианки...

– Приятно ми е, господин Рана, радвам се да ви видя, вас и прекрасната ви съпруга.

– За мен е чест, госпожо Бианки, да срещна приятелката на Мария, за която съм чувал толкова да се говори. Комплимен-

ти! – наведе се и целуна ръката ѝ, покрита с черна дантелена ръкавица без пръсти.

Той се взря в очите ѝ и погледът му подкоси краката ѝ, врън се като нож в съзнанието ѝ. Имаше големи сини очи, високо чело и къдрави черни коси, които бе пригладил с брилянтин. Нещо циганско се криеше във вида му, допълнено от брадата и мустаците – късо подстригани и оформени само на брадичката. Иначе бузите му бяха избръснати до блясък. Тя продължи да го наблюдава още миг, след което се обърна към Мария:

– Прекрасна както винаги, стилна, елегантна и усмихната. Колко ми липсваше... Времето лети, а ние не го усещаме.

– Сама ли си, Естер, и защо?

– Съпругът ми пътува често по работа. За първи път, от както сме женени, си позволявам да се появя на публично място без него, но той настояваше, според него имам нужда от разноеобразие. Но аз дойдох тук преди всичко, за да се възползвам от възможността да те видя, приятелко моя...

Докато разговаряше с Мария, с периферното си зрение забеляза, че Антонио Рана продължава да я наблюдава изпитателно и с усърдие, сякаш бе скрила или откраднала нещо от него. „Странен тип... – помисли си Естер. – Никога не знаеш, на кого ще върхлетиш в живота. Мъжът на моята най-добра приятелка ме оглежда с окото на търговец на робини. Побиват ме тръпки от този човек, дали е щастлива с него Мария?“

След размяната на любезностите двамата съпрузи се извишиха и тръгнаха да поздравят и останалите гости, дошли в тяхна чест, в къщата на родителите на Мария. Естер поговори и с тях в ролята им на домакини на приема, бяха си все същите – достоплепни, но изключително сърдечни, поостарели, но запазили благородните си осанки. Побъбри с тях за времето, за новините, за предстоящите коледни празници и след това незабелязано си тръгна, без дори да си вземе довиждане с приятелката, заради която бе дошла.

На входа прислужникът докара веднага колата ѝ, качи се и тръгна към дома си. Чувстваше се недоволна от себе си. Не трябваше да идва. Пропиля си вечерта в празни приказки и фалшиви любезности. Търсеше смисъл в съществуването си, но напоследък все ѝ убягваше...

На следващия ден прислужницата Катерина се появи с писмо.

- Кой го донесе? – попита Естер.
- Не го познавам, госпожо, приличаше на куриер.
- Добре, благодаря ти.

Естер отвори плика и вътре видя малка розова бележка. Разгъна я и прочете:

Скъпа Естер, ще се радвам да Ви видя, тази вечер след 19.00 часа в „Рибния ресторант на Джакомо“. Моля Ви да приемете поканата ми, важно е!

Антонио Рана

Не знаеше какво да мисли. Беше шокирана. „Що за постъпка? Този мъж или е загубил ума си, или си прави шеги с мен?“

Заразхожда се нервно из стаята, отвори прозореца, за да влезе свеж въздух, но и това не ѝ помогна да се успокои. Шестото чувство ѝ подсказваше, че нещо не е наред, но пък от друга страна любопитството ѝ надделяваше. За първи път откакто се бе омъжила, съдбата ѝ изпращаше подобно предизвикателство. Непознат мъж искаше да я види, макар да бе разговарял само двайсет минути с нея.

Почти два часа се бори със себе си и накрая реши, че ще отиде, тайно се надяваше да бъде там с Мария и двамата да са решили да я изненадат, шегувайки се с бележка, подписана само от него.

- Катерина! – извика тя, чуваше, че девойката е в преддверието, където почистваше прахта от мебелите.

- Да, госпожо.

- Няма да вечерям вкъщи, кажи на готвачката, че е свободна. Пригответи ми черния костюм с ламени нишки и обувки със средно висок ток, удобни и топли.

- Да, госпожо.

Катерина излезе от стаята ѝ, а тя седна пред старинното огледало и се погледна. Оттам ѝ се усмихна млада и красива жена с чувствени устни и очи, от които струеше светлина. Осъзнаваше, че е привлекателна, но това бе само черупката. Душата

ѝ бе смъртно наранена и в траур, жената в нея никога не можеше да проговори след преживяното в детството ѝ.

Може би бе привидно щастлива със съпруга си, защото прие пойната странност и не нарушаваше самотата ѝ, от която тя се нуждаеше. Спяха в различни стаи и той само от време на време ѝ посещаваше... Правеха любов и след това се оттегляше, а тя и жарваше нощта в кошмарни видения и спомени за насилието, извършено върху нея, за които не можеше да говори пред мъжа си. Беше се заклела той никога да не узнае.

В седем и половина влезе в „Рибния ресторант на Джакомо“. Намираще се извън града, в подножието на красив хълм, а до него бликаше игрив поток. Интересното бе, че в потока имаше пъстърва и собственикът на ресторанта я предлагаше в менюто.

Антонио я чакаше. Беше седнал на отдалечена от вратата маса за двама. Гъстата му къдрава коса този път не бе пригладена с брилянтин, облечен бе спортно-елегантно, в тъмни, почти черни цветове. Без предисловия и любезности тя го попита:

- Какво означава това? Как си позволявате? Къде е Мария?

- Естер, моля те, успокой се, ще ти обясня. Седни, отпусни се, какво ще пиеш?

- Мартини... – промълви тя.

Гласът му я караше да тръпне. Сега разбра какво точно я бе шаровало в него. Тембърът му бе толкова различен от всички останали, които бе чувала. Взря се в очите му и отново го попита:

- Какво ти става?

Той беше преминал на „ти“ и тя направи същото. Продължи да го фиксира с поглед без страх и свян. Беше ядосана, не знаеше какво търси тук с мъжа на най-добрата си приятелка.

- Естер, прости ми неудобството, което ти създадох, но исках да те видя. Предварително знаех много неща за теб. Мария често ми е говорила за твоята красота. Снощи, когато те зърнах, разбрах, че нищо не е случайно... Влюбих се в теб от пръв поглед. Ти си реалността на образа, който си бях изградил благо-

дарение на представите ми. Моля те, Естер, опитай се да ме разбереш...

Пред очите ѝ затанцуваха бели кръгове, които ту се смаляваха, ту се увеличаваха и се оцветяваха по краищата си в оранжево. Щеше да припадне. „Не може да бъде, аз сънувам...“ Но знаеше, че не е сън, беше действителността, в която се намираха и двамата.

– Естер, тази вечер искам да те заведа на място, където ще се срещнеш с интересни хора, всички ще бъдем с маски и така никой не би те разpoznал. Ти си жената, с която искам да отида, направи ми това удоволствие, още повече, че съпругът ти отсъства и не си длъжна да се прибереш през нощта.

– Как си позволяваш да ми говориш по този начин! Или се шегуваш?

– Не! Сериозен съм и вярвам, че ще го направим...

Отново в съзнанието ѝ изплува гората, вековните стволоче на дърветата и зеления килим от горски мъх. Спомни си болката, която пронизваше тялото ѝ и нейното объркано детско сърчице, което биеше лудо, сякаш искаше да изскочи от гърдите ѝ, да се хързулне по гладкия мъхест килим, за да избяга от страдащата плът... Тъпата болка от връхлетелите я отново спомени замъгли разсъдъка ѝ:

– Добре, ще те придружа – промълви, неочаквано дори за самата себе си.

– Благодаря ти, Естер...

Антонио се пресегна и взе ръцете ѝ в своите, стисна ги и каза:

– Няма случайни неща... Помни го...

От този миг тя отвори нова страница в живота си, без да го осъзнава.

Излязоха от ресторанта и се качиха в неговата кола. На задната седалка видя, че бяха оставени две приказно красиви маски, едната с черни пера и посипана с оникси, а другата – кадифено-синя със златен прах и сребърни нишки.

Пристигнаха около полунощ. Беше дълго и уморително пътуване. Не говориха, седяха в мълчание и малко преди той да спре пред старинен и като че ли запустял замък, каза:

– Не ме питай къде сме, нито кои са хората вътре. Само наблюдавай и не се страхувай от нищо.

От тези думи, изречени така спокойно, започна да я обзема паника.

– Вземи маската от синьо кадифе и я сложи на лицето си.

С другата маска той закри своето. Обърна се към нея и тя изпищя от ужас, лицето му бе покрито с ново лице, ослепително красиво, но едновременно с това ужасно и зловещо. Личеше си, че изкусен майстор е изработил маската и сигурно струваше цяло състояние заради скъпоценните камъни по нея.

Тя сложи своята. Почувства как странно прилепва върху лицето ѝ, като защита, нежна и приятна, като втора кожа.

Антонио я хвана за ръката и енергично я поведе по стръмното външно стълбище към кулата на замъка.

Нямаше електричество, безброй червени свещи бяха подредени по стъпалата, за да показват пътя на идващите. Застанаха пред масивна средновековна порта, която се отвори сама, но това бе илюзия – вътре имаше двама здрави млади мъже, които ѝ дърпаха навътре, щом пристигнеш някой.

Влязоха в обширна зала, цялата в паяжини и прах, а по пода ѝ бяха оставени десетки от червените свещи, които видяха отвън, но тук бяха с различна височина – най-голямата бе по-висока от човешки бой. Пламъкът ѝ се извиваше като език на ламя и при всяко отваряне на вратата от течението се опитваше да загасне, но след това с нова сила припламваше. Всичко наоколо бе мистериозно, освен тях имаше много други мъже и жени с маскирани лица.

В центъра на залата се издигаше нещо като легло, но върху каменен фундамент, покрито с червен сатен и цялото заобиколено от свещи.

Изведнъж нейде над тях прозвуча гласът на жена, която редеше неразбираеми думи. Антонио стисна здраво ръката ѝ. Това не бе ласкав жест, напротив, имаше усещането, че е попаднала в железен капан. Заболя я, опита се да се отскубне, но той стегна хватката си още по-силно.

Разнесе се странна музика, приличаше на църковна, но не беше и не можеше да я определи. В залата започна да нахлува гъст дим с упоиващ, сладникав аромат. Всички звуци и ефекти

започнаха веднага след тяхното появяване, сякаш само тях бяха чакали.

Ненадейно пред нея изникна сервитьор в черен костюм и още по-черна маска, който ѝ предложи чаша вино. Антонио я подкани да я вземе и изпие на един дъх, след което той направи същото.

Вкусът на виното ѝ се стори различен от обичайния, но доста приятен и тя изгълта течността в чашата до дъно. След секунди усети лека топлина в крайниците си, която постепенно обхвана цялото ѝ тяло. Съзнанието ѝ се замъгли, искаше да говори, но думите не излизаха от устата ѝ. Странна възбуда изпълни тялото ѝ.

Антонио я погледна, наведе се и впи устните си в нейните. Тя не се съпротивлява, защото беше скована, мозъкът ѝ само отчиташе импулси, но не командваше движенията ѝ.

Той я наклони леко напред, взе я в обятията си и я понесе нанякъде. Приближаваше се към онова странно легло. Естер искаше да извика, но бе онемяла. Положи я върху сатенената покривка на ложето, след което разкъса дрехите ѝ пред очите на всички и я завърза по гръб за жертвения олтар.

Естер бе в пълно съзнание – виждаше и чуваше всичко, но бе парализирана и не можеше да говори.

След миг се появи мъж, загърнат в кървавочервена мантия и присъстващите в залата му се поклониха като на главен жрец, който ще извършва злоещите си магии.

Неговите помощници веднага се заеха с подготовката на ритуала. Всъщност те просто изсипаха една кошница отровни космати паяци върху корема ѝ. В полумрака гърдите ѝ се повдигаха от учестеното дишане и сърцето ѝ биеше до пръсване. Двата мъже се поклониха и напуснаха. Минутите се точеха като часове, паешките крачета кръстосваха напред-назад и тя усещаше как слизат все по-надолу от венериния ѝ хълм. Настръхна, започна да се гърчи от погнуса и удоволствие, да се поти от страх и възбуда, да се задъхва от ужас и от нетърпение, без да смее да помръдне, защото знаеше, че това би бил краят ѝ.

Изгубила представа за времето, усети допира на човешки пръсти върху кожата си, които започнаха да щипят зърната на

гърдите ѝ. Заплака, но не от болка или страх, а от невъзможността да понесе повече възбудата и плътското си желание, започна да се гърчи и с езика на тялото показваше готовността си да бъде обладана!

Мъжът, който галеше кожата ѝ, се наведе над нея и тя видя маската на Антонио. Той се надвеси и после се нагласи в положение, от което можеше да проникне в нея по възможно най-дръзкият начин. В мига, когато зърна голото му тяло, един от помощниците на жреца му подаде голяма червена свещ.

Той я наклони и парафинът започна да капе върху гърдите ѝ, след което продължи да се стича надолу по корема ѝ. Спря за миг и двама от помощниците разтвориха максимално краката ѝ. Усети как костите ѝ изпукаха. Антонио напълни отвора, който зееше между тях с горещия, ароматен парафин. Сякаш разрязана тялото ѝ на две, болката бе непоносима, чувстваше я, но не можеше дори да стене. Когато парафинът изстина и се стегна, той загаси свещта и бавно започна да я притиска с тялото си, след което постави върху члена си метален крайник и със сила проникна през парафина във вагината ѝ. Усещането беше повече от адско, сълзите ѝ се стичаха като водопад по бузите, но никой не ги забелязваше. Всички бяха изпаднали в транс и редяха молитви, мантри и заклинания на фона на злоеща музика, обгърнати от упояващи аромати.

Мощните енергии на ужаса и желанието ѝ се сляха във вибриращо опустошително торнадо, което заплашваше да срине кулата на замъка, да погълне тихото селение, да нагъне земните пластове в страховитото земетресение.

Членовете на сектата се бяха събрали, за да присъстват на античовешкия ритуал и да почерпят от концентрираната сексуална енергия на двете съвкупяващи се тела.

Когато кръвта започна да струи от наранената ѝ интимност, Антонио изхлузи крайника и я облада отново. Допирът на топлината му плът и донесе удоволствие и облекчение от болката. Движенията му ставаха все по-бързи под звуците на ритмичната музика и светлинните ефекти, които възпламеняваха атмосферата.

Той усещаше пълноценната си изява при освобождаване на вътрешната си енергия. Тялото му застина за миг и след това

усети урагана, който излизаше от него. С бързо и много грубо движение изля в утробата ѝ семето си и се строполи до жертвения олтар в несвяст.

Тълпата ревеше като обезумяла. Димът ставаше все по-гъст, пред очите на Естер белите кръгове се превърнаха в черни дупки, в които искаше да потъне по-бързо и да умре. След това не си спомняше нищо...

Новият живот

Когато се събуди, видя, че се намира в леглото си, в нейната стая, и в първия момент си помисли, че е сънувала, но после осъзна всичко и душата ѝ бе обхваната от потрес.

Откъслечните спомени започнаха да се завръщат в съзнанието ѝ. Спомни си, че Антонио я свали от червеното легло, облякоха я и той я носи на ръце по стълбите, вкара я в колата си и напуснаха замъка.

Докато пътуваха, тя ту губеше съзнание, ту се връщаше към действителността, но опиятът, който ѝ дадоха да изпие, продължаваше да действа и все още не можеше да говори. След няколко часа, когато пристигнаха пред къщата ѝ, вече можеше да стои на краката си и с мъчителни движения успя да отключи вратата и да се добере до леглото. Това бе всичко, което си спомняше след ритуалното изнасилване. Сега лежеше със затворени очи, наранено тяло и обезчестена за втори път. Физическата болка бе нищо в сравнение с психическата.

Повика Катерина и попита дали колата ѝ е в гаража, или отвън, при което отговорът бе:

– Отвън в градината е, госпожо.

„Антонио! След като ме е оставил вкъщи, е отишъл до „Рибния ресторант“, за да я докара... Чудовище... Направил е всичко възможно да скрие следите от нашето пътуване... – разсъждаваше и сълзите пареха бузите ѝ. – Постъпих като глупачка, сега не ми остава нищо друго, освен да си мълча и да се моля всичко да бъде забравено.“

Надигна се с мъка от леглото. Тялото и страдаше, крайниците я боляха. Чувстваше вътрешностите си като разкъсани и разквърляни безразборно в коремната ѝ кухня, но не кървеше. Това бе добре.

Изкъпа се под душа, като триеше тялото си с груба гъба до степен, в която от порите на кожата ѝ започнаха да избиват капчици кръв. Чувстваше се омърсена. Мразеше се.

След като се изкъпа, се облече, гримира и слезе в кухнята. Беше гладна, независимо от душевните терзания, тялото ѝ имаше нужда от храна. Закуси обилно и се почувства много по-добре.

Навън времето бе като вчера – мъгливо, влажно и студено. Сивотата, която виждаше, я примамваше да излезе навън и да се разходи в градината, защото безцветното ѝ настроение се съчетаваше с тъжния декемврийски ден. Съпругът ѝ щеше да си дойде чак за Коледа.

Съдба.

Самотата я преследваше през целия ѝ досегашен живот. Вървеше по алеите, посипани с малки бели камъчета, които издаваха скърцащ звук под краката ѝ, който ѝ наподобяваше за жалното скимтене на животинче, затворено в клетка и обречено да бъде изхвърлено в реката.

Тук-там градинарят не бе успял да събере накапалите листа от дърветата и когато ги настъпваше, се разкъсваха, изгнили и безпомощни, под обувките ѝ...

“Като мен...” – мислеше си тя.

Мина една седмица, през която живееше в страх, че Антонио отново ще я потърси, но напразно се плашеше.

Нейната съседка дойде да я посети и така, между другото, ѝ заговори за Мария, за него, за приема и за странното им семейство. При което съвсем несприетно я осведоми, че на четвъртия ден от престоя им те ненадейно си тръгнали.

Почувства се неловко от тази новина, защото Мария обеща да ѝ се обади, преди да отпътува. После продължи да мисли за Антонио и неговата психическа неуравновесеност, за членството му в сектата и как я бе използвал като предмет за удоволствието си.

Не можеше да промени случилото се, уви, оставаше ѝ само да го приеме...

Наближаваше денят, в който мъжът ѝ си идваше. Беше щастлива, че отново ще са заедно, но съвестта ѝ я гризеше неимоверно. Освен това дните идваха и си отиваха, а цикълът ѝ закъсняваше. Никога преди не ѝ се бе случвало. Често си мислеше, че не може да има деца. Сега това забавяне я извади напълно от равновесие. „Може би е от стреса.“ Мислеше си го, но не го вярваше.

На следващия ден около три часа следобед господин Бианки се върна. Прегърна я нежно, поддържа я няколко секунди в обятията си и каза:

– Естер, ти си животът ми, моят стимул, понасям тези пътувания единствено защото знам, че ти си вкъщи и ме чакаш. С теб се чувствам спокоен и знам, че не съм сам. Обичам те, мила моя!

След тези думи я поведе по стълбите към втория етаж, където се намираха спалните им. Влязоха в нейната, той нежно я положи върху леглото и бавно започна да я съблича, като целуваше всяко кътче от тялото ѝ. Тя се усмихваше и му отвърщаше, но не с обич. Естер не можеше да обича. Отново изпълняваше добре ролята си на благодарна съпруга, която има задължението към мъжа си.

Той я люби дълго и страстно. Показваше ѝ дори с тялото си, че ѝ е бил верен. Тя наистина се ненавиждаше, защото той не заслужаваше да бъде лъган, бе най-хубавото нещо, което животът ѝ бе поднесъл...

След девет месеца се роди Мауро.

Появи се на белия свят без много болка. Всяко първо раждане, казваха, е тежко и ужасно болезнено, но той дойде в едно прекрасно утро в средата на септември бързо и без усложнения за Естер.

Голямо хубаво бебе с неестествено дълги коси за новородено. Тя го пое с треперещи ръце и не смееше да го погледне, чувстваше се виновна пред него. Щеше да расте, обграден от грижите и обичта на мъж, който за него щеше да е любим баща и само тя щеше да знае, че е плод от насието на Антонио върху нея.

Горчивата страница от живота ѝ се отвори, а когато страниците свършиха и книгата трябваше да бъде затворена, щеше да

свърши и нейният кошмарен живот. Обеща си да чете бързо, да да приключи с жалкото си съществуване по-скоро, но желанието ѝ не зависеше от нея – простосмъртната, а от Бог и съдбата. Трябваше да бъде силна и да носи кръста си, докато те решаха да я отгърват от страданията ѝ.

ВТОРА ЧАСТ

Горещи точки

Лежеше в тъмното и не можеше да заспи. Опитваше се да се отърве от тревожните мисли, но не успяваше. Докато се събличаше, усещаше как умората сковала цялото ѝ тяло, беше будна от доста време в някакъв неясен страх, непознат за нея, който за първи път изпълваше съзнанието ѝ. Причуваха ѝ се странни шумове, макар че през стените на хотелската ѝ стая трудно можеха да проникнат. В тъмнината предметите ѝ се струваха особени и зловещи.

Спомените отново и отново я връщаха към детството ѝ, към двора на бабината ѝ къща, покрит с килим, изтъкан от окапалите цветчета на цъфналите череша. Сякаш тези години са били само миг. После момичето се превърна в зряла жена, раздвоена между житейските отговорности и нестихващия ѝ стремеж към авантюри. Смелостта ѝ през всичките тези отминали години никога не я напускаше, а сега се бе свила като птиче и сърцето ѝ биеше учестено. Но това не бе страх, а тревогата ще успее ли да надвие предизвикателствата, щеше ли отново да бъде самата себе си. „Защо ли лежа в това легло, защо не съм навън с колегите си? Какво като съм жена, в този момент мястото ми е сред тях.“

В представите ѝ изплува лицето на Рафаеле, бивш журналист от италианския всекидневник „Ла Република“, родом от Неапол. В тъмното „виждаше“ теменуженосините му очи, гарвановочерната му коса и чуваше южняшкия му акцент. Безразсъдно смел, неуморен и винаги усмихнат, той бе нейният любимец. Оливера не можеше да бъде сигурна, че това е истинското му име, защото в този екип всички, включително тя, бяха безименни или с псевдоними. В договора им изрично бе вписано, че трябва да направят репортажите и отразят събитията без индивидуални изяви. Бяха само изпълнители, които трябваше да забравят самоличността си,

да работят колективно, бързо и да изпреварват събитията, без да задават въпроси.

Тя беше единствената жена в групата, но това не ѝ пречеше да работи самоотвержено и без да се оплаква.

Успя да спечели доверието на ръководството и колегите си с находчивост и остро перо. Публикувани бяха четиристотин нейни репортажа, интервюта и журналистически разследвания. Все пак се брояха на пръсти жените журналистки, които са отразявали събития от горещи точки на планетата като Афганистан, Чечения, Африка.

Тя отново успя да убеди Марио Рана, че е във форма да пътува, и в началото на май започна да я изпраща, където избухваше конфликт, и то не само в Източна Европа, но и по целия свят.

Този път се намираха в Израел, където самоубийствени атаките и контраакции на израелската армия разтърсваха еврейската държава.

Танковете бяха повече от белите гълъби.

Животът се съпротивляваше на смъртта и доброто искаше да възкръсне над злото. Дори в тези напрегнати дни на работа и снимки тя нито за миг не можеше да забрави Мауро. Даваше максимум от себе си, за да се откъсне от миналото, даваше го в работохолизъм, но то бе по-силно от всичко.

Още докато бе в Париж, получи съобщение от него, в което я уведомяваше, че съпругата му е мъртва, без да ѝ напише нито дума повече. На Оливера ѝ оставаше да гадае какво се е случило. Естествено, новината я шокира и натъжи, жена му бе доста по-млада от него и в отлично здраве, кончината ѝ бе нелепа и ненавременна. Съжالياваше за случилото се, защото тя никога не ѝ бе мислила злото, не я мразеше и не я считаше за виновна за тяхната раздяла. За всичко бе отговорен Мауро. Оливера му отговори лаконично – „Съжالياвам!“ Твърдо бе решила, че не ще го допусне никога вече до себе си. Наистина между тях всичко си бе отишло, останала бе само болката и спомените за отминалите щастливи дни.

Но раната в сърцето ѝ, отворена от него, продължаваше да върви, защото не спираше да го обича какъвто е, с всичките

му недостатъци и грехове. Дори не го съдеше. Много често ѝ се искаше да набере телефонния му номер. Неговият глас ѝ липсваше, за да живее, имаше нужда от неговото присъствие. Чрез Мауро изпадаше в екстаз, неговите думи ѝ носеха познание, дошло сякаш от друг свят. Точно в това се изразяваше неговият магнетизъм като мъж. Страдаше дори защото вече не я събуждаше с обажданията си.

Мауро се появи в живота ѝ като награда след всички трудности и страдания, които преживя. Не го беше търсила, само бе мечтала за него през годините. И когато се появи, знаеше, че е мъжът, за когото бе сънувала, онзи, за когото всяка жена жадуваше.

Той бе нейната половинка, допълваше я, а тя го обичаше безрезервно, предано, неистово, макар че не виждаше бъдещето си с него.

От тъжните мисли я откъсна настойчивото почукване по вратата на стаята, след което чу гласът на Рафаеле:

– Оли, обличай се бързо, тръгваме! Вземи си чантата с фотоапаратите и лаптопа.

– Влез, кажи ми какво е станало?

– Нова кола-бомба е избухнала или камикадзе се е самовзривил, не знам точно, но има ранени и жертви, пожар, ще отидем на място, за да го заснемем и ако можем, да го изпратим веднага във вестника. Знаеш, че Марио ще бъде щастлив от находката. – Рафаеле замълча за миг и след това извинително рече: – Прости ми, колко съм безсърдечен, не исках да кажа това, нито да използвам думата „находка“, точната дума е „трагедия“, а господин Рана ще бъде доволен от работата ни. Никои не може да е щастлив, когато по улиците на градовете загиват невинни хора в името на неоправдани политически цели.

Докато колегата ѝ говореше, тя се приготви и излязоха от хотела. На паркинга ги чакаше служебна кола, взета под наем. Ключовете бяха в Оли, но тя ги подаде на Рафаеле и каза:

– Този път караш ти, аз ще заснема каквото мога с видеокамерата, след което ще се опитаме да разговаряме с очевидците са твои, защото знаеш иврит. Съгласен ли си?

– Разбира се, съкровище, винаги съм съгласен с теб, ти си непосторима, с теб се работи без проблеми, освен това си като войник – приготвяш се по-бързо от всички мъже, взети заедно.

Навлязоха в зоната на произшествието. Цареше хаос, имаше запалени, линейки, полицаи, военни, пожарникари, журналисти. Гъст черен дим се стелеше навсякъде, въздухът бе нажежен, чуваха се писъци и команди, все още от някои прозорци на запалената сграда излизаха огнените езици на пламъците. Оранжевите отблясъци на непотушените огньовете се връзваха в черната мантия на нощта. Гледката бе злокобна и потискаща. Във въздуха се усещаше мирис на изгоряло месо.

Оливера снимаше с камерата, а Рафаеле се опитваше да се доближи максимално до мястото. В димната завеса не виждаше нищо, шофираше по интуиция. Изведнъж пред него изникна полицаи, който му даде знак да спре.

– Не можете да продължите! Забранено е! – каза униформеният мъж.

– Ние сме от френската преса – отвърна на неговия език Рафаеле и се легитимира.

– Няма значение, дотук с колата!

– Окей! – журналистът с неохота се обърна към Оливера и ѝ преведе думите на униформения.

Излязоха бързо от джипа и почти тичешком се отправиха към мястото. И двамата мъкнеха тежки чанти, а колегата му трибваше едновременно с тичането да снима с камерата.

Оливера се изпоти и задъха, дробовете ѝ се напълниха с дим и трудно си поемаше въздух.

Това обаче не бе причина да спре, свикнала беше да работи до припадък, затова колегите ѝ я уважаваха – никога не се оплакваше или скатаваше.

Успяха да се доберат съвсем в центъра на пъкленото дело. На пръв поглед обаче не приличаше на самоубийствен атентат, както предполагаша. Разгледаха, доколкото можаха, направиха запис и снимки.

Експлозията бе станала до кафене на оживената улица „Аленби“, близо до търговския център. За целта на атентата не се знаеше нищо все още.

Двама души бяха загинали на място, останалите пострадали вече бяха транспортирани в болници, без информация за състоянието им.

Промъкнаха се между развалините и видяха трупа на една от жертвите – с откъснати крайници, просната пред входа на сградата.

Беше кошмарно, непоносимо за човешката психика, но те продължаваха да вършат работата си, без да мислят за себе си. Забравиха за емоциите си в момента, в който тръгнаха от хотела към мястото на пъкленото дело...

Рафаеле успя да склони изплашен очевидец да сподели каквото знае. С треперещ глас човечецът разказа, че е чул силна експлозия, последвана от много дим. На мястото бързо пристигнали полицаи и медицински екипи. Въпреки добрата нощна охрана вътре и отвън в търговския комплекс нищо не бяха успели да усетят и атентаторът се взривил пред денонощното кафене.

Повъртяха се още малко и си тръгнаха. Надяваха се, че ще успеят да намерят колата си. Джипът стоеше, където го бяха оставили, и успяха да се върнат невредими.

Във файлето на хотела, когато видяха на светло един друг лицата си, в първия момент се стъписаха, но след това се приеха с усмивка такива каквито са – с кожа, почерняла от дима, с дрехи, които спокойно можеха да изхвърлят в първия контейнер за боклук, с треперещи от умората и напрежението крака. Излязоха от асансьора, пожелаха си спокойна нощ и се отправиха по дългия коридор – всеки към своята стая и с различни и противоречиви становища в главата си от видяното и чуто...

А Рафаеле прибави към тях и мислите си за Оливера. Нейната сила, съчетана с женственост, я правеха много близка на сърцето му. Тъмните ѝ гладки коси, манията ѝ да притежава най-новите обувки и дори пушенето на твърде много цигари я превръщаха в интересна и неустоима жена за мъжката му чувствителност въпреки предположенията, че в личния си живот вероятно е доста по-различна.

Господарката-демон

Пощта бе злокобна, клоните на дървета се огъваха безпомощно от силата на мощния вятър, а небето се раздираше от мълини и гръмотевици. Дъждът се сипеше на едри капки, които се навързваха една след друга и при продължително вглеждане се спускаха пред погледа като конци, сякаш някой от небесния свод размотаваше кълбета с шеметна бързина.

Леонора гледаше този спектакъл от прозореца на стаята си и въпреки късния среднощен час нямаше желание да се върне в топлото си легло.

Безсънието я съпътстваше още от дете, но в последния месец се превърна в непоносимо бreme. Около очите ѝ се образуваша тъмни, морави кръгове, чертите на лицето ѝ се изостриха още повече, нервите ѝ бяха опънати и при всеки разговор с майка си стигаше до задънена улица и истерични крясъци. Старата жена познаваше дъщеря си, но този път бе убедена, че това не е обичайната ѝ нервност, която постоянно създаваше напрежение между двете, а друга, породена от емоция, която дъщеря ѝ умело прикриваше.

Навън пролетната буря продължаваше. Лицето на Леонора се отразяваше в мокрото отвън стъкло и образът ѝ изглеждаше разкритен и страшен.

Голям клон се откъсна от липата близо до къщата, блъсна се със сила в отворените дървени капаци на прозореца и след това с трясък се удари в стъклото. Тя се отдръпна светкавично, водена от инстинкта си за самосъхранение, помисли си, че стъклени късове ще се разлетят в стаята и ще наранят тебеширенобледото ѝ лице, окъпано в сълзи. Плачеше заедно с небето от ярост и неудовлетворение. За сетен път бе изпълнена със съмнения и комплекси и не знаеше как да ги надвие. Чувстваше се непълноценна, обезверена и в същото време не допускаше в съзнанието си мисълта, че някоя друга жена би могла да я превъзхожда.

Изтъкана от противоречия, в синхрон с болезнената си гордост и безмилостна злоба към другите, тя постепенно се

превърщаше във вещица. През всичките изминали години лекуваше самотното си тяло с помощта на болните си амбиции и завистта, която се насъбираше в сърцето ѝ. Максимата, че страданията облагородяват човека, не важеше за нея, с всеки изминал ден ставаше все по-злъчна и студена с хората, които я заобикаляха и срещаше в редките случаи, когато излизаше навън.

В нощи, подобни на тази, когато и времето бе срещу нея, защото я потискаше, от тялото ѝ сякаш се отделяше друго тяло и ставаха две Леонори. Тя наблюдаваше своята двойничка отстрани. Започваше да ѝ говори:

– Непрекъснато си ми пред очите. Виждам те плоска, не само като физика, но и като душевност. Спомням си те във Флоренция. Има нещо гадно в теб. Доброто и злото се бият в душата ти и това понякога проличава в погледа ти. Усещам лицемерието ти. Жестокостта ти. Мислите ти на човек, който се счита за неуязвим. Виждам те в бежово, цветът, който те прави още по-безлична. Изкуствената ти усмивка. Смяната на гласа ти, когато разговаряш по телефона и за миг си въобразиш, че си на върха на щастието... Пътуването. Вървиш по римските улици и си мислиш как си преметнала другата жена. Правиш се на лоялна и си готова на всичко, защото си олицетворение на доброто в очите на заблудения. Всъщност си вампир, скрит в човешко тяло, със заразна от злобата плът и характер на инат-жена. Умееш да влизаш под кожата на хора, които са били с теб и си успяла да ги заблудиш с фалшивите си добродетели. Не се задоволяваш и продължаваш да търсиш други жертви, за да обсебиш и тях. Храниш самочувствието си със остатъците от вниманието на онези, които оплиташ в мрежите си. Не можеш да обичаш, душата ти е като лед, а когато се опитваш да я стоплиш, превземаш доверчивите, умишлено и нагло, без да се отказваш, смучеш от тяхната положителна енергия, искаш всичко и всички, вярваш, че можеш да научиш и необяснимото, а всъщност знаеш съвсем малко. Не се страхуваш, не си свенлива, напротив – обичаш да се възползваш и да получаваш всичко наготово. Не се срамуваш да се възползваш. Считаш, че ти се полага. Не харесваш хората, които те

превъзхождат. Правиш се на самарянка, а в действителност си гадна лицемерка с цел лично облагодетелстване. Не ти пука да погледнеш в очите онези, на които после ще забиеш нож в гърба. Дори докато го правиш, се усмихваш. Ти си като зараза, която се носи във въздуха, и колкото и да се опитват да се предпазят от теб, накрая те вдишват.

Знаеш всичко, компетентна си по много въпроси, а всъщност си посредствена, когато не ти изнася, се преструваш, че не чуваш. Налагаш се подмолно и постепенно превземаш онези, които те интересуват.

Ето и сега си в позицията на хищника, който набелязва новата си жертва. За теб това желание е като глада, но ти си вечно гладна...

Побиват ме тръпки, когато си представям как ще оглогаш като изгладняла лисица новата си плячка. Неповторима си в рменията си да предизвикваш интереса на Мауро. Той е безмозъчен, след онова, което се случи с жена му, малката мръсница. Сега, докато е все още беззащитен, трябва да побързаш да го атакуваш, манипулираш и завладееш. Накарай го да те съжалява, да ти повярва, че си самотна, че страдаш, за да го спечелиш.

Ти си осъзната вещица, която понякога се страхува от собствената си злост...

Беше се схванала от неудобната поза, в която бе застанала, унесена да си говори сама на глас като лудите.

Спусна щорите и бурята в пролетната нощ изчезна от погледа ѝ.

Дотътри крака до леглото, събу чехлите и се пхна под завивките. Сви се като наранено животинче и се опита да заспи. Стискаше очите си до болка, но сънят не идваше. Чуваше шума на дъжда отвън, капациите на прозорците се бяха откачили от металните си куки, наподобяващи глави на дракон, и сега се отваряха и затваряха с трясък, но реши, че няма да стане да ги отвори, да става каквото ще...

На сутринта се чувстваше смазана, раздразнителна и отпаднала, а тихото утро след нощната буря настъпи свежо, слънчево, с безбрежно и ясно небе без нито едно облаче по него. Нощес вятърът ги бе издухал всичките. Във въздуха се носеше

ароматът на бели кремове, а пчелите жужаха около тях и бърмченето им се превръщаше в нежна, феерична музика, на места преминаваща в алегро.

Леонора се облече и отиде в кухнята да закуси. Майка ѝ всяка сутрин приготвяше топли кифлички за закуска и я чакаше, седнала на един стол до прозореца с вестник в ръка.

– Добро утро, мамо.

– Добро да бъде, поспаланке – отговори тя. – Закуската ти е готова, направила съм от любимите ти кроасани с крем и чаша ароматно кафе. Сядай и започвай. Как е настроението тази сутрин? Отново ли ще воюваме с вятърните мелници?

Жената, която я бе родила, всячески се стараяше да я размее, да я откъсне от хроничната ѝ депресия, въоръжена бе с неимоверно търпение, защото съдбата на дъщеря ѝ не ѝ бе безразлична.

– Не започвай още от сега, престани с плоските си шеги, мамо, знаеш че се дразня! – почти изкрещя Леонора.

– Добре, добре, успокой се и яж – унило се съгласи старата.

Докато довършваше втория кроасан, мобилният ѝ телефон извънтя. Тя се надигна и отиде да го вземе от чантата си, която бе оставила в антрето.

– Моля – отговори тя.

– Леонора, добро утро – отвърна Мауро.

Отмаля, когато чу гласа му, но вътрешно ликуваше. Ето, най-после се обади, не бе сгрешила в предположенията си, че му трябва време, за да се осъзнае.

– Мауро, колко мило, радвам се да те чуя.

– Надявам се да не съм те събудил? – каза той

– Не, не, сега закусвам. Имах тежка нощ, безсънието ме мъчи почти до четири часа, след което съм заспала, но спях лошо и съм раздражителна.

– Съжалявам... Искаш ли да се разсееш днес, да смениш обстановката, да подишаш чист горски въздух? – опита се да я изкуши той, защото знаеше за страстта ѝ да обикаля горите.

Леонора замълча за миг, за да отговори след това отрицателно, но хубавият пролетен ден, представата за свежия аромат на гората след дъжд и желанието ѝ да види този мъж я надвиха:

– Съгласна съм! Кога ще дойдеш да ме вземеш?

Мауро остана доволен от отговора, но въпросът го свари неподготвен. Кога ще я вземе ли? Това означаваше, че трябва да отиде до къщата, където живееше, в нейния град, за да я вземе със своята кола. След такъв жест всички вече щяха да подозират, че между тях има нещо, а той не желаяше да го афишира, още по-малко искаше родителите му да разберат.

– Предлагам ти да се срещнем в един часа следобед пред входа на църквата в твоя квартал, ще те взема оттам.

– Добре – промърмори, ядосана, че той не пожела да дойде до къщата им, за да видят проклетите съседи и роднини, че не е „мрълясала“ стара мома и си има ухажори.

Но Мауро Бианки бе публична личност и в малкото градче, където живееше, щеше да е истински фурор да го зърнат.

„Както и да е! Важното е, че ще бъдем заедно, а най-важното е, че ме потърси отново, както ми бе обещал“ – приятно възбудена си мислеше Леонора.

Срещнаха се в уреченото време на огромния площад, ширнал се пред енорийската църква „Сан Бартоломео“, построена в неоготически стил, с величествени архитектурни форми, които ѝ придаваха монументалност. Бяха я реконструирали през 1957 година, но все така наподобяваше старата църква от 1700 година, която се намираще от другата страна на шосето.

Мауро спря колата си там и зачака. Винаги бе точен, а тя все закъсняваше.

След около двацет минути я видя да пресича улицата. Стигна до площада, с бързи крачки се доближи до него и добре режисираната усмивка веднага лъсна на лицето ѝ.

Облечена спортно, с удобни обувки и оранжева раница на гърба, изглеждаше гротескно като остаряло дете.

Докато го поздравяваше, свали очилата си и той отново се вгледа в котешките ѝ зеленикави очи, които проблясваха лукаво. „Защо ли виждам в нея дяволския образ на Лилит¹?

1. Лилит – Първата жена на Адам, преди Ева. Подстрекавана от Луцифер, Лилит се разбунтувала срещу Адам и отказала да ражда. За наказание Създателят я превърнал в демон, а от реброто Адамово сътворил втората жена – Ева. Бел. авт.

И ако е така, защо не избягам, а се срещам с нея, сякаш имам нужда от това... Чувствам я като господарката-демон, която мразя и в същото време обожавам.“

– Замислен си, какво ти става? – поразсърдено го попита Леонора.

– Не, не, нищо, зашеметен съм от очарованието ти и имам нужда да си поема въздух – намигна ѝ той и сложи ръката си нежно върху тесните ѝ увиснали рамене.

Тя не се отдръпна, дори се намести удобно, за да му демонстрира, че между тях вече няма дистанция. Донякъде жестът ѝ го ядоса, но пък от друга страна бе горд с новото си завоевание. Мауро не се бе променил и болестното му състояние да притежава всички жени, независимо какви са – грозни, хубави, умни, глупави, дебели, слаби, руси или смугли – продължаваше, дори се бе задълбочило.

– Да тръгваме тогава – предложи той.

– Окей, къде отиваме?

– Тайна! – усмихна се Мауро. – Ще те заведа в сърцето на една гора с невероятна поляна с много цветя и птици...

– Чудесно! Невероятен си! Истински романтик!

Докато Леонора го обсипваше със суперлативи, спомените отново го атакуваха и го пренесоха в щастливите дните, прекарани в пълна хармония с Оливера. Колко различна бе тя от всички останали жени, които бе притежавал или само познавал. Може би заради националността ѝ, възпитанието и ценностите, които бе получила в нейната страна, изглеждаше уникална в очите му, но същевременно се страхуваше от нея, защото бе свикнал да общува с друг тип жени. „Какъв негодник съм, знам, че цял живот съм мечтал за нея, че Оли е всичко онова, което трябва да бъде една истинска жена според мен, но не мога да надскоча предразсъдъците си и майка си, разбира се. Все трябва да мисля и за нея, защото ако нещо не ѝ харесва, не трябва да харесва и на мен...“

Унесен в мислите си, едва не мина на червено на оживеното кръстовище, където пресичаха деца. Не съумяваше да се контролира. От момента, в който Леонора пристигна, отново усещаше онова странно напрежение, което обсебваше тялото и душата му всеки път, когато я видеше. Не бе тежестта от очак-

ваната приятна тръпка, а напрежение, което го изяждаше, изнервяше, коленете му се разтреперваха и я усещаше като вампир, който изсмуква жизнените му сокове.

– Ще ми кажеш ли къде отиваме? – настояваше да разбере тя.

– Ще видиш! – с хладен тон отвърна и пусна радиото, за да избегне разговори, докато шофира.

Следобедът все повече се разнежваше от дъха на пролетта. Пчелите жужаха и припряно прелитаха под лъчите на следобедното слънце.

Мауро не обели дума и Леонора разбра, че той предпочита да запазят мълчание за известно време.

От централното шосе той отби колата вдясно и слязоха на черен път от двете му страни, осеян с храсталаци. Колкото повече продължаваха напред, толкова по-дълбоко навлизаха в леса, който се съгъстваше и слънцето почти не можеше да пробие през гъстите клони на дърветата. След около километър мъжът намали и спря.

– Пристигнахме. Слизаме и продължаваме пеша надолу, за да намерим тучната полянка, за която ти разказвах.

Тръгнаха по тясна пътечка, криволичеща покрай бучаща река, която се пенеше около камъните, изпълнили коритото ѝ, наподобяващо огромен врящ казан.

Горичката оредя и скоро от двете ѝ страни се оголи продълговат лъг, нашарен със сини кандилки и ален див мак. Леонора не можеше да повярва на очите си, гледката бе неописуемо красива. Струваше ѝ се, че са попаднали в рая. А само до преди миг си мислеше, че там няма място за нея... Дишаше с пълни гърди, прииска ѝ се да размаха ръце и да полети, да се затича с разперени ръце като криле на самолет и да се издигне в простора. „О, какво благоухание, каква чиста радост!“ – дивеше се Леонора. Докато се радваше на цветята, тяхното уханье и красотата на това вълшебно кътче земя, Мауро извади от багажника на колата си дебело светлокафяво на цвят одеало и го постави върху тревата. После подреди приборите за пикник и извади от хладилната чанта продуктите и напитките, които бе взел за хапване и пийване – предимно сладкиши и шоколадови изделия, защото бяха обядвали у дома си и сега имаха нужда от сле-

добедно подслаждане. Имаше и бутилка амарето – ароматен ликьор, пред който никой не устояваше, и шише с минерална вода.

Настани се върху импровизираната маса-одеало и я покани. Извади кутията с цигари от джоба на якето си и запали като всмука със страст дима.

Докато пътуваха, тя го помоли да не пуши в колата, защото хроничната ѝ астма щеше да се събуди веднага. Поради тази причина сега пушеше с удоволствие, без да се съобразява с нея. Осъзнаваше, че нейните искания, които понякога се превръщаха в капризи, го дразнят неистово.

Тя се налудува, дойде и приседна близо до него на одеалото, като веднага се пресегна и си взе кексче с черешка отгоре. Чистият въздух бе събудил апетита ѝ. Енергично дъвчеше и облизваше трошичките от устните си. С пълна уста му каза:

- Имам да ти показвам нещо...
- Какво е то? – любопитства Мауро.
- След малко ще го видиш. Само да свърша с яденето.

И продължи спокойно да се храни и отпива минерална вода от пластмасовата чаша, която той ѝ напълни.

Свърши, лакомо облиза остатъка от желето по устните си, поотупа от панталоните си накапалите трохи и се изправи на крака, за да потърси в раницата онова нещо, което предстоеше да му покаже.

Мауро бе спокоен, защото се досещаше какво ще е – или поредното ѝ стихотворение, или изрезка от общинския вестник, в която са писали за нея.

- Ето, готова съм, намерих го...

Изненада! В ръцете си държеше писмо с клеймо и марка, означаваше, че го е получила по пощата...

„По дяволите, какво толкова има вътре?“ – запита се наум той.

– Мауро, това писмо го получих два дни след смъртта на съпругата ти. Съжалявам, че те връщам към нея, но трябва да знаеш, че съм наранена от думите ѝ. Освен това се питам къде и кой ѝ е казал за нашето излизане и за запознанството ни и кметството на онази литературна вечер? Ето ти го, сега те ос-

тивям да го прочетеш и да си направиш изводите сам... Съжалявам още веднъж за нея, но не се чувствам виновна за нищо, още по-малко за нейния печален край.

Мауро бе потресен от безсърдечието и зловния ѝ глас.

С треперещи ръце заизважда листовете от плика. Лъхна го парфюмът на мъртвата му съпруга. Причерня му, искаше да стане и да зашлеви плесница на побърканата стара мома с него. А всъщност по-удачно би било да накаже най-напред себе си, защото всички беди произлизаха от него.

Листовете, които бе изписала съпругата му, преди да посегне на живота си, бяха бледожълтеникави, наподобяващи овехтела от времето хартия, почеркът беше гъст и равномерен, наклонен надясно. Събра сили и зачете:

Леонора,

Ти си вещица, дори в момента, когато пиша писмото си до теб, усещам, че се страхуваш от силата на духа ми. Ще се опиташ да ми сториш още злини, но аз ще се боря със злобата ти до последно, дори и от оня свят. Прекалено добре те познавам и този път интуицията не ми изневери. Харесваше ми като поетеса и жена, но после ме разочарова. Побиват ме тръпки, когато мисля за теб. Става ми студено, повдига ми се.

Добре ли прекара нощта?

Измислила си начин да го вкараш в капана си, ето, днес е с теб.

Ще го прибавиш в списъка на завоеванията си, от които получаваш материални облаги.

Как е като мъж? Мирише на хубаво, да, той е изключително чистооплътен наивник на средна възраст...

Принуждаваш го да те харесва, да е в позицията на объркан и излъган, без да го осъзнава.

Ще гориш в ада, когато му дойде времето. Не си мисли, че ще избягаш от възмездието, което те очаква, защото напълно съзнателно разруши брака ни.

Мисля си, че ако не беше ти, щеше да е някоя друга, мръсниците никога не свършват...

Проклинам те, мъж да не видиш до края на живота си, а ако все пак го намериш, да ти бъде верен колкото моя!

Приятно бърбене с него, ще се срещнем в нищото.

Алесия Бианки

В края на писмото буквите бяха разкрячени и неравни, а името на подателката – написано набързо и сякаш с омраза.

Мауро не проумяваше как е разбрала, че е излизал с Леонора в злокобния неделен следобед да пият кафе. Явно това бе преляло чашата на търпението на Алесия. Ненавиждаше се за всички злини, които ѝ стори, тя просто не ги заслужаваше. Но въпреки всичко от тона на писмото разбираше, че има и някаква стара омраза между двете, не бе само ядът и ревността, че Леонора е била с него. Измежду редовете прозираше стара вражда...

– Леонора, твоето мнение? – попита Мауро без капчица любезност в гласа си.

– Сляпа ревност, малката се е засегнала много...

– Ако продължаваш с този тон, ще се скараме наистина, за каква се мислиш? – повиши тон Бианки. – Струва ми се, че Алесия те е познавала по-отдавна. Така ли е?

– Не, няма такова нещо, престани!

– А ти престани да ме лъжеш! – изрева Мауро, а лицето му почервенея.

– Всъщност, тебе какво те засяга, това си е моят живот, а тази, която в момента защитаваш, вече я няма и не ще се върне никога. Успокой се, нищо друго не ти остава! – саркастично и със самочувствие му отговори Леонора.

– Ти си демон в женски дрехи.

– А ти си глупак, извини ме, че ти го казвам... Не си позволявай да ме съдиш за нищо, защото не си безгрешен, знаеш го много добре. – Леонора си наля още вода в чашата и продължи: – Ако си толкова перфектен, почтен и загрижен, защо отново ми се обади и ме покани да излезем, когато трябва да спазваш траура си? И какво всъщност правим тук на това усамотено местенце, удобно разположени върху одеалото, което ти караш в багажника си? Да продължавам ли? – насмешливо попита.

– Окей! Дискусията свърши, не ме интересуват отношенията ти с моята мъртва жена, това са неща между нея и теб. Аз... правя това, което ми подсказва сърцето, а то много често ме води към налудничави начинания, в които участвам. – Запали нова цигара и продължи: – Седя с теб на това одеало, в този момент, на тази поляна на сред огромната гора, защото нещо необяснимо в теб ме привлича, излъчваш фаталност, която ме възбужда и ме кара да те желая. Не се страхувам да си го призная...

– Ха-ха-ха! Караш ме да се смея на глас, когато ми се обясняваш като тинейджър и смяташ, че ти вярвам. За теб и твоята порочност се носят не само клюки, но и легенди. Нима трябва да ги забравя и да играя ролята на влюбена в един мръсник? Може би... Не знам... – Тя стана от постланото върху зеления килим одеало и се заразхожда по моравата. После се провикна, за да я чуе Мауро: – Да, мръсник. Твоята законна съпруга ме е нарекла в писмото си „мръсница“, а сега аз наричам теб мръсник, защото в авантюрата сме аз и ти, тоест и двамата сме отговорни. Което означава, че и двамата сме негодници и мръсници! Ясно ли е?

Мауро я наблюдаваше с очите на sameц, който търси подходящата самка, за да я обладее и толкова. За него бе невъзможно да обича жена като Леонора, но можеше да се възползва от тялото ѝ, макар че и то не бе нещо особено.

Чувстваше се като глупак, изпил омайно биле, заради което не можеше да разсъждава и вършеше всичко машинално.

Тя беше господарката-демон, която го управляваше, упрекуваше и мачкаше, а той с готовност щеше да ѝ се подчини, нямаше нищо по-смислено, което да прави в празния си и объркан живот.

Решението

Църковният часовник отбеляза четири часа с мелодичен камбанен звън. Пролетната неделя се приготвяше за залеза на слънцето. Бе отегчителен, бавен и ужасен следобед.

Мауро лежеше на канапето в кабинета си и пресмяташе наум плюсовете и минусите от връзката си с Леонора. От една страна, не искаше да бъде завладян от нея, но от друга – бе любопитен да я опознае в детайли.

Стана и се намести зад бюрото, където понякога трескаво пишеше, но по-често използваше само за подпора за главата си. Прекарваше дните в бездействие, макар че мислите му никога не преставаха да кръжат около жените и възможностите за нови завоевания.

И всичко това от мига, в който предаде Оливера и се ожени за Алесия. Ядосваше се. Нуждата да съблазнява нови и различни жени, които после да обладава, го принижаваше до нивото на четирикрако същество. Демонстрираше фалшиво удоволствие от излизанията, забавленията и пиянските запои, безразборните и перверзни сексуални връзки, после спеше с дни в зловещ унес.

Дълбоко в душата му стенеше гласът на неговия двойник, който го призоваваше да спре и да направи всичко възможно, за да изтрие петното от себе си пред Оливера, но беше глас в пустиня... Мауро вече не чуваше дори собствения си вътрешен глас.

С лекота, понякога далеч отвъд желанията си, привличаше жените. Проблемът да притежава която и да е от тях за него не съществуваше – млада, стара, грозна, хубава, можеше да ги има всички. Възползваше се от невероятния си шанс винаги да е предпочитаният, дори да се намираше в компанията на холивудски звезди. Въпреки това не се чувстваше удовлетворен, защото осъзнаваше, че точно в тази ирония се крие наказанието заради онова, което причини на Оливера, а след това и на покойната си съпруга.

Следобедът беше твърде инертен, но това не пречеше да се обади отново на Леонора и да отидат на някое по-затънтено

местенце, където ще има хотел и след вечерята ще могат да се отпуснат, без да бързат.

На сутринта щяха да отпътуват, все едно нищо не се е случило, и да не се видят никога повече, освен ако не станеше чудо.

Леността му винаги беше за добро, макар че, съчетана с колебливостта му да взема решения, можеше да откаже и най-търпеливата жена от него. Ставаше точно обратното, сякаш с това си поведение ги омагьосваше и всички те го чакаха, изпълнени с търпение, което той не заслужаваше.

Не беше в състояние да оказва отпор на съдбата, която винаги решаваше вместо него. Окачваше като камъни на врата му опасности и заради липсата му на бдителност, дори на хитрина, бягството му от нея често се проваляше.

Първият път се опита да замине за Африка, но баща му успя да го свали от самолета минута преди да затворят вратата. Старият беше бесен заради поведението на сина си, защото Мауро имаше всичко необходимо, дори в повече, но неспокойната му натура все го тикаше към авантюри. Беше отнесен, дезорганизиран и лунатичен, а когато страдаше – пишеше...

– Странно занятие... – казваше баща му със съжаление и неудоволствие, защото той даваше всичко от себе си за компанията и бизнеса, които носеха неговото име. Надяваше се първородният му син да продължи по неговия път, но, уви, Мауро бе вътръничав и несериозен. Гледаше на живота с други очи, различни от тези на баща си и братята си.

И днешната неделя щеше да отлети като всички останали в живота му...

„Не! – каза си той. – Ще се обадя на Леонора и ще я заведа в „Рибния ресторант на Джакомо“, а след това ще наемем стая в хотела над него. Беше го решил предварително и този път не искаше да се отметне, както винаги се случваше с неговия колеблив характер.

Набра номера ѝ. След около три позвънявания тя отговори и бързо, почти веднага, прие поканата му. Отново се уговориха за среща пред църквата.

Стана и забързано започна да се приготвя. Трябваше да си вземе душ, да се обръсне, да сложи най-ефектния си спортно-елегантен костюм и да прескочи до цветарския магазин „Лилията“, за да купи подходящ букет за Леонора.

След час и половина бе готов и вече седеше в колата си. Преди да запали кървавочервената си спортна алфа ромео, изневиделица се появи майка му:

– Мауро, сине, къде отиваш? Защо не се върнеш в къщата, а прекарваш времето си в офиса? Ти си имаш дом, ела си къщи, моля те... – приканваше го с тъжно-напевен глас.

– Мамо, бързам, ще поговорим утре вечер, обещавам ти, сега ме остави да тръгвам...

– Къде отиваш? – попита тя. – Защо вече нищо не ми споделяш?

– Защото съм в депресия и не искам да говоря с никого за нищо – сопна ѝ се.

– Къде отиваш? – повтори тя.

За да го остави на мира, реши да ѝ каже:

– На вечеря в „Рибния ресторант на Джакомо“, но ако продължавам да говоря с теб, ще закъснея.

При споменаване името на ресторанта госпожа Бианки почувства как нервите ѝ се изпъват като кожата на барабан, краката ѝ се подкосиха, а сърцето ѝ заби лудешки. Щеше да се строполи пред очите на сина си, но се овладя, защото той не биваше да разбере сконфузването ѝ, свързано с нейното минало... Никой не трябваше да знае за него, дори и той, който бе заченат след онази злокобна среща с Антонио Рана в проклетия ресторант, в който отиваше сега.

– Приятна вечер, сине, и внимавай – каза дежурното си изречение.

– Да, мамо, до утре

Колата вече тръгваше, когато той отвори прозореца и помахна за довиждане.

Леонора за първи път не закъсна, напротив – подрани, изпревари го и зачака. Както винаги носеше елегантен костюм, но този път полата ѝ бе по-къса, отколкото обикновено си позволяваше.

Стори му се смешна с минижуп на нейните години, защото краката ѝ наподобяваха стволите на вековни дървета. Но решението си беше нейно, навярно си мислеше, че така ще го съблазни по-бързо или може би кроеше планове за нещо по-сериозно – в края на краищата всяка стара мома имаше една-единствена цел в живота си: да мине под венчилото, независимо с кого и с цената на какво.

Пътуването бе кратко. Отново седяха в мълчание.

Той извади цигара и се опита да я запали, но тя го стрелна с поглед:

– Колко пъти да ти казвам, че не понасям цигарения дим заради астмата си? – раздражено го попита.

Мауро като засрамено дете я върна в кутията и продължи да шофира изнервено, не само защото му се пушеше, но и заради властния маниер, с който го командваше в собствения му автомобил.

Пристигнаха. Природата бе в своя апогей, зелената галеше очите им, ароматът на цветя се усещаше навсякъде, чуваше се и ромонът на потока, от който Джакомо младши вадеше пистървата.

Влязоха в заведението, настаниха се удобно на отдалечена от бара маса и тъй като любовта и сексът имат безкрайно много общи точки с храната, Мауро бе решил да я изуми с гастрономическите си познания, с които щеше да подсили изкусителските си способности. Келнерът пристигна на мига с менюта и на двамата, но Мауро ги върна с обяснението, че ще поръча веднага. Сервитьорът се изпъна чинно и се приготви да запише.

– Като предястие ни донесете смесено плато от морски дарове и колбаси. – Така бе сигурен, че ще разбие сковаността в първата им романтична вечеря на свещи.

Трябваше да бъде благодарен на собственика на ресторанта, че освен речна риба предлагаше богато меню, в което имаше и почти всички видове ястия, приготвени с морска и океанска риба. Познаваше добре работата си, а клиентите му се отблагодаряваха щедро за неговия професионализъм. – Като първо ястие искаме ризото с трюфели, за второ се опираме на деликатесна съомга с подправки и задушени зе-

ленчуци. Нека напитките, които ще съпровождат вечерята, са минерална вода и бяло вино. Това е засега, после ще поръчам и останалото.

След няколко минути масата им вече бе отрупана с блюда. Започнаха да се хранят с апетит, а когато привършиха, за да стимулира още повече въображението ѝ, кавалерът предложи няколко типа кремни френски сирена, при което тя изпъшка тежко:

– Мауро, какво правиш, ще се пръсна от ядене!

– Не се безпокой, доброто хапване е полезно за организма – отвърна в същия неромантичен тон.

След което извика оберкелнера и поръча десерт „Креп Сюзет“, кафе и ликьор „Амарето ди Сароно“.

Помоли за нерафинирана захар за нейното кафе, а той предпочете да го изпие неподсладено.

Накрая на вечерята им поднесоха купа с екзотични плодове. Леонора се зачерви от обилното хапване. Не се отказа от нито едно от предложените блюда и яде с вълчи апетит.

Мауро я наблюдаваше и не можеше да повярва на очите си, че дама с нейното самочувствие би могла да има подобно поведение. Беше претенциозна, но в същото време и първична, изпадала често в противоречия, а след като пи алкохол, започна да му говори за странни неща – за мъртви, за универсалната енергия, за седемте чакри, за депресията си, за първата си сексуална връзка, когато за да не загуби девствеността си, ѝ се наложило да бъде обладана на нетрадиционно място.

Честата смяна на настроението ѝ го изнервяше. Ту изпадала в изблици на веселие, ту беше готова да заплаче или ставаше настървена и със злоба разказваше за нещо или някой, а ако обектът ѝ бе жена, му показваше, че е в състояние да я убие. Липсваше ѝ вътрешна дисциплина и самоконтрол, звучеше налудничаво. Говореше много и изводите, които правеше, го шокираха.

На въпроса му какво е живота според нея, тя му отговори, без дори да се замисли:

– Пътека, извеждаща към пропаст... Но ако имаме най-важното в живота – парите, пътеката може да има два изхода. – При което започна да се смее истерично.

Червилото ѝ също разкриваше част от нейния характер – крещящо розово, цветът на еманципираната и войнствено настроената жена.

И тя наистина, когато искаше да го убеди в някоя своя теза, за да го стресне или постави в подчинение, тя обикновено говореше студено и грубо извисяваше глас.

Но това не бе всичко – Леонора почти винаги бръщолевеше само за себе си и личните си проблеми, без да се усеща, че го отегчава.

Егоцентрична и самовлюбена, не търпеше чуждо мнение и често влизаше в пререкания с него, ако не е съгласен с мнението ѝ по даден въпрос. Няколко пъти го нервира до такава степен, че загуби за миг самообладание. Просто излезе от кожата си от яд, от словесните ѝ нападки, гарнирани с лошите ѝ женски навици, но успя да се овладее навреме и се направи, че не ги е забелязал.

През пролетта всичко се раздвижва и хората са склонни към щуротии и компромиси – това се отнасяше и за Мауро Бианки. Времето отговаряше на неговата нагласа и независимо от вътрешния си глас, че с тази жена нещата не са наред, искаше да стори нещо лудо и странно.

Тази вечер бе изпълнен с болезнена енергия и трябваше да я вложи в нещо откачено. Изпълняваше всичко напълно съзнателно и отговорно.

Между другото ѝ подхвърли идеята, че тук има прекрасен малък хотел, в който могат да отседнат и на сутринта да си тръгнат.

В първия момент Леонора се замисли, но след това, дали под въздействието на изпитото вино, или защото и тя самата очакваше този момент, каза:

– Отлична идея, аз също съм уморена и една нощ сред природата ще ми се отрази добре на астмата.

– Окей. Извини ме за минута, ще изтичам до бара, за да помоля да приготвят стаята. – Без да изчака отговора ѝ, стана и се запъти натам.

Останала на масата сама, тя осъзна, че Мауро говори само за една стая, а това, естествено, предполагаше интимност. Тя разбира се, се престори, че не е разбрала.

Всяка друга жена на нейно място може би щеше да откаже или поне да се възпротиви от куртоазия, но тя прие едва ли не с радост.

Докато уговаряше с управителя двойната стая с вана, Мауро тайно предвкушаваше победата си над нея. Поредната бройка в живота му. „Сякаш с конкурс ги избирам тези женички... – мислеше си. – Всички са странни, истерични, неуравновесени, но готови за секс. Списъкът ми е пълен с мръсници...“

Не можеше да иска повече за себе си. Сам бе предопределил пътя си и нито веднъж не се опита да спре, да се покае, да потърси утеха в различно занимание. Осъждаше партньорките си в леглото, а не виждаше собствените си пороци, които вече го задушаваша.

Приключи с уреждането на стаята и се върна доволен при нея. Със сядането си се наведе и я ухапа нежно по ухото, след което ѝ прошепна в него, че всичко е наред.

От топлината на дъха му, усети как тялото ѝ се изпъна като струна и през него премина тръпка. Стана му приятно, защото никак не му се искаше да прекара нощта с фригидна жена.

Кръвта му се разлудува, надяваше се да успее да я склони и на някои от своите сексуални перверзии.

Леонора бе крайна, това го разбра още в началото, а сега бе дошъл мигът, когато можеше да я накара да се разкрие пред него. Искаше му се тя да приеме предизвикателството му и отхвърляше идеята да е скучна, мрънкаща и досадна дори в леглото.

Само с поглед се разбраха, че е време да се изнесат час по-скоро от ресторанта и да се усамотят в наетата хотелска стая.

Мауро плати обилната вечеря и остави щедър бакшиш на оберкелнера, след което с красива прелюдия към нежната любовна нощ, за която си мечтаеше, я докосна по лицето. Тя започна приятно да се отпуска, притискаше тялото си към неговото, докато изкачваша стълбите към втория етаж, на който се намираще стаята им, и той бе повече от убеден, че това е висок старт за сексуалната им авантюра.

Мауро отвори вратата и запали лампата, след което се обърна и взе в прегръдката си Леонора.

Положи я нежно на голямото двойно легло, покрито с червен плюш. Бавно започна да я целува, същевременно ръцете ѝ умело разкопчаваха блузата ѝ. Търсеше гърдите ѝ, искаше ги докосва и да хапе зърната им.

За негова неприятна изненада установи, че сутиенът е подпльнки. Дори малките ѝ зърна не бяха възбудени.

„Каква лицемерка! – каза си наум – Успя да ме излъже, изгаря от страст, а сега лежи под мен като талпа...“

Кръвта нахлуваше в главата му и чувстваше, че слепоочията му ще се пръснат под натиска ѝ.

Въпреки всичко продължи по правилата на любовното икуство, като се надяваше, че вцепеняването ѝ се дължи на свеливост и постепенно ще се отпусне.

Спусна дясната си ръка надолу под пъпа ѝ, а тя изведнъж скочи като ужилена от леглото:

– Не, не го прави, моля те...

Престори се, че не я е чул и продължи да я гали, успя да я накара да легне отново и да се отпусне. Впи устните си в нейните, които бяха сухи и студени като на мъртвец. Тя започна да я целува, отговаряше му вяло и с безразличие, което вече го ядоса, ето защо ухапа горната ѝ устна, след което вкара езика дълбоко, докосваше чак сливиците ѝ, сякаш искаше да я задържи.

Спря ѝ притока на въздух и тя започва да се противи, а то още повече го настърви. Ухапа я по-силно, успя да я съблече едната си ръка, а с другата галеше малките ѝ гърди, но допирът с голото ѝ тяло не го възбуждаше, напротив – искаше му се да я удари, да я нарани, струваше му се, че лежи до зомби.

Изтощи се от безуспешните си опити я обладае, обърна сърдито на другата страна и заспа моментално. Тя наистина фригидна и безчувствена, както предполагаше.

Между дългите часове на нощта след залеза и преди зора Леонора лежеше завита добре до Мауро и бе сигурна, че не привлича. Не се чувстваше странно, нито се упрекваше. Знаеше, че ще се получи така. Успя да му демонстрира значителен спад в сексуалната си мотивация и невъзможността си да се кликне пълноценно на еротичните му инициативи. Беше потисната, но потребността ѝ от интимна близост не бе изчезнала.

ла напълно. Дълготрайното ѝ отсъствие от живота я бе поизнервило, напрегнатостта ѝ причиняваше безсъние, депресивни състояния и много други телесни симптоми. Организмът ѝ изразяваше на своя език това, което тя не успяваше да изрече с думи, но почти се бе примирила със състоянието си. Не изпитваше неудобство или пък съжаление пред Мауро Бианки, защото за нея той бе поредният опит, с който доказваше на себе си, че като жена е свършена. Физическата ѝ фригидност доминираше и над духа ѝ.

В нейния неподвижен, стъклен поглед бе запечатана историята на смъртта, разпадането, разрушението и отчуждението от другите. Двамата с красивия мъж, лежащ до нея, си бяха чужди един на друг като два залутани атома в пространството, които никога не можеха да се свържат в атомна кристална решетка, от която да се получи диамант и съюзът им да заприлича на здравата ковалентна връзка, в която са свързани въглеродните атоми.

Мауро страдаше от извънредно висока възбуда, беше перверзно настроен и притежаваше неподдаваща се на анализ творческа дарба. Когато чувството му за вина намереше удовлетворение в наказанията, които си налагаше сам, чрез необясними връзки със стари, зли, фригидни и истерични жени като Леонора, трудностите в съществуването му намаляваха.

Докато тя, обсебена от призраци, живееше в измисления от нея свят на сенките. Станала зависима от изблици на нервност и болезненост, искаше да си отмъсти на невидимия враг, който според нея бе виновен за състоянието на духа и тялото ѝ. Търсеше го в лицето на всяко живо същество, което ѝ се изпречваше на пътя. Не искаше повече да бъде сама, но в същото време отблъскваше всячески оня, който се опитваше да се доближи до нея. Бе изтъкана от противоречия. Двамата с Мауро бяха добра смес, за да разрушат не само самите себе си, но и тези, които ги заобикаляха.

Лъжите

Носителите на злото нападат другите, вместо да погледнат в очите собствените си несъвършенства. Разрухата, която с лъжите си Мауро причиняваше в живота на другите, вече докосваше най-връхната си точка.

Той бе фалшив като хубава бутилка шампанско с етикет на отлежало, марково вино, което с отварянето гръмваше и гъстата пенлива течност величествено се изплискаваше навън, но когато се налееше в чашите и устните се потопяха в нея, се разбираше, че е горчива и фалшива. Обвивката не определяше доброто вино, нито външният вид на Мауро го правеше добър човек. С хаотичното си поведение, наподобяващо това на вампира, който сменя настроенята си според интензивността на тъмнината, успя да разруши връзката и любовта си с Оливера. Българката с постоянство и старание се грижеше хармонията помежду им да живее по-дълго, защото съзнаваше колко лесно може да бъде унищожена.

Тя често мислеше за случилото се, не толкова докато работеше, колкото когато се прибереше вкъщи. Непрестанно се връщаше назад и не можеше да си обясни постъпката му. Беше толкова наранена, че не биваше да се преструва на примирена и приела съдбата си жена.

Не знаеше нищо за семейството му. Той почти не говореше за тях, когато бяха заедно. Връзката им бе тайна и тя не се познаваше лично с никого от тях. Пък и защо ли бе нужно, когато те никога нямаше да я приемат, още по-малко да се съгласят с избора на сина им. Предразсъдъците винаги ги бяха ръководили. С рояка от мисли, който бръмчеше в главата ѝ, реши да отиде и да поседи на някоя пейка в парка. Люксембургската градина бе близо до булевард „Сен Мишел“, а Оли се намираще точно там. Приключи интервюто със съвременната авангардна френска художничка Жозефин Мороа, което взе за културната притурка на вестника, в който работеше, и понеже времето бе прекрасно, а тя нямаше повече ангажименти за деня, реши да се поразходи.

Навлезе в алеите, по скамейките седяха млади двойки и се целуваха страстно, а разглезени кучета се шляеха край собст-

вениците си, навирили нос. Всички наоколо пушеха така, сякаш беше времето на петдесетте години. Вrabчетата подскачаха жизнерадостно наоколо заедно с децата, които играеха безгрижно. Беше хубав лежерен следобед.

В този парк не изпитваше онази отчайваща тъга, която я обземаше навсякъде другаде в Париж. Чувството ѝ за равновесие тук се възстановяваше и виждаше истинската промяна в цветовете благодарение на пролетта и радостта от живота.

Хората, които наблюдаваше – седнала с лице към двореца – бяха екстравагантни и очарователни и чрез възхищението си към тях откриваше пътя и към собствената си свобода.

Имаше много въпроси в съзнанието си, които никога вече нямаше да зададе на Мауро, но това не означаваше, че ще ги остави без отговор. От доста време в главата ѝ се спотайваше идеята да проучи родословното му дърво и да разбере истината за неговата обърканост, раждаща безумните му лъжи и необяснимите му постъпки. Беше убедена, че има някакво отговор за всичките абсурдни ситуации между тях. Не си падаше по метафизични обяснения, но относно Мауро често прибегваше до тях, за да го оправдае, и започваше да вярва, че е обременен заради нечий чужд грях, сторен от някого, преди той да се роди, и сега носеше неговия кръст и се изкачваше към чуждата Голгота.

Любовта ѝ към Мауро Бианки се заключваше в тихо разбиране и приемане на несъвършенствата му. Продължаваше да ѝ дава сила и растеше отвъд нея, независимо че той я изостави.

Сгръваха я мислите за присъствието му, въпреки че вече бе далеч от нея телом и духом, но километрите не можеха да я откъснат. Пазеше в паметта си чудесни малки епизоди, прекарани с него, които непрестанно продължаваше да си припомня.

Любовта към този мъж ѝ помагаше да живее. Чувстваше се цяла, защото го обичаше. Запълваше празното пространство в сърцето ѝ. Обичта ѝ растеше, извисяваше и компенсираше много други духовни желаниа, които нямаше или бе загубила.

Идеята да се поразрови в историята на фамилията му дойде след една вечеря, на която бе поканена заедно с Леа в къщата на шефа си Марио Рана. На събирането се запозна с брата на Марио – възрастен достолепен италианец с неотразим чар и красота, която въпреки напредналата му възраст се бе запазила почти непокътната.

В процеса на разговора между него и Леа, за младостта им и общите им приятели, Оливера дочу да споменават името на града, в който живееше Мауро. Оказа се, че съпругата на Антонио Рана е родена на същото място и той надълго и нашироко заразказва, че оставила там приятелката си от детинство, която е омъжена за богат индустриалец на име Бианки.

Антонио не си спомняше името на жената, за която говореха, но Оливера усети, че я побиват студени тръпки, защото знаеше, че единствената богата фамилия с име Бианки е точно тази на Мауро. Не вярваше на ушите си. Не искаше да приеме изтърканата максима за света, който е толкова малък, че пътищата на хората рано или късно се пресичат отново. Разсеяността ѝ я напусна и без да дава вид, че ги подслушва, наостри слух. Любопитството ѝ надделя да разбере повече информация около близките на Мауро.

– Леа, остаряваме бавно, но сигурно, останаха само спомениите ни – продължаваше да разказва Антонио Рана.

– Защо си сам, къде е прекрасната ти съпруга? – попита Леа.

– Остана в Торино. Пролетта не ѝ се отразява добре, има световъртеж и напоследък загуби доста от теглото си. Не пожела да ме придружи.

– Разбирам – каза Леа, – но може би не само физическото състояние ни потиска на нашите години, а по-скоро се чувстваме отегчени и уморени от всичко преживяно.

– Не говори така, скъпа, та ние все още сме млади – избухна в смях Антонио – не бива да се предаваме. – После се обърна театрално към Оливера, за да я поздрави: – Госпожице Оливера, много се радвам, че се запознах с вас, пък и брат ми много ви похвали пред мен. Каза, че сте невероятен професионалист и че на вас може да се разчита. Разбрах още, че почти сте оби-

колили света, без да се страхувате от неизвестностите. Сега, когато вече не сме разделени на идеологически лагери, надявам се, че и за вас е по-лесно да упражнявате професията си навсякъде, без да се опасявате, че после не можете да се върнете в родината си, защото ще бъдете осъдена като родоотстъпница или шпионин на капитализма.

След неговата дълга тирада Оливера успя да вземе думата и отговори на всичките му въпроси:

– Съвършено сте прав, господин Рана, желязната завеса вече не съществува, има свобода на словото и печата, всички могат да пътуват и да устройват живота си, както намерят за добре.

– Била ли сте в Италия? – прекъсна я с нов въпрос.

– Да, много пъти. И по работа, и не само... – с тъга отвърна Оли.

– Тогава познавате моята страна, какво мислите за „Бел Паезе“?

– Прекрасна страна, прекрасни хора, очарована съм, бих искала някой ден отново да се върна там, но не знам дали ще го направя.

– Защо е този песимизъм? – попита възрастният мъж.

– Не е песимизъм, по скоро проява на разум от моя страна. Всъщност... мястото ми вече не е там. Благодарна съм на брат ви Марио Рана и на моята скъпа приятелка Леа Морел, които ми подадоха ръка в труден за мен момент и сега, когато вече се посъвзех, не бих искала да си спомням за миналото. Тук се чувствам отлично, обичам работата си и съм с твърдото намерение да се установя за постоянно.

– Защо оставихте родината си? – продължи да любопитства той.

– Може би тя ме изостави – усмихна се Оли, – но ще бъде винаги в сърцето ми. По ред неблагоприятни за мен обстоятелства трябваше да променя кардинално живота си и мястото, където съм се родила. Нека да не навлизаме в подробности, много съм ревнива по отношение на личния си живот.

– Вие сте интересна и умна жена, Оливера, брат ми имаше право, когато каза, че ние западниците подценяваме страните от Източна Европа. Там очевидно се раждат хора с невероятен интелект и сила на духа.

В разговора им се намесиха Марио и Леа:

– Антонио, ти винаги си бил твърде любопитен и аз съм се въздържал да ти го казвам само защото си по-големият ми брат, но тази вечер няма да ти го спестя – с шеговит тон каза Марио Рана.

– Марио, не упреквай брат си, той винаги е оставял всички дами без дъх благодарение на своя чар и водопада от въпроси, които никога не се уморява да им задава – допълни Леа Морел.

– Какво пък толкова – защити се Антонио. – Може да съм възрастен и улегнал мъж, но не съм престарял – и отново избухна в смях.

– Ти никога не би могъл да остарееш, защото духът, който носиш в това тялото, е твоето разковниче към вечната младост. Ако всички са като теб, светът нямаше да воюва, нямаше да има гладни, бедни и онеправдани – многозначително и с незабележима доза сарказъм допълни Леа.

– Знаеш ли, Леа, гласът ти ми напомня онзи на приятелката на моята съпруга. Всъщност ти не може да не я познаваш...

– Откъде бих могла да я познавам? – озадачи се тя.

– Спомняш ли си приемът в къщата на родителите на Мария през 1968, беше организиран в чест на пристигането ни от Торино. Ти също присъстваше, по онова време беше на специализация в Италия и за да се видим с теб, те поканихме да дойдеш.

Леа се замисли за тази толкова далечна година и смътни спомени нахлу в съзнанието ѝ.

Тя бе далечна племенница на майката на Антонио и Марио Рана и като деца израснаха заедно, защото всяко лято родителите ѝ почиваха в околностите на Торино. Родословните дървета на нейния баща, както и на баба ѝ по майчина линия бяха с големи и дълбоки корени в Италия, а във вените ѝ течеше и италианска кръв.

Говореше перфектно италиански, защото майката на нейната майка през целия си живот не бе успяла да научи добре френски, но това се превърна в плюс за внуците ѝ, които научи на своя език.

– Да, спомних си, дори си спомних, че Мария ме запозна със своята приятелка, която се казваше Естер, мисля, или гре-

ша? Ослепителната красавица, която бе дошла сама, защото каза, че съпругът ѝ бил на път по работа?

– Точно тя! – възкликна той. – Знаех си, че не си я забравила, защото си надарена със силна памет и дори и днес не ти изневерява – каза Антонио, след което театрално се наведе, взе ръката на Леа и я целуна.

Оливера прималя, когато чу името на жената, за която говореха. Споменаваха майката на Мауро. Не можеше да повярва, че Леа я познава и никога не ѝ бе казала нито дума. Всъщност... не би могла да ѝ каже, защото те никога не бяха говорили друго за Мауро, освен по теми, касаещи връзката им, а и не бе споменавала неговата фамилия. Сега изведнъж се оказва, че се намира в омагьосан кръг, където всички или бяха роднини, или се познаваха.

– Мария ми каза – продължи Антонио, – че въпросната Естер е пострадала много...

– Какво е станало? – попита Леа.

– Преди около два месеца снаха ѝ – съпругата на най-големия ѝ син, който е известен писател, се е самоубила. Говориха много за нещастieto, писаха във вестниците – обвиняваха, клюкарстваха, изопачаваха фактите... Но това е животът, каквото трябва да става, ще стане! – довърши назидателно Антонио.

Оливера усети, че разговорът я изнервя. Посипваха раната ѝ със сол, но едновременно с това бе заинтригувана. С журналистическия си нюх започна да предсеща някаква забулена от времето и хората история. Всички казани думи ги поднесоха под формата на клюки и за запълване на времето, но защо ли не си говореха за друго?

Тя познаваше Леа от години и знаеше за нейните способности да „вижда в бъдещето“. Подреждаше пасианси, приемаше ги, но никога не гледаше сериозно на тях. За нея бяха „само хоби“, както самата Леа се изразяваше.

Тази вечер обаче Оли се замисли сериозно за фактите около мистериозната си френска приятелка и кръга от хора, с които тя общуваше. Всички бяха влиятелни личности и когато трябваше да си помагат, нямаха скрупули да го направят.

Живееше в свят, пълен с егоисти, когато никой на никого не искаше да подаде ръка за помощ, а тук се сблъскваше с отзивчиви и пълни със съпричастие личности. Беше странно... Сякаш някаква тайна ги обединяваше и ги свързваше един с друг, без да изневеряват на принципите и приятелството си.

Къде беше попаднала?

Връзката с Мауро я съсипа и натроши душата ѝ на парчета, но нямаше да се предаде. Дори да се налагаше да плати най-високата цена, щеше да се опита да нареди и залепи късче по късче душата си, която в този момент бе като разпилян пъзел с непознат сюжет.

След полунощ някой от компанията предложи да си тръгват.

Марио Рана ги изпрати до външната врата на дома си, който бе ограден от месингова ограда с ювелирна изработка. Хвърлил беше много пари, за да я направи. Изваяните фигури върху нея бяха странни и наподобяваха малки грифони с изплезени езици и рогца върху главите си. Къщата, в която живееше, също имаше странна архитектура и се отличаваше от останалите на улицата, а може би и от всички други в милионния град. Въздухът бе влажен и изпълнен с ароматите на цъфналите дървета. Преди да се качат на колата, докато Леа говореше с Марио, Антонио Рана се приближи към Оливера и каза:

– Може ли да поискам визитната ви картичка, за да ви се обадя скоро? Ще ви поканя на бал с маски, който се провежда всяка година в покрайнините на Париж, за мен ще бъде чест да ме придружите.

– Колко странно, та вие ме познавате едва от три часа и вече сте готов да ме заведете на бал с маски. Смело решение, освен това сте убеден, че ще приема – скастри го тя.

– Не се сърдете на моята непринуденост, аз винаги съм директен с хората около себе си, ако някой ми харесва, му го показвам възможно най-бързо, а когато този някой – интелигентна, чувствителна и търсеца жена – ме е впечатлил до степен, в която вие успяхте да го направихте, не чакам дълго, за да ѝ предложа да излезе с мен – каза Антонио.

– Ето ви моята визитна картичка, на която са посочени служебните ми телефони и електронния ми адрес. За мен беше удоволствие, че се запознах с вас, Антонио! Лека нощ!

Оливера отключи поршето на Леа и седна зад волана. Тази вечер щеше да кара тя. Приятелката ѝ си позволи да изпие повече вино и я помоли да шофира. Докато я чакаше да се качи, главата ѝ шумеше като буен поток, а въпросите, които я измъчваха, се лутаха напред-назад в съзнанието ѝ. Създаваха хаос, който все повече го превземаше.

Беше се свечерило, градината и дворецът изглеждаха приказно-потайни от запалените лампи и майсторското разположение на светлините, които ги огряваха и им придаваха величественост.

Оливера се надигна от скамейката и си тръгна. Не усети как времето е минало, беше се загубила в мислите си за онази вечер и за новата неизвестност пред себе си. Със сигурност знаеше, че е попаднала сред тези хора случайно, но любовта ѝ с Мауро не бе случайна и в името на святото чувство, което продължаваше да носи в сърцето си, бе длъжна да намери истината за неговото състояние. Да не го направи означаваше, че приема ролята си на негова жертва заради греховете на другите.

Лъжите му, които я задушаваша и унижаваша, имаха някакво обяснение и беше убедена, че ще го намери.

Бал с маски

Присъстващите на бала „синьокръвни“ господа и дами бяха закрили лицата си с фини велурени маски. Нейното също се криеше зад ювелирно изработено домино.

Тук можеше да потанцува с принц, въпреки че не го познава. На други партита бе невъзможно.

Традицията на това ежегодно събитие, датиращо от няколко века, което се провеждаше в дворец в покрайнините на Париж, бе да се събират заедно аристократи и плебеи в най-невероятни костюми и маски без ограничения, но само веднъж в годината. Тя се бе съхранила от времето, преди Франция да обезглави монархията и да се превърне за пръв път в република. Шампанско и фойерверки, красиви дами и богати мъже, скрити зад скъпи маскарadni костюми, превръщаха вечерта в невероятен спектакъл. Луксозният замък от XVII век „Шантили Шато“, където се провеждаше маскарadът, беше препълнен с гости.

Невероятната атмосфера, която цареше навсякъде, не можеше да успокои духа ѝ, покрит с гноjni рани. Оливера никога не показваше какъв тежък товар носи в душата си, но тази вечер липсата ѝ на настроение се забелязваше и не можеше да го прикрие, колкото и любезно да се държеше със заобикалящите я хора.

Антонио нито за миг не я остави сама. Бе ужасно горд с дамата си и я представяше на почти всичките си приятели, обкръжена от светлия ореол, който той ѝ изграждаше с думи, изпълнени с умиление и прехлас – нещото, което най-добре умееше. Изглеждаше странен с бутафорния си костюм на смешник, със сините си очи, острите скули, изпъкналата адамова ябълка и с огромния, тлъст, червен нос, който бе нахлупил върху собствения си. Но дори гротескно облечен, продължаваше да се държи с нея като невероятен кавалер, за миг дори ѝ заприлича на Мауро.

Много от движенията на изящните му ръце и тяло, което въпреки възрастта се бе запазило – мускулесто, здраво, с широки плещи и много тесен ханш, без грам тлъстини – ѝ напомняха за изгубения любим.

Гласът му просто я влудяваше и повече от всичко я караше да мисли, че се е върнала назад във времето. „Започвам да се побърквам навярно – мислеше си тя, – виждам Мауро навсякъде около себе си, в лицата и телата на всички. Той може би вече ме е забравил. И е напълно нормално – когато една връзка приключи наистина, никой нормален човек не се обръща назад, нито продължава да живее само със спомените, а търси начин да крачи напред с нови сили в търсене на по-подходящ човек от този, когото е изоставил. Трябва да спра с параноята си и да се опитам да продължа. Нищо не ми остана от него освен натрошени частици от миналото, които стават все по-неясни и необясними. Всичко можеше да бъде различно, ако не бях загубила детето му, а го носех под сърцето си. Вреди, вреди и наказания и за двамата ни.“

Плачеше под умело изработеното домино, което ѝ бе дар от неин скъп приятел-венецианец, невероятно талантлив пианист и художник. Подари ѝ го през февруари на 2000-та година заедно с музикална композиция, която бе сътворил специално за нея, когато се видяха по време на командировката ѝ за отразяване на карнавала.

Сълзите се стичаха и правеха бляскави пътечки по бузите ѝ. Антонио ненадейно се обърна и видя как една от тях се изтърколи по лицето ѝ изпод маската.

– Оливера, скъпа моя, защо плачат прекрасните ти очи? – Наведе се и я прегърна бащински.

С жеста си я размекна и тя се почувства още по-слаба, безпомощна и сантиментална. Сгуши се като наранено птиче в прегръдката му.

– Не мога да ти кажа, Антонио... – говореха си вече на ти, – това е дълга и тъжна история. Нося я в душата си от години и така ще бъде...

– Защо не ми я разкажеш, не сега, някой друг път? Може да се срещнем в някой друг град, в друга страна, където пожелаеш, ще се разхождаме и ще си говорим – изрече и я погледна с огромните си сини очи, които бяха същите като на Мауро. – Може пък да успее да ти помогна...

Чувстваше се все по-слаба, сякаш се носеше като пращинка във въздуха и духът напускаше тялото, обзе я странно облек-

чение и тя приседна на близкото канапе. Сърцето ѝ не биеше така учестено както в началото. За миг представата ѝ, че вижда Мауро, я направи щастлива и спокойна. Беше благодарна на Бог, че ѝ я изпрати.

– Антонио, не мога да си обясня защо толкова се интересувах от мен... Необикновеното ти държание, любезността ти...

– Няма нищо странно. Брат ми Марио говори много за теб, исках да се убедя сам в думите му и за целта трябваше да те опозная по-отблизо.

– Не приемам думите ти за аргумент... Както и да е, няма значение. Освен това не желая да споделям с никого историята си и болката, която разкъсва душата ми, още по-малко с теб, познавам те само от няколко дена – нервно завърши Оливера.

– А ако и аз ти споделя една тайна, която наистина би те заинтригувала, ще го направиш ли? – попита той.

– Пазарим се, сякаш се намираме на тържище и се договаряме за цената като търговци на добитък от Средновековието. Това не ми допада.

– Оливера, в живота ни нищо не е случайно. Приеми предизвикателството ми – довърши Антонио Рана.

– Не! – категорично отказа и стана от канапето.

Помежду им се възцари мълчание. Тя се разкъсваше от любопитството каква е неговата тайна, а той от напрежение дали ще приеме предложението му.

Засвириха валс и Антонио я покани да танцуват. Беше невероятен танцьор, струваше ѝ се, че, водена от него, в танца олеква като перушинка...

Понесе се във вихрен валс по гладкия под. Изпитваше неимоверно удоволствие от музиката, от движението на тялото си и кавалера до себе си. За миг забрави всичките си грижи и се отдаде на удоволствието, от което душата ѝ ликуваше. За хората, които ги наблюдаваха от страни, бяха красива танцуваща двойка, но зад блестящата им фасада се криеше изтощителният им начин на живот, изпълнен с фобии, нервни сривове и дълбоки депресии. Оливера постепенно се превръщаше в поредната жертва на чувствата, а Антонио в инквизитор на соб-

ствената си душа, чрез нечистата си съвест, ако изобщо имаше такава...

Когато танцът свърши, нежно я хвана за ръка и я поведе към вратата в дъното на залата.

– Къде отиваме, накъде ме водиш? – попита тя.

– Оливера, свали си маската, за да те представя на някои мои приятели.

– Не, не в никакъв случай! – отказа тя.

– Добре, няма да настоявам, остана с нея, ако така се чувстваш по-сигурна – засмя се и ѝ намигна заговорнически Антонио.

Излязоха. Тръгнаха по дълъг коридор, който водеше към огромно стълбище от бял мрамор.

Поразиха я издадените готически сводове на тавана с гипсови орнаменти, стените на коридора и най-вече тази от страната на голямото стълбище от XVII век, окачена с пищни рисунки.

Качиха се на горния етаж и влязоха в кабинет, обзаведен с абаносови, инкрустирани със слонова кост, мебели. Бяха оригиналните мебелировка и тапети, запазени през вековете и реставрирани усърдно, за да служат и до днес.

Вътре имаше петима господа и три дами, по обноските им личеше, че са от висшето общество. Те също бяха облечени в карнавални костюми и носеха маски.

Когато влязоха, Антонио се обърнаха към тях и сърдечно ги поздрави.

– Добър вечер, дами и господа, горд съм да ви представя моята дама и добра приятелка Оливера.

– Добър вечер, приятно ми е да ви видя – каза тя толкова тихо, че едва се чуваше.

Ръкува се с всеки един от тях поотделно, но не запомни имената им, защото не я интересуваха. Не намираше смисъл в срещата и запознанството им, съгласи се само за да достави удоволствие на Антонио Рана, който страшно настояваше.

Той естествено отново се впусна в дълго и отегчително слово, за да я представи като журналистка, безразсъдно смела жена, дошла от страна, в която до скоро житейските обстоятелства са били срещу нея.

Един от господата се отдели по-напред от останалите в групата и каза:

– След десет дни в замъка ми в Швейцария организирам прием, поканени сте и двамата. За мен и за моята съпруга – графиня Кристина, ще бъде чест да ви видим сред гостите си.

– Благодаря от името и на двама ни, графе – отвърна Антонио и погледна Оливера, за да се увери от изражението ѝ, че е съгласна.

Поставена пред свършен факт след отговора на нейния кавалер, тя кимна, но въпреки това се застрахова с думите:

– Благодаря и аз, но не обещавам, че ще дойда, защото работата ми е страшно динамична. Днес съм тук, утре не знам в кой самолет ще бъда и накъде ще пътувам. Много мило от ваша страна, надявам се да успея.

В кабинета влезе сервитьор с голям поднос, върху който бяха наредени тънкостенни, високи чаши с вино.

Оли се чувстваше отегчена и уморена. Всичко и всички ѝ се струваха абсурдни. Говореха, смееха се, но погледното реално, нищо не се случваше... „Безделници!“

Докато отпиваше на малки глътки виното и се наслаждаваше на аромата му, продължаваше да си мисли:

„Трябва да разбере повече за обществото на благородниците, за Антонио, за познанството му с майката на Мауро. В този аристократичен кръг има много въпросителни, които ме карат да вярвам, че е омагьосан, като че ли животът на всеки един от тях се преплита с живота на другия. Ще се опитам да взема няколко почивни дни от редакцията, надявам се Марио да ми разреши и ще отида на бала, на който ме покачиха.“

Любопитството ѝ надделя и моментално взе решение. Сърцето ѝ потръпна при мисълта, че там би могла да срещне случайно Мауро.

„Но ако е с друга жена, как ще се почувствам? Достатъчно силна ли съм да го видя?“

Тъгата отново я грабна в обятията си и след това я запрати в хаоса на спомените ѝ, колкото и да се опитваше да не мисли за него, толкова по-често попадеше в капана на въпросите, свързани винаги с него.

Привършиха с виното и си пожелаха лека нощ. Тръгнаха си всички закуп. Тя и Антонио слязоха в балната зала, прекосиха я и излязоха навън. След минута докараха колата му, качиха се и потеглиха към града. Закара я до дома ѝ, тоест къщата на Леа Морел, която сега бе и неин дом.

Антонио слезе, заобиколи петроленозеления „Ягуар“, отвори вратата от нейната страна и ѝ помогна да излезе. При слизането токът на обувката ѝ се закачи в подгъва на дългата ѝ рокля и тя политна, при което той нежно я подкрепи и за миг попадна в прегръдката му. Усети силното му мускулесто тяло и пак я връхлетя асоциацията, че това е Мауро. Отдръпна се почти моментално като опарена от близостта, която се създаде между тях. Грабна нервнo чантичката си, блестяща от небрежно посипаните върху нея пайети, които отразяваха светлината на уличните лампи, благодари на Антонио Рана за приятната вечер и влезе в двора на къщата. Преди да потегли, той я попита:

– Ще отидем в Швейцария, нали?

– Да, може би ще отидем – отговори унесено, без да се замисля.

Затвори желязната порта след себе си и пое по алеята към входа.

Заблугата

В дните, в които Оливера стоеше на кръстопът относно решението си дали да започне с търсенето на информация за произхода на Мауро и причините за неговото объркано поведение, той преживяваше новото си колосално умопомрачение, в което се опитваше да си наложи, че е влюбен в Леонора. След несполучливата любовна нощ в хотела на хълма, продължиха да се виждат, сякаш нищо не се е случило, и приеха фиаското като триумф.

Успя да влезе във форма и отново започна да пише през деня, а вечер се приготвяше и излизаше с нея – на театър, кино, симфонични концерти, а след тях – вечери в изискани ресторанти, където бе пълно със сноби. На Леонора средата ѝ допаднаше и се стремеше всячески към нея, а той задоволяваше желанията ѝ безропотно.

Естер Бианки веднага забеляза настъпилата промяна в него, от набитото майчино око не можеха да убегнат дори и най-малките подробности. Мауро промени дори прическата си, обръсна брадата си, смени саката си с други модели и цветове, намали цигарите и това доведе до промяна в гласа му, който загуби отличаващата го дрезгавост и вече звучеше вяло и примиренчески.

Понякога сутрин, когато всички останали бързаха за работа и излизаха преди него, успяваше да остане за кратко насаме с майка си и се опитваше да ѝ споделя подробности за новата си връзка.

Тя, естествено, както му бе обещала в техен предишен разговор, проявяваше разбиране и започна да се държи с него като приятелка, давайки му премерени напътствия, без да го отегчаваша с тях. Всички промени бяха като болкоуспокояващо хапче, което анестезираше, но не лекуваше неговата разранена и инфектирана душевност. Мауро безвъзвратно и все по-дълбоко пропадеше в скуката на новата си действителност, която за обикновените и тривиални хора бе нормална, но за неговата чувствителност и екстравагантност бе само временно бягство от напрежението, което после щеше да се обърне срещу него и да го помете като торнадо.

За пореден път даваше шанс на фалшивите си чувства, като пренебрегваше предупрежденията на вътрешния си глас. Лъжеше себе си и това бе човешко, но в емоционално отношение беше много коварно. Имаше погрешните представи – заблуди, които го застрашаваха, но не искаше или не можеше да проумее. А може би бе решил да сложи край на всички предишни истории и авантюри и да се присъедини към братството на онези, които мислят само за най-необходимото, без да навлизат в дълбочина и да разсъждават философски за смисъла на човешкия живот.

Днес бе изключително спокоен. Предварително си приготви план за деня и полека-лека влизаше в ритъма на всекидневието. Първата му работа бе да прочете писмата, пристигнали със сутрешната поща. Както винаги го очакваше цял куп. Две трети от тях директно заминаваха в кошчето, беше се начел на излиянията, писани през годините от почитателките му над средната възраст, изпълнени с обяснения или искания, и то не само за автограф, а и с други пикантни откровения. Веднъж получи малко пакетче, подателят беше някаква си госпожа Дамиани, а когато го отвори, оттам изпаднаха дантелени кюлоты с гигантски размер; друг един път в плик за писмо младо момиче от Мантова му бе изпратило лист, изцапан с кръв – обясняваше накратко, че е загубила девствеността си, маструбирайки с някакъв предмет, докато си мислела за него. Имаше и други подобни, за които само Мауро знаеше и напоследък дори не ги отваряше. Свикна с човешката глупост и вече не се палеше както в началото на кариерата си. Сред хаоса от пликове с различна големина и цвят на хартията намери златисто-кафяв, с герб, и веднага разпозна, че е на неговия приятел от Швейцария. Почти всички благороднически фамилии продължаваха да се кичат с този символ. Обзе го напрежение.

„Нима е разбрал за аферата ми с екстравагантно-перверзната му съпруга?“

Отвори плика и оттам изпадна луксозна покана, оформена по всички правила на естетиката. Прочете я и си отдъхна, касаеше се за бал, който щеше да се проведе след малко повече от седмица. Подписана беше и от двамата съпрузи. „Не е зле...

Най-после ще да заведе Леонора на истински бал. Ще бъде доволна.“ – каза си той.

Мислеше за нейното щастие. Правеше всичко възможно, за да я зарадва. Успя да си внуши си, че тя е жена с неповторима индивидуалност и интелект. Постави я на измислен от него пиедестал и започна да ѝ се кланя като на езическа богиня.

Телефонът иззвъня. Вдигна слушалката, а от другата страна на линията чу непознат женски глас:

– Господин Мауро Бианки?

– Да?

– Обаждам се от телевизионен канал „Франс Ентернасионал“, казвам се Жаклин Превер и бих искала да ви помоля за интервю, в което да поговорим за последния ви роман, който излезе преди седмица във Франция и търпи невероятен интерес от страна на читатели и критика, което се случва твърде рядко. За нашата телевизия ще е голям шанс да разговаряме с вас, ако приемете. Съгласен ли сте? – със силен френски акцент го попита журналистката.

Мауро за миг се умълча, беше забравил за книгата, неговият литературен агент се занимаваше с всички подробности и все още не му се бе обадил, че е отпечатана и на френски. При други обстоятелства щеше да се зарадва неимоверно, но днес му звучеше странно, далечно и сякаш не се отнасяше за него.

– На ваше разположение съм, как смятате да го осъществим?

– Вие трябва да ми кажете датата, когато сте свободен, и наш екип ще дойде в Италия, за да запишем разговора – отговори тя.

– След десет дни пътувам за Швейцария, така че или преди това, или след като се върна.

– След три дни ще ви бъде ли удобно и къде ще ни приемете?

– В кабинета ми – засмя се той. – Мисля, че е най-подходящото място, все пак оттук излизат моите романи и поемат по своя път към читателите.

– Договорихме се, на уречената дата сме при вас в 14.00 часа.

– Добре, ще ви чакам – каза и затвори.

„Мразя интервютата – помисли си с досада Мауро, – но не мога да ги избегна, все пак са част от работата ми...“

След минути забрави за разговора по телефона, унесен в писане, което му доставяше удоволствие. Когато се захванеше сериозно с него и му се отдадеше напълно, успяваше да навлезе в най-дълбоките пластове от живота на измислените си герои, превръщаше се в един от тях, преобразяваше се и заживяваше с радостите и болките им, с техните проблеми, сякаш наистина съществуваха.

В същия този ден Оливера седеше в редакцията и довършваше статията си „Жените в поезията“. Препрочиташе началото, за да я редактира, преди да я предаде за публикуване.

„Както във всяко поприще, и в това на поезията днес жените навакват закъснението си от векове. Като погледнем назад в историята, виждаме малко имена на жени поетеси, които са стояли близо до тези на мъжете и са могли да бъдат на висотата на онези, оставили следа. Една от първите била Сафо, интелигентна и чувствителна жена, живяла на остров Лесбос на бреговете на Мала Азия между края на VII и началото на VI век пр. Хр., оставила фрагменти от деликатни куплети, но векове след нея настъпва мълчание. По-късно малко поетеси са успели да намерят място в литературата. Защо? Жената е била принудена да живее в семейна среда със строго определени правила, не е имала възможността да учи, да развива своя „поетичен талант“, нито да демонстрира и изразява своите заложи. На жените не им е липсвала интелигентност и чувствителност, както и „поетичен талант“, напротив, бих казала, че всички го имат, подчертавам твърдението си, но житейските обстоятелства винаги са били срещу тях...“

С написаното Оливера за пореден път изправяше себе си и читателите пред горчивата истина, че да живее в мъжки свят на нежната част от човечеството никак не ѝ е лесно. Жената трябваше да се бори, за да извоюва мястото си и да бъде призната наравно със силния пол.

Материалът я отегчи до болка. Мразеше да пише за проблеми, които никога нямаше да бъдат разрешени. Като жена знаеше какви усилия и колко напрежение ѝ коства да се наложи като професионалист сред колегите си мъже.

Мъртвото време нямаше измерения, нито в нейния живот, нито в живота на другите, то продължаваше вечно, веднъж попаднеш ли в черната му дупка.

Оливера се надигна от стола и с мъка изправи гърба си. Напоследък болките в кръста ѝ зачестиха и се чувстваше зле не само психически, но и физически.

След като се поразтъпка из редакцията, изпи на крак чаша кафе от автомата в коридора и се върна в офиса, за да се обади на Леа по телефона. Трябваше да обсъдят пътуването ѝ до Швейцария, свързано с приема, на който бе поканена.

Приятелката ѝ разпалено я подкрепи:

– Трябва да отидеш, Оли. Ти си млада, животът е пред теб и не се изчерпва само с работата ти, която толкова обичаш. В него има и забавления, които заслужаваш.

– Леа, без теб ще се чувствам несигурна... Защо не дойдеш и ти? – свенливо попита Оливера

– Защото не съм поканена, но не е само това... Знаеш, че предпочитам самотата си. След смъртта на Бернар ми се струва предателство към паметта му да се забавлявам – отговори тя.

– Не съм съгласна, приятелко, ти си жива и трябва да продължиш да живееш пълноценно, не можеш да прекараш остатъка от живота си по този начин, в света на сенките.

– Това е окончателното ми решение и не подлежи на обсъждане! – изнерви се Леа.

Оливера разбра, че я е засегнала, навлизайки в територия, която е забранена за външни лица. Трябваше да държи езика си зад зъбите, все пак Леа бе най-близкият ѝ човек тук и не биваше да я наранява, дори да е изпаднала в сигурна заблуда. Това бяха проблеми, които решаваше тя и никой друг.

– Извини ме, Леа, не исках да го кажа – смутено каза Оли.

– Скъпа, ти имаш право да изразиш онова, което смяташ за правилно, не ми се извинявай – засмя се Леа от другата страна на линията. – Мисля си, че трябва да направим обиколка на

бутиците и да купим нова рокля за теб. Все пак сме в Париж - световната столица на модата, а не на остров Тамбукту. Надявам се да намерим дреха по твой вкус... Не съм забравила, да, класика в черно, но Париж е Париж, няма съмнение... - закачливо продължи тя. - Знаеш, че няма да те пусна да отидеш като Пепеляшка.

- Чувството ти за хумор наистина е неотразимо. Добре тогава, да го направим в събота следобед и след това ще отидем да вечеряме в някой затънтен ресторант с добра кухня, където никой не ни познава - ентузиазирано довърши Оливера.

- Радвам се, когато чувам гласа ти, изпълнен с оптимистични нотки, и съм готова винаги да те подкрепя за хубавите ти инициативи, но когато паднеш духом и страдаш заради хора, които не те заслужават, ми идва да те набия - сгълча я Леа.

- Трябва да приключваме, след пет минути съм на събрание - каза българката. - Ще се видим довечера.

- До довечера, Оли.

Оливера старателно се опитваше да заблуди себе си, че е забравила за Мауро, за разочарованията, за болката от раздялата. Искаше да си наложи нов начин на мислене, да принуди себе си да бъде безчувствена, сурова и безразлична към света. Лъжеше се, че това е най-оптималната нагласа за нея, че заблудата, в която бе изпаднала, е безвредна, но така обезличаваше и разрушаваше своята индивидуалност.

Дните се изнизаха и дойде навечерието на отпътуването за Швейцария. Багажът ѝ бе приготвен, чувстваше се спокойна и се надяваше да прекара една седмица в хармония със себе си и останалите.

Полетът Париж - Лугано трая час и десет минути. На аерогарата я чакаше Антонио, който бе пристигнал с влак от Милано.

Усмехнати и в добро настроение, излязоха навън, поръчаха си такси и отпътуваха към имението на неговите приятели. По пътя разговорът им се въртеше около работата ѝ, Марио Рана - братът на Антонио и неин шеф, и естествено около времето. Нямаха кой знае какви общи интереси, за които да си говорят.

Оливера направи опит да го поразпита за подробности около красивата приятелка на съпругата му - Естер - но той отклони елегантно въпросите ѝ и тя разбра, че крие нещо. Ядоса се, но запази самообладание. Надяваше се, че ще намери удобен случай да научи повече. Все пак беше жена, винаги можеше да използва разнообразните си козове пред него, и то без той да се усъмни. В никакъв случай Оливера не желаше да разкрива пред Антонио, че между нея и сина на Естер е имало нещо общо и сега ближе раните си.

Пристигнаха в чудно красива местност, в която се гущеше имението. Зърнаха малък средновековен замък, в подножието на който се открояваше невероятно зелена морава, изпъстрена с бели цветчета, от които стремително излитаха пчели. Изглеждаше като снимка от „Нешънъл Джогеографик“, а панорамата наоколо - като пейзаж от пощенска картичка.

Оливера бе очарована и доволна от решението си да дойде тук. На другият ден предстоеше балът, на който бяха поканени с Антонио.

Днес бе ден за отдих и размисли и за двамата. Настаниха ги в две от стаите за гости, на един етаж, но в противоположните краища на дълъг коридор.

Оливера се чувстваше съсипана от умора, пътуването не бе дълго, но трябваше да сменя самолет с кола, освен това да търпи скучната компания на Антонио. Беше ѝ антипатичен, ала не защото бе грозен, напротив - бе забележително красив за годините си, но я отблъскваше с мистериозността, която таеше в себе.

Взе си душ и се напъха под завивките в старинното легло с балдахин. Направи ѝ впечатление, че всички мебели са автентични и старателно поддържани.

Когато се обръщаше от едната страна на другата, защото не успяваше да заспи, и не чуваше дори леко посърцване от кревата, явно собствениците на къщата-замък бяха педантично настроени по отношение на обзавеждането и поддръжката му. „Като нямат други проблеми, естествено, ще са отдадени на мебелите...“ - промълви на себе си.

После премина към овчето стадо и започна да брои белите овце, стигна до 205, а сънят все не идваше. Започна да се изнер-

вя и автоматически да се връща към тъжните спомени. Не искаше да мисли за Мауро сега. „Трябва да заспя, трябва да заспя, трябва да заспя...“ – опита с мантра, но безуспешно.

Беше около един след полунощ и в замъка цареше гробна тишина, когато изведнъж чу стъпки отвън по коридора. Някой почука на вратата на стаята, където спеше Антонио. Тя чу, нищо че стеите им бяха доста отдалечени една от друга – в мъртвешката тишина наоколо и най-слабите звуци отекваха като удар по ламарина. „Какво ли се е случило?“ Любопитството я надви. Скочи от леглото, облече набързо чифт дънки и тънък пуловер, взе машинално камерата си и тихо се приближи към вратата – откряна я и погледна предпазливо, без да покаже връхчето на носа си навън. Не искаше да я зърнат и да си помислят, че е невъзпитана и любопитна.

Видя трима мъже с черни маски, костюми в червено и черни дълги наметала, които изведоха Антонио от стаята му. Той носеше същия костюм и докато вървеше, си сложи маската. Така тя успя да види сериозното му лице, преди да го закрие.

Когато подминаха нейната врата и завиха към стълбището, любопитството ѝ надделя и тя тръгна след тях, за да ги проследи. С прокрадващи се стъпки, като се прикриваше в нишите на вратите, ги следваше по тъмните коридори и зали, през които преминаваха.

Слизаха все по-надолу, по тесни и извити стълби, докато стигнаха в приземен етаж, осветен от множество факли, а в дъното му се виждаше врата, пазена от двама стражи – в черно, с качулки на главите. Приличаха на средновековни палачи или може би на монаси от ордена на капуцините. Когато Оливера ги видя, студени тръпки пролазиха по гърба ѝ.

Групичката на Антонио ги доближи и двамата пазачи пред вратата чинно се поклониха, разтвориха кръстосаните копия пред вратата, отдръпнаха се и ги пропуснаха да влязат. Мъжете в червено изчезнаха в огромната зала, наподобяваща драконова паст, от която излизаха огнени пламъци. Ефектът се получаваше от припламващите езици на свещите под въздействието на движението на въздуха при отварянето на тежката дъбовата порта.

„Сега се наредих – ядоса се Оли, – как ще се промъкна? Тези са бдителни и не биха ме пуснали да вляза, дори да съм с шапка-невидимка. По всичко личи, че е частна сбирка и външни лица не се допускат.“

Озърна се и пред погледа ѝ изникна ниша с малка врата, която може би водеше към килер. Насочи се натам, натисна дръжката на вратата и – о, чудо! – беше отключена. Наведе се и влезе в миниатюрна килия, където се подмятаха стари вещи, ръждясали саби и дори античен, счупен арбалет. Освен тях имаше нахвърляни на грамаден куп вехтории и обувки.

„Това е дрешник, в който държат непотребните вещи. Направо съм щастливка, защото ще мога да се преоблека и да се маскирам, доколкото ми позволяват възможностите. Навярно ще заблудя двамата мъже, преоблечени като палачи. Не мога да си позволя да пропусна събирането, трябва да разбера какво ще правят...“ – съобразяваше журналистката, докато ровеше сред парцалите, за да открие подходящи дрехи и евентуално воал, с който да покрие главата си. В средата на купа се натъкна на рокля от черно кадифе със сребърни орнаменти и наметало.

В тъмното не можеше много добре да се ориентира за размера, защото фенерчето, което винаги носеше със себе си, започна да примигва и да свети все по-слабо, батериите почти се бяха изтощили.

Реши да я нахлузи върху финия пуловер, който носеше, без да сваля джинсите си, защото роклята бе толкова дълга, че нямаше да се виждат. Когато се приготви, усети, че дрехата ѝ пасва идеално. Сложи си и наметалото, но все още не бе готова. Без маска или воал щяха да разпознаят, че не е от поканените, и нямаше да я пуснат, а не искаше да разкрива, че е позната на Антонио.

Наведе се и продължи трескаво да рови. Пръстите ѝ напипаха мека и нежна материя, сърцето ѝ подскочи радостно, защото бе сигурна, че точно това ѝ трябва. Запали отново фенерчето си и насочи слабата светлинка към плата – беше огромен шал от черна дантела, достатъчно ажурен, за да вижда през него, когато го нахлупеше пред очите си.

Без да губи време, го наметна върху главата и покри косите и лицето си. Беше достатъчно дълъг, за да закрие и ръцете ѝ, в които държеше видеокамерата.

Пое си дълбоко въздух, стараяше се да не кихне от прахта.

Излезе от нишата, затвори внимателно малката портичка и смело се насочи към двамата пазители на входа. Когато я видяха да се приближава, кръстосаха копията си пред огромната дървена врата.

Стори ѝ се, че сънува – сцената, която ѝ устройваха, заприлича на епизод от комичен филм за рицари и принцеси. „Смешно и нелепо е в наши дни възрастните да си играят по този начин с историята.“ Приблужи се, без да показва смущението си, и заповяда:

– Отваряйте по-бързо. Закъснях!

Двамата мъже се стреснаха от гласа ѝ, но единият се окопоти и каза:

– Коя сте вие, мадам, имате ли покана? Това е частна сбирка и никой не може да присъства, без да е поканен...

– Идиот! Как си позволяваш да ми задаваш глупави въпроси, за сбирката знаят само доверени хора и ако аз съм тук пред вратата, която ти е поверена да охраняваш, означава че съм една от тях! – ядоса се Оливера.

Не искаше да бъде разкрита, нито пък да пропусне събитието и разчиташе арогантното поведение да ѝ осигури пропуск.

– Госпожо, не може да ви пуснем, ако не кажете коя сте и кой ви е поканил – заинати се единият от пазачите.

За миг се сепна, но след това реши да рискува и да назове името на Антонио Рана. Прецени, че тези двамата няма да оставят поста си и да влязат вътре, за да го питат дали е вярно, а дори да го направеха, през това време тя щеше да се обърне и да побегне по стълбите нагоре. Не рискуваше за първи път в живота.

– Поканена съм от господин Антонио Рана – изрече тя уверено. – Сега ме пуснете да вляза!

Чули да споменава името му, двамата стражи почтително се отдръпнаха и взеха да мърморят извинения пред загадъчната дама в черно.

Оли си пое дълбоко въздух, после с наперена осанка и лице, добре прикрито под черния дантелен шал, влезе в огромната зала, пълна с маскирани мъже и жени, осветена от хиляди червени свещи с различна височина и размер. От първоначалната гледка за миг ѝ се зави свят, струваше ѝ се, че е прекрачила дверите на ада.

Във въздуха се носеха ароматни ухания на треви. А някъде отдалече се чуваше музика и женски хор, който пееше монотонна песен. „Къде попаднах?“ – чудеше се и продължаваше да си пробива път сред тълпата.

Сервитьори в черно разнасяха напитки, но тя не посегна да си вземе, нищо че изгаряше от жажда.

Мястото, където се озова, вероятно беше сборище на черни ритуалисти или сатанисти. Не ѝ бе трудно да отгатне, отличната ѝ теоретична подготовка по тези въпроси сега щеше да ѝ свърши чудесна работа. Щом видя залата и хората, усети миризмите и чу песнопенията на хора, бе повече от убедена, че ще излезе невероятен материал с видеозаснемане, дори да се наложеше да рискува живота си. Репортаж от подобно място не се правеше всеки ден и можеше да увенчае кариерата ѝ.

Тези общества бяха тайни и не допускаха никой да се добере до местата, където се събират и провеждат своите ритуали. Мъчително се провря напред и изведнъж пред очите ѝ изникна подиум с олтар в средата на залата. Приличаше повече на легло, покрито с червена тъкан. Около него се бяха наредили мъже с червени дрехи, черни наметала и черни маски, стиснали свещи и железни предмети, които не можеше да различи добре.

Застана като вцепенена и не помръдна повече от мястото си, до което се добра с лакти и бутане. Позицията ѝ в тълпата бе удобна и можеше да снима с видеокамерата.

Залата започна да се изпълва със сладникав, ароматен дим, а хорът пронизително запя, като повтаряше един и същ текст на латински. Оли успя да разбере само няколко думи – беше ода за Сатаната.

„Боже мой – помоли се уплашено журналистката, – прости ми, че се намирам в гнездото на тези змии...“

Ръцете ѝ се покриха със студена пот, от дима ѝ се повдигаше, но знаеше, че трябва да издържи, защото това можеше да се окаже ексклузивен репортаж, с който да разгласи на обществото за сборището им, и да предотврати следващи издевателства върху невинни жертви.

Музиката заглъхна и започна началото на ритуала. През широката, обкована с метални ленти врата в дъното на залата влезе мъж с дълги черни дрехи и маска с гарванови пера. Носеше в ръцете си отрязаната глава на козел, от която капеше кръв. При появата му насъбралиите се започнаха да надават радостни възклицания и да се прегръщат.

Оливера си припомни от прочетените книги, че по този начин изразяваха хармонията си с плътта и нагона. Тяхната религия, ако можеше така да се нарече, изповядваше магически идеологии, окултизъм и три основни типа ритуали. Сексуален – който им помагаше да почерпят от изтичащата енергия по време на физическия екстаз, ритуал за оздравяване и щастие на любими хора и деструктивен ритуал за освобождаване на яростта и омразата. На церемониите-спектакли мъжете се обличаха с дълги черни мантии, а жените – с предизвикателни рокли, които едва покриваха телата им, и навсякъде се кичеха с амулети със символа на козя глава, нарисувана върху обърнат пентакъл. „Кой ли от трите ритуала ще извършат тази нощ?“ – питаше се тя. Всичките свещи наоколо подсказваха подробности от спецификата на първия тип ритуал и Оли се досети какво ще последва.

Ето ги, започнаха под звуците на злокобна музика, внесоха и сложиха върху леглото-олтар гола млада жена с безизразен поглед. Сигурно бе упоена и по всяка вероятност – девица.

След като я положиха, пристъпиха към изпълнение на „магията на свещите“.

Двама мъже извършваха церемонията около голото ѝ тяло – единият от тях вероятно бе главният жрец, а другият – неговият асистент. Започнаха да поливат с нагорещен червен парафин плътта на девойката, а тя се гърчеше в нечовешки пози, защото ръцете ѝ бяха завързани, а краката – ѝ широко отворени, като под седалището ѝ имаше малка твърда възглавничка,

която го повдигаше и подпомагаше по-добрата видимост на венериния ѝ хълм и отвора, зейнал между бедрата ѝ.

Гледката бе зловеща, гадна и унижителна.

Свободолюбивият дух на Оливера се вълнуваше, усещаше как ръцете ѝ треперят, но успяваше да задържи камерата, прикрита с шала, и да снима. Наоколо всички бяха изпаднали в делириум и никой не ѝ обръщаше внимание какво прави.

Главният се наведе и напълни отвора между краката на жертвата с горещия парафин, след което се обърна и каза на висок глас:

– Нека да влезе!

„Кой трябва да влезе?“ – питаше се Оли и докато се чудеше, от дясната врата се показва висок мъж с красиво телосложение и маска на лицето.

Той се насочи към жената върху олтара, в ръцете си държеше остър предмет. Доближи се до страдащото тяло, наведе се над него и напъха във вагината ѝ с един замах острието, което стискаше. Направи отвор в парафина, с който преди това жреците я запечатаха. После се съблече с царствени движения и без капчица свян се обърна с лице към хората в залата. Видя се еректиралия му фалос, наподобяващ глинена африканска пластика, поклони се и се обърна отново към жената. Нагласи се над жертвата си и когато проникна в нея, асистентът на главния жрец нададе възглас, който бе продължен като ехо от останалите присъстващи.

Оли не спираше да се взира и да снима, чувстваше се омърсена и отвратена, но в този момент нямаше време да мисли за себе си, работата ѝ я бе обсебила.

Ритмичните му поклащания зачестиха, жената потрепваше от конвулсиите, почти агонизираща, но мъжът над нея мислеше само за себе си и това, което повеляваше точното изпълнение на ритуалния секс. Когато настъпи сублимният момент за него, той с все сила я тласна с тежестта на цялото си тяло, след това изрева като животно и свърши вътре в нея.

Залата утихна, жрецът и асистентът му се отдръпнаха малко встрани и започнаха отново да размахват отрязаната козя глава.

Мъжът, обладавал девойката, се изправи, след което смъкна маската си с обигран жест и се поклони като театрален актьор пред публиката.

Оливера не успя да разпознае веднага лицето му, но когато той се изправи след реверанса, ужасът ѝ бе неописуем – беше Антонио Рана. Отвратителното същество, което извърши бруталното изнасилване пред очите на всички присъстващи, бе самият той.

Оли почувства слабост, струваше ѝ се, че ще колабира, ужас обзе съзнанието ѝ, краката ѝ трепереха, искаше ѝ се да избяга, колкото може по-бързо и по-надалеч от това проклето събиране.

Скри камерата под воала, който покриваше не само лицето, но и част от тялото ѝ, и с бързи крачки се насочи към вратата, през която бе влязла.

По пътя ѝ се въргаляха съвкупяващи се хетеро- и бисексуални двойки, които с погнуса трябваше да заобикаля, за не стъпи върху им.

Успя някак си да стигне до изхода, озърна се, видя, че никой не я наблюдава, и напусна залата.

Тичешком прекоси тъмния коридор, намери с опипване стълбите и се заизкачва нагоре. Имаше чувството, че някой тича по петите ѝ. Задъхваше се не толкова от умората, колкото от уплахата. Тази нощ, за пръв път, откакто се помнеше, усети животински страх и не можеше да контролира нервите си. Това, което видя, нямаше да забрави никога, до края на живота си.

За миг се обърка, имаше чувството, че се върти в омагьосан кръг, докато тичаше по коридори и стълбища. За щастие накрая се озова на етаж, където се намираще стаята ѝ.

Влезе, затвори вратата и превъртя ключа в ключалката два пъти. Хвърли се на леглото и се разрида.

Тя, глупачката, продължаваше да вярва в доброто и красотата, които явно вече не съществуваха, поробени и обезчестени от злото и насилието, упражнявани от хора, които заемаха високо място в обществото.

Спомените се прераждат

С мъка дочака развиделяването. Искаше да излезе и да върви из огромното имение сред дървета и цветя, да бъде сама, без никой да я безпокои. Цяла нощ анализираше видяното и се опитваше да подреди мислите си, благодарение на които щеше да успее да продължи, за да разплете този порочен възел, който без да иска завърза сама, като взе решение да дойде тук, без предварително да си даде сметка, че ще бъде сред непознати хора в чужд дом.

„Енергията, която свързва хората, е информацията – мислеше си. – Но, когато тази информация е толкова голяма и неочаквана, започва да произвежда енергия в излишък и вместо да свързва хората, ги разделя и разрушава като личности. Пример за това е видяното от мен тази нощ... А аз съм тук с мъжа, който няма нищо човешко в себе си... Кой всъщност е Антонио? Колко ли невинни жертви има в черния му списък? И защо говореше с такава тайнственост за Естер – майката на Мауро Бианки?“ Въпросите със светкавична бързина се нареждаха като домино в съзнанието ѝ, но на нито един от тях не можеше да си отговори.

Оливера бе шокирана, изтерзана и близо до състоянието, в което се губи връзката с реалността.

Утрото бе свежо, но духаше. Вятърът грубо си играеше с косата ѝ, оплиташе я, след това я издухваше с всичка сила, чак ѝ причиняваше болка. Сякаш и той бе пощръклял. Почти машинално, без да се замисли накъде да продължи, Оливера зави наляво и пое по странична алея, която по-скоро наподобяваше театрален декор, отколкото част от цветна градина.

Тревата бе наситено зелена и равномерно окосена навсякъде. Античните вази, разположени в нея, изглеждаха така, сякаш някой неволно ги бе изтървал там. Цветята бяха само от подобрени видове и жълто-оранжевото в цветчетата им хармонизираше с цвета на глинените амфори. Дърветата правеха сянка с добре оформените си корони, в които не можеше да се види нито едно клонче, стърчащо извън тях. Беше прекрас-

но място, но застинало в своята перфектност, която навяваше зловеща тайнственост.

„Какво ли се случва с упоените и изнасилени жени след ритуала? Каква е съдбата им след това? Какво става със заченатите по най-нечовешки начин деца? Защото сигурно се случва, навярно не всички, но повечето от тях забременяват от тези мръсници...“ Оливера се спря и запали следваща цигара.

Пушенето донякъде я успокояваше, но пък я изтощаваше физически и замъгляваше мислите ѝ. В този момент не знаеше дали да продължи да анализира видяното, или да го остави да отлежи известно време в паметта ѝ и след това да продължи с догадките. Заради етикета на обяд бе необходимо да се появи свежа и в добро настроение, с което да демонстрира, че не е видяла нищо и не знае за ужасяващия спектакъл в подземнието на замъка, в който Антонио Рана бе главното действащо лице.

Време бе да се връща в стаята си, за да се преоблече. Беше сигурна, че той ще почука на вратата ѝ, за да слязат заедно в салона за обяд. Как щеше да го погледне в очите, какъв щеше да бъде езикът на тялото ѝ, за да не се издаде, че го ненавижда, зависеше само от нея. Длъжна бе да изиграе добре ролята си, за да стигне до края на загадката и да може след това да го разобличи.

Беше наясно, че ще загуби работата си, защото Антонио е брат на шефа ѝ, но това не я смущаваше, не за първи път щеше да бъде „извън борда“, както самата тя обичаше да се изразява, иронизирайки живота си.

„Защо Антонио Рана покани мен, а не Леа? Навярно обектите на ритуалите им са точно жени, които познават отскоро и успяват да омаят по най-баналния начин? Нима и аз попаднах така лесно в клопката му както всички останали? Да, но в книгите пише, че жертвите трябва да са девственици? Къде е истината?“

Запътила се бе към парадния вход на замъка, но потънала в мислите си, дори не забеляза, че вече е стигнала.

„Трябва да говоря с Естер Бианки, ще я намеря, каквото и да ми коства. Даже да се наложи да се изправя очи в очи с Мау-

ро, ще го преглътна, макар че си бях обещала никога повече да не го погледна... Защо имам чувството, че в тази каша се крие и отговорът на въпроса ми за неговото неадекватно и обърканно поведение?“

Изкачи стълбите на един дъх и се шмугна в стаята си, без да срещне никого по пътя. Имаше нужда да се напъха под завивките и да заспи, за да усмири поне за кратко бушуващото си съзнание, но старинният махагонов часовник на стената ѝ показва, че закъснява. Беше прекарала почти пет часа на открито без усещане за изминалото време, което за нея продължаваше да е мъртво.

Балът беше тази вечер... В какво се забърка? Какви хора имаше около себе си? Започнаха да я гризат съмнения и относно Леа Морел, при все че беше най-добрата ѝ приятелка. Тя никога не я допускаше напълно до себе си. Имаше много теми, по които отказваше да говори, отклоняваше ги с оправданието, че страда, защото я връщат в миналото и събуждат призраците на спомените ѝ. „Или съживяват нечистата ѝ съвест?“

Нямаше представа, че толкова много хора са поканени на бала в швейцарското имение.

Когато влезе в огромната зала, хванала под ръка Антонио Рана в ролята му на кавалер, първите, с които се запозна, бяха любезните домакини – графовете Тораса, собственици на прекрасния палат в Швейцария. И двамата бяха официално облекло, той бе в смокинг и ослепително бяла риза, а съпругата му – в зашеметяваща вечерна рокля в кремавожълт цвят, който подчертаваше огромните ѝ бадемове очи и снежнобялата ѝ кожа. Тя бе очарователно красива жена за годините си, меланхолична и достолепна. Очите и енигматичната ѝ половинчата усмивка се конкурираха с тези на флорентинката Лиза Герардини, родена през 1479, съпруга на Франческо ди Джаноби дел Джокондо. Високото ѝ чело бе подчертано от силно опънатите ѝ назад коси, създаващи илюзията, че дори кожата на лицето и е обтегната до степен, в която, ако се усмихне по-широко, ще се скъса. Сърдечно си стиснаха ръцете и домакинят каза:

– За нас е голяма радост да присъствате сред гостите ни, освен това никога не съм виждал истинска българка. Комплименти! Ако всички са красиви като вас, значи вашите мъже са щастливци.

– Благодаря за топлите думи – безразлично отвърна Оли.

– Антонио, приятелю, ти си все същият напет и красив мъж, когото помня от младежките си години – допълни графинята.

– Кристина, безкрайно съм ти задължен за определението, позволи ми да целуна ръката ти – въодушеви се Антонио.

– Моля! – С обигран жест тя подаде малката си ръка в дантелена ръкавица.

– Приятелю – каза графът, – тази вечер ще имам честа да представя на теб и на твоята дама един млад, но много известен и обичан италиански писател, който е тук със своята приятелка и може би бъдеща съпруга.

При думите му Оли се стресна, в първия момент не се овладя и направи гримаса, а той я попита:

– Добре ли сте, госпожо?

– Да, да! Всичко е наред! – отговори с фалшива усмивка Оливера.

Вулканът от чувства, който избухна в душата ѝ, този път бе опустошителен. От кратера му изригваше лава, пепел и огромни камъни, които, ако бяха истински, би заправила по всички тук в залата, а най-големият щеше да остави за Мауро. Очакваше всичко от него, беше го разбирала и продължаваше да си налага, че трябва да го оправдава постъпките му, но поднесената ѝ току-що информация ѝ дойде в повече. Не я потресе възможността да се видят тук, на място, пълно със сноби, а новината, че имал намерение отново да се жени. Бедната му покойна съпруга щеше да се обърне в гроба, ако можеше да научи намеренията му.

Оливера бе склонна да му прости почти всичко останало, но не и наглостта му, никога! Той не заслужаваше компромиси, Мауро бе звяр, накрая изяждаше и този, който му хвърля храна в клетката.

Как искаше да се обърне и да си тръгне оттук, но не го направи, защото трябваше да продължи, за да познае истината и да приключи завинаги с тази история.

Размениха си любезности и продължиха напред – залата бе огромна и за да я обходят, им трябваше време, пък и непрекъснато се спираха, на всяка крачка срещаша познати на Антонио и трябваше да ги поздравяват.

„Каква досада – мислеше си Оли, – ненавиждам тези места, задушавам се сред тези хора...“

– Струва ми се, че не си в настроение? – прошепна Антонио.

– Всичко е наред, настроението ми е тук, на мястото си – закачливо му отвърна тя.

В този миг ѝ се искаше да се е свила под завивките си и да се наплаче на воля заради чутото, но не само не можеше да го направи, а и трябваше след малко да се изправи очи в очи с Мауро и неговата бъдеща втора съпруга.

„Ти си силна жена, Оливера, ще издържиш и този удар, без да паднеш – навиваше се сама. – Ще се държиш достойно, без да ти мигне окото, нито един мускул няма да трепне върху тъжното ти лице!“

Лазурните ѝ очи се къпеха в сълзите, които напиреха в тях, но успяваше да ги удържи. Болката, която ѝ причини Мауро, не бе останала в миналото и тази вечер се завръщаше с нова сила. Оливера не можеше да избяга от съдбата си, която винаги я следваше по петите, и се надсмиваше над нейната сърдечност и способността ѝ да обича истински един негодник.

Пред тях спря лакей в бяло. Държеше поднос с тънкостенни чаши, пълни с шампанско, и тя машинално посегна и взе една от тях. Не употребяваше алкохол, но ситуацията, в която след малко трябваше да се озове, ѝ налагаше да пийне, за да поотпусне нервите си, опънали се като корабни въжета.

След толкова дълго време щеше да види мъжа, който бе пленил сърцето, тялото и душата ѝ и я бе превърнал в своя заложница...

А наоколо танцуваха изящни дами и галантни господа, прегърнати във вихъра на танца, безпаметни за случилото се вчера и неангажирани с мисли за утре. Носеха се като обезумели пеперуди из огромната бална зала. Наблюдаваше ги,

опитваше се да ги фокусира, ала те се сливаха пред погледа ѝ, но не от ефекта на изпитото вино, а от очакването, което я разтапяше и отнемаше част от трезвата ѝ същност. Искаше да я остави с другата ѝ половина, която беше безразсъдна, авантюристична и обичаша безрезервно Мауро. Не можеше да се бори със странното усещане, наречено очакване. Трябваше да му се подчини и да се остави в ръцете му, а когато дойдеше моментът и се появеше със своята дама, очакването щеше да се превърне във възприемане, а след това... Не знаеше и тя...

– Оливера, мила моя, време е да намерим граф Тораса и неговата прекрасна съпруга Кристина. Сигурно са приключили с посещането на гостите си, щом балът вече започна. Ще имаме възможност да поговорим спокойно с тях, освен това съм любопитен да се запозная с писателя, за който ми загатна моя приятел. – Антонио Рана я погледна въпросително.

– О-о, разбира се, аз също изгарям от нетърпение да го видя и да му поискам интервю за нашия вестник, брат ти ще бъде доволен от мен, ако и в дните, когато съм в отпуск, приготвям по едно свежо материалче – иронично му отвърна, а вътрешно ѝ се искаше да го настъпи с високия, остър ток на обувката си и да проникне в живата плът на крака му, да го накара да изпищи от болка и унижително да започне да ѝ се моли да престане.

Хвана го отново под ръка и тръгнаха към изхода, където отдалеч се виждаше скъпата бална рокля на Кристина, ушита от известен италиански дизайнер специално за случая. Когато се приближиха, Оливера видя в гръб Мауро. Не можеше да го сбърка! Беше той...

Изплаши се от реакцията на тялото си, скова се и не успя да продължи – крайниците ѝ не помръдваха. Антонио се спря учуден:

– Оли, защо спряхме? Да не би да загуби пантофката си? – пошегува се.

– Не! Изведнъж ми се зави свят, но сега съм добре, можем да продължим.

След по-малко от пет крачки застанаха до домакините:

– Добър вечер на всички! – любезно поздрави Антонио.

– Приятелю, радвам се, че сте тук – отвърна графът. – Нека да ви представя моя приятел и световно известен писател, господин Мауро Бианки, и неговата годеница – госпожица Леонора Дзаникели.

След думите му Мауро прекъсна разговора си с графиня Кристина и стрелна изкусителния си поглед напред. Досега не бе обърнал внимание на новопристигналите, но когато срещна лазурния поглед на Оливера, се втренчи в нея и забрави, че трябва да подаде ръката си за поздрав. Тя също не можеше да повдигне своята, за миг замръзнаха като втрещени един пред друг и не вярваха на очите си. Никога не бе предполагал, че може да я види в замъка на Кристина, точно когато е с друга жена в ролята на новата му годеница. Този път в него наистина нещо се скъса, болката, която го опари, бе непоносима. Гледаше я и разбираше за кой ли път, че я обича безумно, макар непрестанно да бягаше от нея. Дължеше се на неговата неуправляема лудост.

Тази вечер завинаги загуби Оливера, защото пред очите ѝ демонстрираше, че вината да са разделени сега, след смъртта на съпругата му, е само негова. Алесия си бе отишла безмълвна, за да го освободи за неговата голяма любов, а той ѝ се представяше с нова годеница. „Какъв съм подлец!“ – мислеше си.

Беше само миг на слабост от страна и на двамата, но никой не го забеляза. Оли реагира по-бързо от него, подаде му ръка с изискан жест и каза:

– Приятно ми е, казвам се Оливера!

Този обрат още повече го сконфузи, защото той очакваше тя да каже: „Ние се познаваме“, но сбърка. Тя бе силна както винаги и не желаше да демонстрира пред тези безразлични за нея хора познанството им, освен всичко бе неимоверно тактична и не го злепостави пред Леонора. „Тя е светица, аз наистина не я заслужавам...“

– Мауро – промълви.

Когато докосна нежната ѝ ръка, усети студенината на пръстите ѝ и кадифената ѝ кожа, но тя бързо я издърпа от неговата, сякаш бе прокажен и се страхуваше, че може да я зарази.

Кристина се обърна към Леонора и ѝ представи Оливера:

– За пръв път в дома ни влиза гостенка от бивша комунистическа държава и за мен е особено приятно да ви представя тази смела жена с обикновено мъжка професия, изискваща воля и характер.

– Приятно ми е, Леонора Дзаникели, аз съм поетеса – каза годеницата на Мауро и с театрален жест се здрависа с Оливера.

– На мен също! – студено отвърна българката.

„Каква глупачка е Леонора – вбеси се Мауро. – Намери точно пред кого да се хвали, че е поетеса. Добре се представям пред Оливера, няма що... освен че за пореден път се убеждава в моята арогантност и предателство, разбира, че съм абсолютен тъпак, когато си избирам жените.“

Представянето на Антонио Рана премина много по-гладко. Както винаги той успя да ги предразположи с духовитостта си, освен това бяха сънародници, ето защо бе много по-лесно да се опознаят и бързо да стопят леда помежду си.

Оливера гледаше смело напред и не сваляше нито за миг очи от Мауро. Той усещаше, че го изгаря с поглед, потеше се под смокинга си и се чувстваше като засрамено дете.

Леонора веднага започна да разпитва Антонио къде точно живее в Торино, с какво се занимава и не след дълго двамата се отделиха, увлечени в разговор.

Мауро стоеше като истукан между Кристина (също негова любовница, която ни най-малко не се притесняваше, защото беше обиграна мръсница и добра актриса) и Оливера, жената-вамп, която обичаше и не обичаше или просто не знаеше как да постъпи с нея заради непостоянния си характер. Той не обелваше нито дума. Неловкото мълчание бе прекъснато от графинята:

– Ще ви оставим за малко, защото със съпругата ми трябва да се включим в танците, все пак сме домакини на бала. Вие продължете разговора си или елате с нас. До скоро! – Хвана под ръка мъжа си и се отдалечиха от групичката.

Сега вече наистина останаха насаме. Близо един до друг, но и отдалечени на светлинни години, не поради липсата на обич, а заради решението на Мауро. Телата им се вълнуваха,

душите им копнееха да се слоят, но гордостта и на двамата не им го позволяваше. Мауро пръв наруши тежкото мълчание:

– Оливера, знам, че не искаш да говориш с мен, нито да ме виждаш, но съдбата ти изигра лоша шега. Сега имам възможност да ти поискам извинение, докато те гледам право в очите... Прости ми, ако можеш... Аз наистина те обичам и никога, дори за миг, не съм преставал да те обичам, но не знам какво се случва с мен... Не мога да контролирам лудостта си понякога...

– Спести си обясненията, моля те, безсмислено и безсрамно е от твоя страна – грубо го прекъсна Оливера. – Всичко между нас свърши така, сякаш никога нищо не е започвало. Пожелавам ти този път по-успешен брак и много щастие. Забрави за мен и никога повече не ме търси, нито прави опити да ме откриеш. Сбогом!

След тези думи тя задържа дълго погледа си върху лицето му, след което се обърна и отдалечи.

Наистина не знаеше къде да отиде, с кого да се спре да поприказва, не можеше да си намери място от скръбта, обсебила душата ѝ. Взе си от доближилия я сервитьор следваща чаша с шампанско и я изпи на един дъх. Излезе в градината. По бузите ѝ се стичаха огромни горчиви сълзи. Тази вечер погребва любовта си и се сбогува с Мауро, въпреки че го обичаше повече от живота си. Какво друго ѝ оставаше?

В търсене на истината

Рано на другата сутрин напусна замъка, без да се обади на никого. Дори не благодари на домакините за гостоприемството им. За Антонио изобщо не помисли.

Излезе от имението и тръгна към шосето, с надеждата че все някоя кола ще мине и ще я вземе на автостоп. Не сбърка. След по-малко от половин час пред нея спря червен опел, вратата му се отвори и възрастният шофьор я попита дали е съгласна да се качи да я откара донякъде.

Тя прие с охота, седна на седалката до него и каза:

– Трябва да стигна в Лугано, по-точно до летището, но вие ме оставете, където ви е удобно.

– Госпожице, наистина сте щастливка, защото съм точно в тази посока, отивам да посрещна дъщеря си, която пристига с полета от Париж. Студентка е там и се връща за няколко дни вкъщи – весело заобяснява бащата.

– Колко се радвам – любезно отговори Оливера, – благодарна съм на вас и на съдбата, че ще мога безпрепятствено да се придвижа.

– Откъде идвате, защо сте сама с този огромен куфар на автостоп? – полюбопитства мъжът.

– Бях на гости, но така се случи, че трябваше да си тръгна неочаквано, без дори да си взема довиждане с домакините. За съжаление понякога се налага – каза Оливера, след това обърна глава към прозореца и с жеста си му показа, че не ѝ е до разговори в този момент.

Възрастният господин разбра, че ѝ се е случило нещо лошо, което я е наскърбило, и повече нищо не я попита до края на пътуването им.

На аерогарата любезно му благодари и се загуби измежду останалите пътници. Привечер се прибра в къщата на Леа, но нея я нямаше, беше отишла на гробищата да поседи в семейната гробница и да поговори с Бернар, както правеше, откакто той си бе отишъл.

Тя едва ли очакваше, че Оли ще си дойде толкова скоро, иначе щеше да я посрещне.

Оливера се зарадва, че е сама и не се налага да дава обяснения на приятелката си.

На другата сутрин реши да изпълни решението си и се обади на Естер Бианки. Отговори прислужницата и скоро я свърза с госпожата. Не след дълго чу гласа на дамата:

– Естер Бианки на телефона, какво обичате?

– Добро утро, госпожо Бианки, казвам се Оливера Ганева, журналистка съм и се обаждам от Париж. Моля ви да се срещнем, искам да поговоря с вас.

– По какъв въпрос и откъде знаете за мен? Аз не ви познавам, дори не съм чувала за вас – студено отвърна майката на Мауро.

– Не мога да ви обясня по телефона, трябва да ви видя, моля ви...

– Случило ли се е нещо?

– Не! Всичко е наред, ще разберете, ако приемете да се срещнем, касае се за вашия син.

Естер бе шокирана. Не познаваше жената, която ѝ се обаждаше, а тя така настоятелно я молеше да се видят. Любопитството ѝ надделя и склони:

– Добре. Точно след една седмица в 14.00 часа ще ви чакам в кафене „Флориан“ на площад „Сан Марко“ във Венеция. Става ли?

– Разбира се, благодаря ви, госпожо Бианки, доскоро! – зарадва се Оливера.

– До скоро и приятен ден! – каза дамата и връзката прекъсна.

Оливера си пое въздух с пълни гърди и доволно издиша. Направи го... и успя да склони жената, която можеше да ѝ даде важна информация. След една седмица възелът може би бавно щеше да започне да се разплита. Чувстваше се поуспокоена и удовлетворена. Това бе пътят за намиране на истината. И вече крачеше по него.

Майката на Мауро наистина бе жена с вкус, но Оливера прие поканата ѝ да се срещнат в кафене „Флориан“ като проява на необизъм и демонстрация на общественото ѝ положение.

Не искаше да си мисли негативно за възрастната дама, но да предложиш среща на човек, когото не познаваш, в най-скъпо-

то кафене във Венеция, отворило врати още в края на XVII век (започнало да приема посетители от 1720 година на площад „Сан Марко“), е знак, че държиш да подчертаеш разликата помежду ви, да го респектираш предварително и да му дадеш да разбере, че всякаква близост е немислима.

Оли вече не се учудваше на нищо от страна на фамилия Бианки, та тя бе изтърпяла всичките гаври на техния син, а ужасният му характер, естествено, бе наследен от родителите му. Явно го бе усъвършенствал заради начина, по който го бяха възпитавали. Но ръкавицата беше хвърлена и на българката не ѝ оставаше нищо друго, освен да „почисти оръжията си до блясък“ и да отиде на срещата без страх и с достойнство.

Дните за Оливера минаваха в работа, размисли и тъга. Седмицата, преди да се качи на самолета за Венеция, ѝ се стори безкрайна.

В редакцията не ѝ се говореше с никого, с Марио Рана си размениха любезности, а колегите ѝ познаваха нейния нрав и избягваха дори да срещат погледа ѝ.

Единствено Рафаеле не преставаше да я засипва с въпроси, а в деня преди да отпътува, я изненада с огромен букет от далии и бележка, пхнатата между стръковете, в която бе описал възхищението и симпатията си към нея.

Неаполитанецът беше с гореща кръв и силно развито чувство за справедливост, а те му помагаша да я оценява прецизно като професионалист и жена, но с цветята, изпратени в дома ѝ, показва, че я обожава преди всичко като второто.

Леа също се намираше в труден период, изглеждаше напрегната и избягваше разговори с Оливера. Беше резервирана и изпаднала в една от своите поредни хронични депресии, а в тези периоди беше по-добре никой да не я закача.

Все пак не се сдържа и попита Оливера защо ще пътува за Венеция. Естествено, отговорът, който получи, беше дългоопашата, но благородна лъжа от страна на младата ѝ приятелка, защото Оли в никакъв случай не желаше да споделя за срещата си с Естер Бианки пред нея. Леа бе в отлични отношения с братята Рана, свързваха ги сантиментални спомени

от детството им и журналистката знаеше, че всяко съмнение, изразено от нейна страна за тях пред нея, ще бъде прието с неудоволствие и тълкувано като неблагодарност. Марио направи много, за да ѝ намери работа, разбира се, благодарение на Леа.

Движеха се в своя порочен кръг и често предпочитаха да бъдат лицемери, вместо да си кажат истината в очите, защото тя можеше да пропука доброто им приятелство и най-вече безупречната им репутация.

Венеция

Самолетът от Париж кацна на летище „Марко Поло“. Оттам с такси за няколко минути вече беше на „Моста на свободата“ и навлезе в пролетна Венеция, която я посрещна с навъсено и мрачно небе. Таксиджията спря на „Пиацале Рома“, извади малката ѝ пътна чанта от багажника, взе парите и любезно ѝ благодари за щедрия бакшиш, който Оливера му остави. Трябваше да се придвижи пеша, кръстосвайки улички и площадчета, или да вземе корабчето. Не носеше тежък багаж и предпочете да повърви до хотела. Стигна след около десет минути. Там я очакваха. Бързо се настани, взе си гореща вана, преоблече се и с нетърпение излезе да се поразходи в островния град.

Туристите бяха сгушени в яките си и безмълвно минаваха покрай нея. Беше ѝ нервно и потиснато, а до срещата с госпожа Бианки имаше два часа на разположение. Студеното за сезона време обаче я изненада и съжали, че не остана в хотелската си стая.

Усилено се вглеждаше в непознатите лица наоколо и се питаше как ли изглежда майката на Мауро, която никога не бе виждала. Изградила си беше за нея измислен образ, който днес може би трябваше да разруши. Това донякъде я плашеше, но същевременно я привличаше идеята да се запознае с реалната жена, а не с онази, измислената. Питаше се: „Ще дойде ли на срещата? – И след това добавяше: – Може би е по-добре да се разминем...“

Продължаваше да се провира измежду човешкото гъмжило, дошло от всички краища на света да види и да се наслади на Венеция. Струваше ѝ се, че само тя не е тук, за да се забавлява, а да търси истината. „Фантазърка...“ – опитваше се да пропъди мислите, които се въртяха в главата ѝ.

Стана ѝ студено, беше само с ефирна блуза и костюм от фина вълна, подходящи за сезона, но температурите бяха спаднали значително и денят наистина бе като зимен.

Минутите се нижеха мъчително и тежко. Чакането я изморяваше. Искаше ѝ се да го компенсира, с надеждата че всичко това си заслужава.

Наближаваше един часа. Оставаше само час до срещата им в снобското кафене. Трябваше да се връща, беше се отдалечила доста от площад „Сан Марко“ в посока Академията за изящни изкуства.

Пристигна навреме в гостоприемното кафене „Флориан“ с кадифените му кърмъзени столове и влезе в една от уютните му залички, през които от XVII век до днес бяха минали редица величия – Томазео, Фосколо, Гьоте, мадам дьо Стайол, Томас Ман, Хемингуей, който, въпреки че е предпочитал загадките на островчето Торчело, не се е отказвал и от спокойствието на известната страноприемница, приютявала малцина привилегировани клиенти, богатите и кинозвездите от целия свят.

Оливера отиде да пооправи немирните си дълги коси и да си сложи червило, без да има претенции, че би могла да съперничи на филмовите диви.

Настани се и се замисли за историческите факти, които знаеше за „Флориан“. Най-напред в паметта ѝ изскочи първоначалното му име, с което го бяха наричали преди векове посетителите – „На триумфиращата Венеция“. След стотина години обаче го бяха преустроили и на всяка зала бяха дали специално име – залата, в която сега седеше и чакаше Естер, се наричаше „Залата на сезоните“, имаше „Зала на науките“, „Зала на знаменитите хора“. Пред витрините им винаги бе дефилирал животът... Унесена в сладки мисли за отминалите столетия и неугасващия блясък на града на дожите, Оли даже не успя да погледне менюто с напитките, когато пристигна Ес-

тер Бианки. Попитала беше оберкелнера за Оли и той я съпровождаше към масата, на която седеше и я чакаше българката.

Запознаха се без много любезности. За миг между тях се настани мълчанието, за да им даде възможност да се огледат взаимно и да свикнат поне малко една с друга.

Естер бе изискана дама с поразяваща външност за годините си. Погледът ѝ бе бляскав и запомнящ се, а нежният ѝ глас звучеше сякаш от много далече, което му придаваше загадъчност и тежест същевременно.

Срещата им бе делова, но на Оливера ѝ се струваше почти нереална, защото никога не си бе представяла, че може да ѝ се случи, докато привидно лъчезарната и кипяща от енергия Естер с нищо не показваше, че подобна ситуация я смущава.

Кратко и любезно запознанство. Усмивки.

Динамичният темперамент и на двете личеше по полусериозната, полудетска усмивка на Естер, която издаваше, че е майката на Мауро, и по ръцете на Оливера, нервно стиснати една в друга. Беше като опъната струна преди концерт. Опитваше се да го прикрива, но не се получаваше под бдителния поглед на събеседницата ѝ. Добре, че светлината бе достатъчно приглушена, за да не се вижда трепета на лицето ѝ.

Неусетно разговорът им се насочи във върната посока. Диалогът премина в монолог, на който Естер бе добър слушател. Тя направи само един напразен опит да изтръгне от вцепенението Оли и да ѝ задава въпроси, но бе прекъсната с думите:

– Оставете ме да ви разкажа всичко, не ме прекъсвайте с въпросите си, за да не пропусна нещо съществено. Когато свърша, ще имате цялото ми внимание.

Госпожа Бианки се съгласи с усмивка.

Настани се по-удобно на стола и я заслуша съсредоточено.

Оливера чуваше ясно собствения си глас. Около нея всичко се сля в едно. Не усещаше шума на сивия следобед, душата ѝ бе спокойна и пуста. За целта, която преследваше, не бяха нужни нито тръпки, нито чувства. В лицето на старата дама просто

виждаше вълшебната стълбица, която щеше да я изведе към върха, за да научи истината.

Унесена в собствените си мисли, не усети, че е спряла да говори. Стресна я топлият глас на Естер:

– Можете ли да продължите... Добре ли сте?

Изведнъж осъзна, че както разсъждаваше на глас, е спряла да говори. Замисли се за насядалите наоколо хора, които се усмихваха и пиеха кафето си с изискани маниери. Изпаднала в сладкия си унес, се запита: “Защо ли са толкова доволни всички в този умиращ град, на този единствен по красотата си площад, на който се намира едно от най-предпочитаните кафенета в света?”

Опитваше се да фокусира погледа си върху филигранно изработената кристална захарница на масата, но всичко се разливаше пред очите ѝ. Виждаше като в бежова мъглица, която завземаше все по-голяма площ и поглъщаше лицата на хората наоколо. Усещаше унеса, блажено витаещ, парализиращ мислите, движенията и реакциите ѝ. Чувстваше се добре в мъглявината на съзнанието си. Единствено слухът ѝ не бе притъпен до крайност. Чуваше гласа си – далечен и чужд. Достигаше до нея като че ли от висш и непознат свят, също като дневната светлина за тварите от морските дълбини.

За пръв път не се притесняваше как ще протече срещата ѝ с непознатата жена. Доволна бе, че успя да смрази себе си по-добре от всеки друг път. Натика в миша дупка доброто, което рядко показваше едва-едва покълналата си главица. И стана така, както искаше. Не биваше да е вяла и отнесена, наметнала върху раменете си безразличие, пред майката на Мауро, нито да изпуска от контрол погледа си свободно да се рее. Но и не се нуждаеше от подкрепата на красиви жестове, подправени комплименти и банални фрази, пълни с измама. Кому е нужно позирането? Заблуждаваше ли се? Не, не ѝ беше безразлично дали думите ѝ улучват целта, бе само непоправимо объркана.

Въпреки лошото време Градът на дожите обгръщаше с нежността си онези, които бяха дошли тук, жадни да го посетят, но за нея бе като непоносимо бреме.

Само тя оставаше недокосната от ласките му, а спомените за отминалите дни, прекарани в него със загубения любим, я шибяха през лицето като бичове. Нервно приглади косата си и продължи да разказва.

Естер Бианки я гледаше съсредоточено и с разбиране. На ясно бе, че младата и неспокойна жена пред нея иска да говори, но все пак държеше миг по-скоро да чуе най-същественото от разказа ѝ. Очакваше го с нетърпение и надеждата, че не е сгрещила, като реши да дойде тук, за да я изслуша.

Оливера завърши с думите:

– Госпожо, жената, която обичаше вашия син, съм аз...

И двете бяха с въсъчно бледи лица, а в душите им царяха болка и меланхолия.

Още един ден от живота и на двете си отиваше, оставил информация, която ги измъчваше. Младата – заради непрежалената си погубена любов, а възрастната – заради упоритата съдба, която не я оставяше на мира и не желаше да заличи спомена от случилото ѝ се преди толкова много години.

Размениха ролите си, сега Естер не успяваше да подреди мислите си и стоеше втрещена и безмълвна. Постепенно се поокопоти и зададе първия си въпрос:

– Оливера, какво ви накара да се обърнете към мен?

– Антонио говореше за вас с възхищение и нескрита симпатия – светкавично отговори журналистката.

– Но това не означава нищо... Аз съм приятелка на неговата съпруга... – несигурно промълви Естер.

– Госпожо Бианки, простете ми, че ще бъда директна, но приликата между Антонио Рана и вашия син Мауро е очевидна.

– Как си позволявате? – повиши тон дамата. – Вие сте обзета от желание за мъст към него и сега се опитвате да ме злепоставите само защото съм неговата майка...

За миг двете кръстосаха погледите си, пълни с искри, в които се четеше неприкрита омраза, но не насочена към тях самите, а срещу фактите, от които не можеха да избягат.

– Вие сте първият човек, на когото си разреших да се доверя за това, което видях в швейцарската вила. Там беше и Мауро

ро с новата си годеница – продължаваше Оли. – Ритуалът, който наблюдавах, смрази кръвта във вените ми и ме отврати. Обещах си, че ще направя всичко възможно, за да разоблича тези хора. Нещо в мен ми подсказва, че само вие можете да ми помогнете...

Естер мълчеше, уплашена, полупримирила от току-що чуто, но въпреки това я наблюдаваше с нескрит интерес и си мислеше: „Красива, умна и съобразителна жена, синът ми наистина има вкус... По нищо не се различава от мен и останалите жени, представях си по различен начин източноевропейките... Всъщност, какво значение има националността?“

Не след дълго отговори с въпрос на въпроса на Оли:

– Защо се разделихте с Мауро?

Българката я погледна учудено:

– Това какво значение има за вас? Аз съм дошла тук, за да обсъждам други проблеми, не личния си живот и този на вашия син. Всичко, което се е случило между мен и него, касае нашата интимност, не съм длъжна да го дискутирам с вас... Не се сърдете, моля ви, майките понякога са толкова любопитни, че си позволяват и забранени въпроси... – сконфузено се оправда Естер, след което студено продължи. – Времето на нашия разговор изтече, трябва да тръгна, извинете ме.

Погледна към келнера и той веднага дотича и с угодническа усмивка я попита:

– Какво желаете, госпожо?

– Сметката, моля!

– Веднага, госпожо! – Обърна се и отиде да приготви касовата бележка.

– Скъпа Оливера, ще ви помоля никога повече да не ме търсите. Тази среща между нас не се е случвала и след като си тръгнете оттук, забравете завинаги за мен и за сина ми. Пожелавам ви да намерите щастието си...

Очите на Оливера се напълниха със сълзи от изречените думи, които дълбоко я нараниха. Можеше да приеме една част от тях, но другата, в която Естер си позволяваше да ѝ нарежда, че трябва да забрави и Мауро... Това вече бе прекалено. В крайна сметка проблемът беше неин, не на Естер.

Пристигна оберкелнерът със сметката, поставена в луксозна кожена подвързия, стара венецианска изработка. Оливера извади и плати своята половина, с което показа на Естер Бианки, че не е в ролята на молеца, нито е неплатежоспособна. Преди да се надигне с мъка от мястото си, неволно каза:

– Ако Леа знаеше къде съм, щеше да се почувства огорчена от поведението ми, с което унижавам себе си... само себе си...

При произнасяне името на Леа италианката я погледна рязко и без да се въздържа, я попита директно:

– Коя е Леа?

– Приятелката ми от Париж, в чиято къща живея сега...

– Бихте ли ми казали фамилията ѝ? – настоя Естер.

– Разбира се – Леа Морел.

Краката на Естер се подкосиха и както се бе изправила, неочаквано отново седна. „Не е възможно – мислеше си – Съдбата си прави шеги с мен...“

Естер Морел бе нейното моминско име... Леа Морел бе името на споменатата приятелка на Оливера. Случайно съвпадение ли бяха еднаквите фамилии, или имаха нещо общо?

– Леа Морел не живее ли в район 16 на Париж, в огромна стара къща с невероятна архитектура? – запитва Естер.

– Да, казвала ми е, че я е наследила от своите родители, които сега са покойници. Тя е единствена дъщеря във фамилията на италиански благородник, напуснал родината си и уредил живота си в Париж, където срещнал майка ѝ и след сватбата им се появила Леа – със саркастичен тон заобяснява Оливера. – Всъщност, вас какво ви засяга историята на моята приятелка?

– Нищо... Може би е само съвпадение на имена и толкова – каза Естер, изправи се, взе чантата си и се насочи към изхода на кафенето.

Младата жена я последва със стегната, изправена походка и още по-голям хъс.

Въпросителните в съзнанието на Оли се увеличиха с още една, защото разбра, и то без да се съмнява, че между майката

на Мауро и Леа има някаква връзка. Така ситуацията се усложняваше още повече, но това не можеше да я спре да продължи напред в търсенията си.

В това време Мауро, без да знае къде се намира майка му, ѝ подготвяше дълго писмо, в което разкриваше истината за връзката си с Оливера и за страданието, което изпитваше заради погубената им любов.

Седеше пред писалището си и с нервен почерк пишеше върху луксозен лист хартия с монограм на фамилията. Този път не се страхуваше от нищо, най-малко от майка си. Откакто видя Оли в замъка на Кристина, не можеше да се успокои... Тя беше непрекъснато в мислите му. Лазурният ѝ поглед бе стоплил отново замръзналото му сърце...

Излязоха от „Флориан“, повървяха няколко крачки заедно, прекосиха площад „Сан Марко“ и преди да се разделят и тръгнат в различни посоки, Оливера каза:

– Благодаря ви, госпожо Бианки, радвам се, че се запознахте, пожелавам ви всички най-хубави неща на света... Сбогом!

– И аз ви благодаря, Оливера, простете ми, че не съм в състояние да ви помогна!

Спряха се, стиснаха си ръцете и се отдалечиха една от друга.

След тях на площад „Сан Марко“ останаха гълъбите, които доволно кълвяха подхвърлената им от туристите храна...

ТРЕТА ЧАСТ

Завръщането

Бяха минали почти три години от срещата ѝ с майката на Мауро Бианки в кафене „Флориан“ на площад „Сан Марко“ във Венеция.

Вървеше през Борисовата градина, хванала под ръка порасналия си син, и разговаряше оживено с него, а той с нескрита обич я гледаше право в очите. „Колко красива е майка ми...“ – мислеше си юношата. Беше я чакал с търпение и разбиране през изминалите години, за да може, когато тя си дойде, да ѝ покаже, че е разбрал грешката си, че е възмъжал и не е преставал никога да я обича, независимо от детинските си постъпки в месеците, преди майка му отново да замине за Франция, за да избяга от самотата и студенината около себе си. Да, беше я наранил... Неумишлено, по детски...

Крачеха щастливи в прекрасния следобед, защото знаеха, че кошмарът свърши и всеки един от тях намери себе си, а това им помогна да се преоткрият взаимно и да бъдат заедно така, както повеляваше природата – майката да бъде с детето си.

Косите на Оливера бяха започнали да посребряват, но фигурата ѝ се бе запазила все така елегантна, около очите ѝ мрежата от бръчици се бе сгъстила, но изражението на лазурните ѝ очи си оставаше същото както преди десет години.

Няколко месеца след разкритията си за неприемливото поведение на хората, които я заобикаляха, взе решение да напусне Париж и да се върне в родината си.

Леа Морел направи всичко, което бе по силите ѝ, за да я разубеди, но тя бе непреклонна и нищо не бе в състояние да я задържи повече в нейната къща.

Оли предпочете да не търси повече следи и връзки, след като Естер Бианки елегантно я отрязва, давайки ѝ да разбере, че от нея няма да научи нищо.

Може би така се получи най-добре... Журналистката не желаше да навлиза в проблема, искаше да запази спомена за Леа

жив в сърцето си, изпълнено с обич към нея, вместо да търси още информация, която можеше да разруши приятелството ѝ с французойката. В крайна сметка животът си бе на Леа, която беше Оливера, че да я съди?

За пръв път затвори от битието си непочетена напълно страницата, но го направи заради самата себе си.

Доказателствата и фактите, които бе търсила и откривала в живота и практиката си до днес, ѝ бяха донесли само разочарования и тъга. Този път реши да не навлиза във вонящите им недра.

С Мауро не се чука и не се видяха повече от вечерта на бала, организиран в замъка на Кристина. Пътищата им този път наистина се разделиха. Тя не успя да му прости...

Продължаваше да го обича, но това бе друг вид любов – наранената и предадената, която не оставя друга дупка в сърцето освен кървавата пътечка, по която Оливера внимаваше как стъпва. Опитваше да излезе от тъмната гора на своите чувства и да продължи, без да се обръща и да се взира в неясните силуети на отишлите си завинаги от живота ѝ хора, които обичаше.

Мауро също беше един от тези призраци, но се различаваше от тях, защото го бе обичала и продължаваше да го обича с надеждата, че ще дойде ден, в който ще се умори да го прави и ще го забрави...

Дали се е оженил за поетесата или е предприел пътуване извън страната си – това бяха подробности, които касаеха само него.

За Оливера останаха само спомените – мъчителни, но все още живи, сякаш се бе случило вчера.

– Мамо – прекъсна мислите ѝ нейният син, – наистина ли този път си решила да се оттеглиш от професията си, за да си починаш добре, без да пътуваш или да стоиш в редакцията до среднощ?

– Да, миличък, наистина... Уморена съм, но не само от работата си, а от всичко, което преживях досега. Трябва да намеря време за себе си, за теб и за любимите ни занимания – топло отвърна тя.

– Мислиш ли, че ще издържиш дълго, без да работиш?

– Разбира се!

– Мамо, познавам те добре, знаеш ли колко пъти си ми казвала тези думи и не след дълго отново поемаше с куфарите и фотоапаратите си... Не те упреквам, не ме разбирай погрешно, но имам частица съмнение и този път – усмихна се младежът.

– И да ме съдиш, имаш право! Аз не бях най-добрата майка...

– Спри! Не го казвай, не го приемам за вярно, за мен ти си най-прекрасната и добра майка – раздражено отвърна момчето.

– Добре! Извинявай, слънчице! Имаш право, майката на всяко дете е най-добрата...

Наближиха прясно боядисана в зелено скамейка и седнаха. В този момент се чу изшумоляване и тревата под пейката се разклати плавно, не след дълго пред краката им на алеята изпълзя таралеж. И двамата ахнаха, когато го видяха. Беше странно наистина, но той явно беше свикнал с хората и не се страхуваше да покаже муцунката си пред тях. Бодличките му лъщяха като сребърни игли под слънцето.

– Прекрасен е! – зашептя момчето, за да не го изплаши.

– Наистина е сладък! – каза Оли.

Впериха погледите си в малката бодлива топка, докато се вмъкна отново в прежълтялата от лятната жегга трева.

Апатията

Бездействието убиваше всяка фибра от тялото ѝ. Апатията се бе настанила в съзнанието ѝ и тя не успяваше да се отскубне от нея.

Живееше отново в малката си мансарда в центъра на София.

За щастие някаква студентка от провинцията се бе изнесла оттам, малко преди Оливера да се върне от Париж, и хазяинът много се зарадва, когато тя му се обади отново, че желае да я наеме.

Бяха дребни неща от всекидневието ѝ, но когато се подреждаха добре, ѝ даваха сила да си мисли, че животът в страната ѝ не е толкова неудачен и сив. През малкото прозорче на скосения таван виждаше синьото небе над града, който обичаше, и се натъжаваше, щом то посивяваше от смога. Делеше пространство с книгите си, снимките и спомените.

Прекарваше почти целия ден в леглото в четене и преподреждане на неспокойните мисли в главата си.

Когато синът ѝ идваше, винаги бе на разположение и демонстрираше, че се чувства отлично и е удовлетворена от бездействието.

Колегите ѝ от вестника, в който работеше, преди да замине, разбраха, че се е върнала, и започнаха да ѝ се обаждат, за да я поздравят. Не бяха я забравили, както си мислеше тя. Дори главният редактор Маликов ѝ телефонира и каза, че мястото е винаги вакантно за нея. Но поне на този етап тя не искаше да се върне.

От Париж често звънеше и Леа. Говореха дълго по телефона. Предимно францужойката, защото Оливера слушаше. Тя бе добър слушател и приятелката ѝ знаеше, че това е сигнал за нейната нова депресия.

Рафаеле, неаполитанският ѝ колега, пишеше рядко, но изненадите му към нея не стихваха. Една сутрин, току-що беше станала, за да си направи кафе, на вратата ѝ се позвъни.

„Кой ли е по това време?“

Отвори, на прага стоеше служител от DHL, който любезно ѝ подаде огромен пакет. Помоли я да се разпише на получател и си тръгна.

Когато отвори грамадната кутия, оттам се подаде главата на огромно плюшено мече, което я гледаше мило с големите си черни, стъклени очи. На дъното на кутията намери писмо от Рафаеле, думите му я зарадваха, а жестът му я трогна до сълзи.

Не беше сама, почти навсякъде по света бе оставила по един приятел, който мислеше за нея, но това не бе достатъчно, защото единственият човек, за когото мечтаеше, нехаеше за пропилените ѝ чувства. Дали щеше да пребори болката? С апатия и депресии – едва ли, но нямаше сили да продължава да се сражава с вятърните мелници и да вярва в чудеса. Животът е реален, кратък и ясен.

Отвори прозореца на мансардата си и в стаята нахлу свеж въздух, чуваше хора на вработетата, накацали по края на капандурата, и шума на събуждащия се град. Животът наистина продължаваше.

Изпи кафето си и седна да напише отговор на Рафаеле. Представяше си го кратък, но изведнъж я обзе желание да пише, да пише, без да спира, да излее душата си пред този мъж, с който бяха заставали очи в очи срещу опасностите. Той никога не я предаде, винаги бе готов да я защити и да ѝ помогне, ако има нужда.

Накрая привърши и установи, че пликът, с който разполага, не може да побере изписаните с едрия ѝ почерк листове.

Ядоса се, така – за нищо, заради един глупав плик за писмо. Нямаше как, трябваше да се облече, да излезе да купи нов и да пусне писмото в Централна поща.

Обземаше я ужас всеки път когато ѝ се наложеше да си покаже носа навън от апартамента, в който живееше.

Слънцето вече напичаше яростно и денят се очертаваше жарък и дълъг.

Избра светлосини дънки с безброй пайети в същия цвят по тях, сложи си тъмносиня блуза без ръкав, взе си чантата и излезе.

На стълбището срещна възрастната съседка от втория етаж, бивша оперна прима, която я поздрави мило и ѝ пожела приятен ден.

На входа на кооперацията две момиченца играеха на дама и когато тя се появи, се отдръпнаха, за да ѝ направят път. Благодарим им и в очите на едното дете видя синева, каквато имаше и в очите на Мауро.

Сложи си слънчевите очила и тръгна нагоре по улицата, пресече „Раковска“ и продължи напред, до пощата оставаше малко път.

Зданието бе пълно с клиенти както винаги. В салона за обработване на пощенски пратки въпреки климатика не се дишаше от жегата.

Купи плик от гъбообразния павилион в коридора на пощата, залепи го и се нареди на едно от многобройните гишета да изчака реда си, за да изпрати писмото препоръчано и с въздушна поща.

След около половин час приключи и излезе изпотена навън.

„Сега накъде?“ – запита се.

Насочи се неуверено към градинката на Народния театър. Там имаше огромно кафене с чадъри. Искаше ѝ се да пийне нещо ледено и да позяпа минувачите, докато седи на открито. „Безделница!“ – упрекна се наум Оливера.

Сервитърът – любезен и сръчен, почти веднага донесе поръчката ѝ. Тя отпи с нескрито удоволствие от студения шейк и замижа доволно. Кратки мигове, в които забравяше за тревогите си и се наслаждаваше на дребните удоволствия.

Огледа се наоколо и видя бързащи напред-назад хора. Всеки един от тях носеше върху плещите си своите отговорности и проблеми.

На съседната маса седнаха две млади жени, облечени модерно и с вкус, в унисон с естествената им красота. Веднага се превърнаха в любопитна гледка за очите на насядалите мъже наоколо.

Запали цигара и продължи да рее погледа си. Прииска ѝ се да отиде на театър, но сезонът бе свършил и трябваше да изчака до есента. Усмихна се сама на себе си заради абсурдните желания, които я връхлитаха рядко и не на място.

Върна се къщи за обяд. Пригответи си набързо сандвич. Нахрани се, взе си душ, пъхна се под хладния памучен чаршаф,

отпусна се и затвори очи. Насили се да заспи, но, уви, след десет минути се размърда, пресегна се и взе първата попаднала ѝ книга от нощното шкафче. Погледна я и се ужаси – беше точно сборник с изследвания за сатанинските секти в Европа. Колко нелепо, искаше да се откъсне от тази тема, но забрави да прибере книгата в библиотеката и тя пак попадна в полето на съзнанието ѝ.

Отвори я и се зачете, но вместо да следи написаното, мислите ѝ я отведоха пак към преживяното преди около три години. Пред очите ѝ изплува отново образа на Антонио Рана, но не онзи чаровник, който виждаха приятелите му, а зловещата маска от ритуалите, в които бе главен участник.

След него изплува образът на Естер Бианки и фантазията ѝ започна да се шегува с нея. Виждаше ги в ролята на насилник и жертва, цялото лице на Естер бе обляно в сълзи, сгърчено от болката и срама, а неговото – самодоволно и отблъскващо след половия акт.

„Полудявам!“ – помисли си Оливера.

Стана рязко от леглото и си наля чаша минерална вода. Взе цигара и започна да рови в чантата си за запалка.

Беше напрегната и нервна. Грабна мобилния телефон и се опита да се свърже с Леа, но тя не отговаряше.

След около минута се поуспокои.

Самотата я плашеше въпреки всичките ѝ добри намерения да я приеме като благо, а не като наказание. В този миг имаше нужда от някого, с който да поговори... Синът ѝ бе все още дете и не може да го товари със своите проблеми, приятели в София нямаше...

Беше сама със себе си и кошмарите си. Започна да се изпотва...

Колко много ѝ липсваше Мауро. Как искаше сега да е близо до нея... Испита необясним страх от предстоящите събития. Инстинктивно го долавяше, но не искаше да се довери на шестото си чувство, мразеше го, защото никога не я лъжеше.

Седна пред компютъра и започна да търси сайтове, свързани с проблема, който не я оставяше на мира. Колкото повече информация се натрупваше в главата ѝ, толкова по-голям ста-

ваше страхът ѝ, но любопитството ѝ да открие истината около Антонио Рана и Естер Бианки се беше събудило отново и все повече нарастваше. Убедена бе, че са свързани по някакъв начин.

Опита се отново да избере Леа, но не отговаряше нито вкъщи, нито на мобилния си телефон, а секретарката в офиса ѝ не знаеше нищо за нея, защото не бе дошла тази сутрин на работа. Оливера започна да се притеснява за френската си приятелка, но разстоянието между тях бе толкова огромно, че не можеше да направи нищо, за да разбере къде е...

Минаха няколко месеца в неизвестност за местоположението на французойката.

През това време Леа се намираще във вилата си на около четирийсет километра от Париж в посока Реймс, община Кутево в Серис.

Днес бе седнала зад старинно писалище и подготвяше завещанието си. Останала напълно сама след заминаването на Оливера, ден след ден линееше и този път се предаде без никакъв отпор в ръцете на неугасналото си страдание заради загубата на Бернар. Смисълът на живота ѝ се загуби напълно. Нямаше деца, нямаше братя и сестри, нямаше си никого. Обичаше Оли като своя дъщеря, но тя трябваше да следва пътя си и не можеше да я задържи против волята ѝ до себе си.

Леа си даваше сметка, че е само притежателка на материални блага, които не я интересуват, празнината в живота ѝ не можеше да бъде запълнена с богатства и пари. Знаеше, че ще си отиде от този свят самотна и неразбрана и ще отнесе със себе си тайната, която ѝ бе поверил нейният баща на смъртния си одър.

Старецът ѝ поиска прошка заради собствения си грях, сега изкупуван от любимата му и единствена дъщеря. Мъгляви картини от детството ѝ нахлуваха на приливи и отливи, а в слепочията ѝ туптеше прииждащата кръв.

Виждаше се отново сгъшена в топлия skut на баща си, който бе неин идеал, неин идол... до деня на предсмъртната му исповед.

Как искаше да зачеркне този ден от миналото си, в който научи истината за неговото отвратително, двойствено съществуване. Не знаеше какво да мисли...

Изведнъж за нея от горд рицар се превърна в жалка отрепка.

Молеше я за прошка с отслабналия си глас, но тя не успя да му я даде. Не го упрекна, но в малкото оставащи му дни, преди да си отиде завинаги от света, не му промълви нито дума.

Грижеше се за него, но с търпението и всеотдайността на сестра, без дъщерната обич, която до този момент бе изпитвала към него.

Останал вдовец и загубил дъщеря си, старецът молеше всеки ден смъртта да дойде колкото се може по-бързо и да го прибере при себе си.

В деня на погребението му Леа не пророни нито сълза. Роднините и приятелите на семейството им бяха потресени от нейната коравосърдечност.

Тя нямаше време за губене, за да мисли за тях. Концентрира вниманието си върху фактите и вече знаеше защо никога по никакъв повод не бе виждала своята първа братовчедка. Слушала бе от майка си, че е почти на нейната възраст, прекрасна и интелигентна жена, щастливо омъжена в Италия, отдадена на съпруга и синовете си.

Бедната ѝ майчица цял живот не бе научила, че съпругът ѝ е извършил мерзостта да се гаври с дъщерята на собствения си брат, позволил си „люкса“ да осквернява детското ѝ телце...

Леа беше плът от плътта му и кръв от кръвта му и тази мисъл я унищожаваше, сякаш тя бе извършила престъплението.

От мига, в който разбра, започна да прави равносметка за бедите, които я бяха сполетели – година след брака си с Бернар лекарите им казаха, че няма да имат деца по нейна вина, след това съпругът ѝ нелепо си отиде в разцвета на своя живот и тя остана напълно сама.

Вярваше, че Бог е изпратил нещастията върху нейната глава заради греховете на баща ѝ.

След смъртта му, когато идваха дните и нощите на депреси-
ята, бродеше из огромната къща, обладана от неустоймото же-
лание да отиде на гробището „Пер Ла Шез“, за да изрови ста-
рия извратен нещастник и да го остави кучетата да разкъсат
останките му.

Убедена бе, че той си го заслужава, но не можеше да го на-
прави. Щеше да съсипе и остатъка от живота си, ако се забърка-
ше в скандал. Веднага щяха да я обвинят, че е дъщерята-изверг,
а тя нямаше да може да се защити, защото ако разкажеше исти-
ната пред всички, щеше да съсипе и живота на братовчедка
си. Повече от убедена бе, че тя също носи тайната в сърцето си
и би искала да я отнесе със себе си в гроба.

Умопомраченията ѝ преминаваха и Леа продължаваше с бла-
готворителността, която раздаваше на всички нуждаещи се и най-
вече на децата. Това донякъде ѝ даваше покой, но съвестта ѝ не
можеше да бъде приспана и продължаваше да я човърка като
червей.

Днес бе на предела на силите си, искаше всичко да свърши,
да затвори очи и да потъне в мъртвешки сън завинаги.

Надигна глава и впери поглед през прозореца. Светлината
бе силна и заслепяваща. Примижа от болката в очите си и от-
ново видя в бяло и тюркоазено призрака на малкото момичен-
це, което вървеше към нея и протягаше пухкавите си детски
ръчички напред, за да я прегърне. По ангелското ѝ лице се
търкулваха сълзи, големи като есенни гроздове, устничките ѝ
мълвяха нещо, но Леа не можеше да го долови... После всичко
изчезна в мрак, който проряза светлото и го загърна като с
було.

Сепна се – трепереше, беше изпотена и ужасена, викаше...
Това бе един от многото ѝ кошмари, които преживяваше, без
да е заспала.

Днес се повтаряше за трети път и Леа вече губеше надежда.
Знаеше, че бавно полудява.

На вратата настоятелно се почука и прислужницата притес-
нено попита:

– Мадам, всичко наред ли е? Имате ли нужда от нещо? Може
ли да вляза?

– Всичко е наред, Жозефин, нямам нужда от теб – Гласът ѝ
беше отпаднал от халюцинациите и нервния пристъп.

Бавно се затътри към леглото.

Струваше ѝ се, че е на два пъти повече години, отколкото
беше.

Краката ѝ трепереха, имаше учестен пулс, а студентите ѝ ръце
започваха да посиняват. Полегна си, без дори да се намести доб-
ре в огромното легло с балдахин, което ѝ напомняше за прек-
расните години съпружески живот, които бе имала с Бернар,
за ласките му, за горещите нощи, когато се любеха бавно, с
вещането че утрешният ден никога няма да дойде.

Днес всичко бе различно.

Останаха тя, вилата, мебелите и старата несменяема прис-
лужница Жозефин. А как бе мечтала в този двор с прекрасна
къща да доживее да се радва на внуци, преди да разбере горчи-
вата истина за безплодната си утроба.

Внезапно се надигна от леглото и с усилие отиде до писали-
щето си, с треперещи ръце взе лист, химикалка и плик за пис-
мо. Върна се в леглото и започна да пише.

„Този лист хартия, изписан с моя почерк, може да преобърне
живота на много хора, но аз го дължа на онези от тях, които са
запазили достойнството си...“ – помисли си и продължи да дви-
жи химикалката върху хартията.

Изтощена до крайност, след около час постави последната
точка, подписа се, сгъна листа, пъкна го в плика и го залепи.
Надписа името на получателя и се отпусна отмаляла върху пу-
хената възглавница.

„Утре трябваше да отида при нотариуса, за да му поверя за-
вещанието си. След това ще се оставя на милостта на безразли-
чието и апатията. Но... защо да чакам?“

Протегна ръка към флакона с приспивателни...

– Доскоро, Бернар...

Това бяха последните думи, които изрече на глас, преди да
затвори очи и да потъне в летаргичен сън.

Обаждането

Витоша беше надвиснала над София като тежък метален похлупак, който от време на време сякаш се повдигаше откъм страната на града и от процепа му излизаха валма от мъгла. Тежка, студена и задушаваша, тя бавно обхващаше кварталите близо до планината и упорито слизаше надолу към центъра на града.

Отново се намираще в мъртвешкото време на късната есен, когато не знаеше дали си заслужава да става от самотното си легло, или да остане в него, докато я заболят костите от лежане.

Оливера не се променяше, а само сезоните и хората, които я заобикаляха. Превърнала бе мансардата си в бърлога, в която се криеше от любопитните хорски очи.

С настъпването на студените дни жизненият ѝ тонус още повече спадна и почти от месец не бе излизала навън.

Синът ѝ често я посещаваше – носеше ѝ новоизлезли книги, разказваше ѝ някоя клюка от своите среди, после си тръгваше, обезсърчен и без капчица надежда, че майка му този път ще преодолее успешно самотата си.

Тази нощ спа като хипнотизирана. Сънува сладки сънища и когато отвори очи, дълго не можа да различи реалността от съня. Опита се да заспи отново и да се върне в несъществуващия свят, в който я пренасяше Морфей, но не успя.

Размърда се и усети остри пронизващи болки в кръста. Дългото обездвижване я унищожаваше. Реши да се изправи, облече и да свърши някоя работа в малкия си апартамент. Беше странно желание след трите седмици и половина, прекарани в летаргия.

Надигна се рязко и веднага ѝ се зави свят, дълбоки спазми я пронизаха в стомаха и с усилие се отправи към банята, за да повърне. Никой не знаеше, че булимията ѝ се е върнала и Оли отново дели дните и нощите си с нея.

Скоро успя да се съвземе, изтри с малка везана кърпичка потта от челото си и незасъхналите си сълзи и отиде под душа.

Краката ѝ трепереха, напъните за повръщане се повтаряха, но ги преодоля и когато се върна в стаята, се чувстваше освежена и заредена с минимално количество енергия.

Докато ровичкаше из гардероба, за да си намери топли дрехи, мълниеносна мисъл премина през главата ѝ: „Защо Леа избра точно мен сред толкова други жени и ме взе под опеката си, сякаш съм нейна дъщеря?“

Седна на леглото и запали цигара на гладен стомах, от което не ѝ стана по-добре, напротив – треморът ѝ се увеличи и бели кръгове започнаха да се появяват пред очите ѝ.

Мислите ѝ я върнаха назад във времето, когато за пръв път срещна Леа. Оттогава бяха минали почти десет години. До днес винаги избягваше да си спомня за първата им среща, но тази сутрин имаше желание да си припомни дори подробностите от нея, защото от тях може би щеше да изскочи отговор на една част от въпросите, които се рояха като пчели в главата ѝ...

Беше първата ѝ задгранична командировка. Избраха нея да замине и проучи въпроса, по който в страната ѝ се шумеше много – повдигнатите обвинения, свързани с трафик на жени и склоняването им към проституция на територията на Париж, Ница и Марсилия. Оливера остана удовлетворена от оказаното ѝ доверие и с ентузиазъм прие поставената задача.

В Париж я чакаше представител от фондация „Бернар Сафин“. Тя подпомагаше работата и на журналисти от Източна Европа с цел продължаване делото на Бернар, покойният съпруг на Леа.

Той цял живот бе работил за идеята, която сега се беше превърнала в реалност – че никоя идеология, режим или човешка глупост не бива да пречи за получаване и разпространяване на информация по света.

Еlegantно облеченият ѝ френски придружител с вежлив тон и много изискан френски ѝ обясни, че мадам Морел иска веднага да се запознае с нея. Оли още не бе оставила багажа си в хотела. Мъжът се извини от нейно име за създаденото ѝ неудобство, че веднага от летището, без да си почине, трябва да

отиде в офиса на фондацията, но самолетът за Алжир, в който била госпожата, излитал след четирийсет и пет минути, а тя настоявала да я види, преди да замине.

Докато пътуваха от аерогарата към центъра на града, Оли си мислеше, че за нея е без значение дали ще има време за почивка, или веднага ще започне работата си. Навикнала бе да се товари с дузина ангажименти и много често нямаше време да си отдъхне доволно дори в своята страна.

Преди да отлети за Париж, се подготви психически за динамиката на западния свят.

Не след дълго шофьорът паркира пред нова стъклена пететажна сграда.

На входа униформен бодигард внимателно разгледа документите ѝ, провери чантата ѝ и любезно ги пропусна да минат със служителят, който я придружаваше.

Във файето се насочиха към трите асансьора, вратата на единия от тях се отвори, влязоха и мъжът с нея натисна копчето за последния етаж.

Когато прекрачиха в приемната пред кабинета на мадам Морел, ги посрещна усмихнатото лице на секретарката – жена над четирийсетте, с прибрани в кок сивеещи коси, с високо чело, правилен нос и красиво оформени месести устни без червило по тях. Носеше семпъл черен костюм и единственият аксесоар, който разчупваше неговата строгост, беше розовото муселинено шалче около изящната ѝ шия.

Подаде сърдечно ръката си за поздрав на Оливера и я помоли да почака за минута. После почука и влезе през масивна двойна дъбова врата в кабинета на Леа. След малко се върна и покани младата журналистка да влезе.

В средата на стая, обляна от светлината на слънчевите лъчи, които проникваха през огромните френски прозорци, я посрещна дама на средна възраст с аристократични маниери и изумително красиви очи.

Тръгна към Оли да се ръкува и журналистката видя, че носи фини дантелени ръкавици, въпреки че времето беше топло и от много години вече не бяха на мода дори и в Париж – най-екстравагантния град на света. Стори ѝ се странно и превзето, но още в София я бяха предупредили, че шефката на парижка-

та фондация е изискана и старомодна вдовица. В предварителните си представи я виждаше стара, сбръчкана и с черен дантелен шал върху рамене, но без ръкавици. Днес осъзна, че е симпатична, елегантна жена и единствената ѝ странност, която Оливера забеляза, бяха фините ръкавици на красивите ѝ малки ръце.

Директорката я покани да седне на белия кожен диван, разположен в единия ъгъл на помещението. Говореше отличен италиански език без никакъв френски акцент и без гърленото „р“. Този жест предразположи Оливера и тя облекчено си отдъхна, защото единственото притеснение, което я потискаше относно справянето ѝ със задачата, беше нейният френски. Разбираше го, но не успяваше да го говори. За радост мадам Морел беше приела този неин „недостатък“ с радост и бе казала лично по телефона на главния редактор, че за нея ще е удоволствие да комуникират на италиански, нейния бащин език.

Леа седна на фотьойла и се вгледа в очите на току-що пристигналата българка. След миг каза:

– Добре дошли, госпожо Ганева... Колко силно ми напомнят очите ви тези на моята покойна майка... – Наведе глава и стисна ръцете си една в друга.

– Благодаря Ви за сърдечното посрещане, мадам Морел. За мен е удоволствие да се запозная с Вас и да Ви благодаря от името на нашия вестник, шефа му и журналистите, които работят в него, за всеотдайната помощ, която ни оказвате след смяната на тоталитарния режим вече повече от половин година.

При тези думи Леа повдигна леко брадичката си и очите ѝ се изпълниха със светлина.

– Не е нужно да ми благодарите. Аз правя само това, което е нужно... – без излишен патос каза французойката. – Сега трябва да тръгвам, колата ме чака, за да ме откара на летището. Утре съм в един дом за изоставени деца в Алжир. Ще се видим след около десетина дни. Надявам се през времето, в което отсъствам, да успеете да получите достатъчно информация, за да сте полезна с нея на страната си. Ако се нуждаете от каквото ѝ да е, моля, дръжте връзка с моята секретарка Ема.

При тези думи двете жени се изправиха на крака, ръкуваха се, Оливера ѝ пожела лек полет и се разделиха.

Преди да затвори вратата след себе си обаче, чу отново гласа на Леа:

– Оливера, ако ми позволиш да те наричам по име, радвам се, че сте тук... Наистина очите ви поразително ми напомнят погледа на мама... Приблужи се до вратата, където българската журналистка се бе спряла и я слушаше. Получих за вас и работата ви отлични препоръки. Когато се върна, бих искала да поговорим и по други въпроси, които не касаят настоящата задача, възложена ви от вашата редакция. Сега тръгвайте и си починете добре...

– Благодаря ви, госпожо – отвърна Оливера.

Затвори вратата на кабинета, обърна се и каза довиждане на секретарката Ема, която седеше зад бюрото си и пишеше някакъв документ, но това не ѝ попречи да отвърне любезно и с усмивка.

Отвън в коридора я чакаше придружителят ѝ от летището, който учтиво я осведоми:

– Госпожо, ще ви откарам до хотела ви. Моля, последвайте ме.

– Благодаря ви, много сте мил – отговори Оливера.

– Приятно ми е, казвам се Гийом – обърна се към нея мъжът и ѝ подаде ръка.

– И на мен също, аз съм Оливера, но може да ме наричате Оли – сърдечно каза българката.

След краткото запознанство продължиха в мълчание до изхода на сградата, където пред входа ги чакаше ново пежо 605, с което Гийом я закара до хотела.

Сепна се от воя на внезапно включилата се аларма на някаква кола отвън. Тръсна глава и облиза изпръхналите си устни.

Все още беше под наркотичното въздействие на спомени-те за първите ѝ впечатления от Леа, жената, която в последните години се превърна за нея в повече от приятелка. Копнееше в този миг да е наблизо, да я прегърне и да се сгуши в нея, както често правеше, докато живееше в старинната ѝ

къща... Но разстоянието помежду им бе огромно и от няколко години не се бяха виждали... Очите на Оли се напълниха със сълзи. Леа ѝ липсваше. Помисли си, че е длъжна да се стегне, да намери сили и да замине поне за една седмица, за да я види. Тя беше самотна и бездетна, а Оливера бе най-близкият ѝ човек. Укори се за егоизма си и затова че я остави толкова дълго сама. И двете си имаха лични драми, но можеха да се подкрепят, докато бяха заедно. Сега, когато живееха далече една от друга, разделени и затворени в себе си, дадоха възможност на мъката по-лесно и бързо да ги победи.

Докато се рееше унесено в спомените си, звънна мобилният ѝ телефон. Наведе се бавно и го взе от нощното шкафче.

– Ало – тихо отговори на повикването Оли.

– Добър ден – разнесе се мъжки глас на френски.

– Добър ден, слушам ви – продължи и сърцето ѝ за миг трепна.

– Госпожо Ганева, обажда се инспектор Саган от парижката полиция – с професионален тон продължи той. – Трябва да ви съобща една неприятна вест.

При тези думи краката ѝ се подкосиха и макар да бе седнала на леглото, ѝ се стори, че ще се търкулне от него.

– Какво се е случило? Моля ви, кажете ми... – настоя трескаво и отчаяно.

– Познавате ли Леа Морел?

– Да, разбира се, тя е от кръга на най-близките ми хора. Нещо лошо ли се е случило с нея? – почти изпищя в слушалката българката.

– Тази сутрин икономката ѝ я е намерила в безсъзнание във вилата ѝ извън Париж. До нея на леглото е лежало написано и подготвено за пред нотариус нейното завещание. Там колегите ми са открили писмо с вашето име. Тя ви е упоменала като единствена и пожизнена управителка на фондацията „Вернар Сабин“...

Преди той да довърши изречението си, Оливера го прекъсна:

– Но, кажете ми, моля, как е Леа сега и къде се намира?

– В частна клиника, където е в добрите ръце на своя дългогодишен приятел и личен лекар професор Бертйон.

– Дошла ли е в съзнание? Какво се е случило?

– Засега знаем само, че е взела голяма доза приспивателни, с цел да се самоубие, но прислужницата ѝ Жозефин е влязла навреме и я е открила. Продължава да е в кома и лекарите не дават надежда, че ще се събуди.

При тези думи Оливера избухна в неудържим плач. Тресеше се от силни нервни конвулсии. Полицаят не успяваше да продължи разговора си с нея. След малко се поуспокои и каза:

– Всъщност защо, след като е опит за самоубийство, ми се обажда вие, инспектор от полицията?

– Нищо странно няма, просто работим по случая за евентуално отравяне. Освен това сме длъжни да разберем мотивите на мадам Морел за подобно решение от нейна страна – делово отговори инспектор Саган.

– Ще се опитам да взема последния полет за Париж тази вечер – отговори Оли, – за да съм близо до нея.

– Или аз, или мой колега ще ви чакаме на летището, за да ви заведем в клиниката, ако искате да я видите, след това ви моля да се върнем в къщата на мадам Морел и да направим оглед във ваше присъствие. От завещанието се разбира, че вие сте единственият човек, който я наследява и е оторизиран да движи делата ѝ.

– Добре, сега ме оставете да се приготвя, моля ви – раздражено отговори жената.

– Да, разбира се, моля да ме извините. Само още миг ще ви задържа на телефона.

– Добре, слушам ви?

– Запишете си моите телефони, за да държим връзка с вас, докато пристигнете.

После издиктува номерата на мобилния телефон и на няколко стационарни в службата. Любезно си взе довиждане с нея и ѝ пожела приятен полет, преди да прекъсне връзката.

Оливера се изправи в средата на стаята, неспособна да проумее току-що приключилия разговор с полицая. Беше невероятно, не можеше да повярва как така за един миг всичко може да се обърне с главата надолу. Никога дори не си бе помисля-

ла, че Леа може да посегне на живота си. Та тя беше понесла смъртта на любимия си Бернар, който си отиде толкова млад и я остави неутешима вдовица през целия ѝ досегашен живот. Освен него бе загубила родителите си, но показваше всеки ден пред всички, които я познаваха, колко силна жена е въпреки непоносимата ѝ болка от скъпите загуби.

Сепна се, нямаше време за губене в размисли. Грабна телефона и нервно започна да набира бюрото на „Ер Франс“, там все още работеше нейна позната, която евентуално можеше да ѝ съдейства да си купи билет за вечерния полет София–Париж.

На третото позвъняване тя вдигна. Не се наложи дълго да ѝ обяснява. Служителката ѝ каза да мине през офиса, да плати и да вземе билета си.

Оливера огледа хаоса, в който живееше от месеци, и се изплаши как ще успее да събере багажа си.

Погледът ѝ се спря върху снимката на Мауро. Беше полу-сигнал върху кафяво-бежово одеало, постлано сред буйна зелена поляна. Гледаше я с тъжните си очи и сякаш я съжаляваше в този момент. Изведнъж бурна ярост запълзя в гърдите ѝ и тя запрати със непремерена сила попадналата ѝ под ръцете мощна лампа с формата на клюмнало лале срещу фотографията в рамка. Когато двата предмета се сблъскаха, в стаята се разнесе специфичният звук на счупено стъкло, което се посипа на пода. Хартината снимка се отдели от рамката и падна с лице нагоре върху теракотения под. Той отново я гледаше... Седна на пода близо до падналата снимка, взе я в ръце и се разрида безутешно. Не можеше да заповяда на сърцето си да спре да го обича. Колко много обичаше този мъж, как ѝ липсваше в този миг, къде ли беше сега...

Истината не е без агрес

Мауро и Леонора се бяха оженили през есента на предишната година и той напусна къщата на родителите си, а тя – тази на майка си. Заживяха в просторен апартамент в университетския град, близо до евангелската църква на Христос на улица „Стефано Бреда“. Решението да се съберат бе дошло от само себе си без дълги уговорки и размисли. За Леонора бе начин да реализира мечтата си и да се отлъчи от стадото на старите моми, а за Мауро – единствена възможност да напусне родителите си, на които не можеше да прости намесата им в неговия личен живот и материалната им принуда да се ожени за Алесия, покойница от години.

Всеки един от съпрузите следваше професионалния си път и можеше да се каже, че живееха в хармония, която се състоеше в ненамеса в пространството на другия. Почти нямаха интимен живот, защото проблема с фригидността на настоящата му съпруга се беше задълбочил, а той не се интересуваше много да го разреши, нито да ѝ помогне да го преодолее. Мауро все още нямаше пречки да бъде с която и да е жена за нощ, две, седмица или месец. Влечението му към презрели, дори остарели представителки на противоположния пол продължаваше да го превръща в роб и не го оставяше на мира понякога със седмици. За тази цел винаги имаше спасителен изход – Вивиана. Тя беше постоянно на негово разположение, винаги когато я пожелаеше. Апартаментът ѝ в Пиза се превърна във втори дом за Мауро. Вещерската обстановка, която беше създавала в него, му допаднаше, както и безропотното ѝ подчинение пред всичките му перверзно-садистични желания – те го възбуждаха и утоляваха страстите му за кратки периоди от време.

Леонора предполагаше, че ѝ изневерява, но за нея нямаше значение. Приемаше с безразличие догадките си и моментално ги отхвърляше, защото в крайна сметка получи каквото искаше – социален статус на омъжена жена. Това ѝ стигаше.

Сприятелите се с Кристина от Швейцария, без да подозира, че е една от любовниците на съпруга ѝ. Често се срещаша в Мюнхен, защото и на двете южногерманския град им допаднаше, а пък и там успяваха да пазаруват в задоволителни за тях размери.

Мауро често се шегуваше с Леонора и я наричаше италианската Имелда Маркос, но това не я обезкуражаваше и тя продължаваше да трупа чифтове обувки, някои от които никога не бе обувала. Можеше да си го позволи и се наслаждаваше на удоволствието от парите, които неверният ѝ съпруг осигуряваше, без тя да работи. Въпреки пълния крах в духовния свят на Мауро той се радваше на финансови успехи, на които би му провидял дори петролен шейх. Романите му се продаваха вече в милионни тиражи не само в родината му, но в цяла Европа и отвъд океана.

Хонорарите му нарастваха с всеки изминал ден и вече имаше толкова много пари в банковата си сметка, че дори от утре никой повече да не пожелаеше да го публикува и чете, щеше да прекара остатъка от живота си в разкош.

Винаги едното за сметка на другото. Умопомраченията му създаваха бестселъри, както често мислеше сам за себе си.

Майка му се обаждаше, но не идваше в апартаментата им. Между нея и Леонора работите не потръгнаха от самото начало, защото класата на старата не отговаряше на посредствения произход на самозваната поетеса и настояща негова жена.

Естер мразеше новата съпруга на любимия си син, но никога не се издаде пред него, че за това бе спомогнал и разговорът ѝ с Оливера във Венеция. Проклинаше мига, в който с мъжа си бяха настояли да се ожени за Алесия, защото оттам насетне бяха обрекли живота му на вечен ад.

Този следобед и двамата си бяха вкъщи. Леонора говореше по телефона с някаква своя приятелка, а Мауро седеше пред черния екран на изключения си лаптоп. Ръцете му нервно шареха напред-назад в безсмислени движения по клавиатурата.

Спа лошо през нощта и кошмарите, които сънува, все още оживяваха пред очите му – толкова ярки, колкото бяха и в съня му.

Включи лаптопа и изчака да се свърже с интернет. Искаше да отвори пощенската си кутия защото очакваше новини от Австралия. Преди няколко дни неговият литературен агент го зарадва с новината, че са проявили интерес към последния му роман, който стана трилър на годината. Над два милиона екземпляра бяха продадени само в Италия. Написа името на потребителя и паролата, след миг влезе в пощенската си кутия. Както винаги беше пълен със спам, писма, които не го интересуваха, и разбира се, някое по-пикантно, писано от неговите метреси.

Наведе се близо до екрана, за да не изтрие някое от важните, и не повярва на очите си, когато зърна името на Оливера.

Тя му беше писала!?

„Не може да бъде, не сме се чували от години, а сега изведнъж...“

Студена пот изби по високото му чело. Прекара ръка през гъстите си коси, започнали вече да се прошарват на места, които му придаваха достолепен вид. Потърси с поглед цигарите си и веднага щом ги откри, запали. Вдиша дима, затворил очи, и усети как прониква в дробовете му. Издиша през ноздрите си толкова шумно, че Леонора спря да говори по телефона, дотича при него и го попита всичко наред ли е. Сторило ѝ се, че не му стига въздух.

„Лицемерка! – помисли си той. – Тя с удоволствие би ми помогнала да се задуша, за да наследи състоянието ми, а сега се прави на разтревожена.“

– Да, да, всичко е наред, не се притеснявай... – с неохота ѝ обясни и продължи да се взира в монитора.

Изрусената му половинка се обърна и с бърза крачка, плюшвайки увисналия си задник, се отправи към телефонния апарат, за да продължи безсмисления си разговор със снобката от другата страна на линията.

Отвори имейла и зачете:

Мауро,

Не исках да те виждам и чувам повече, нито да ти пиша, но ето че обстоятелствата ни принуждават понякога да променяме решенията си. Имам нужда от теб, моля те да се срещнем,

и да те запозная с факти, които и за двама ни имат значение.

Ако си готов да го направиш, потвърди го.

Аз съм в Париж и вероятно ще остана задълго, ако ли не винаги. Номерът на мобилния ми телефон си остава същия.

Приятен ден,

Оливера

Стана му ясно, че за да му пише, се е случило нещо твърде важно. Познаваше Оливера и характера ѝ. Тя никога не би си позволила да прекрачи дадената от нея дума заради незначителен повод.

Понечи да ѝ се обади, но съобрази, че Леонора ще го чуе. Тя отдавна бе забравила за бала в замъка на Кристина, когато видя за пръв и последен път Оливера, но по никакъв начин не разбра, че между нея и съпруга ѝ е имало любовна история. Затова и днес не искаше да насочва вниманието си към Оли.

Изключи лаптопа и излезе на терасата, която гледаше към вътрешния двор на кооперацията, в която живееше.

Пространството между сградите беше превърнато в малка ботаническа градина, виждаха се екзотични растения, които с много любов и старание отглеждаше Диего – южняк от района на Реджо Калабрия, преселил се в Северна Италия, за да търси препитание за себе си и многолюдното си семейство. Той бе потомствен градинар и наистина притежаваше завидни умения в работата си. Освен нея изпълняваше ролята и на портиер, в което му помагаше бременната сестрата им дете съпруга, красивата Ида. Въпреки положението, в което тя се намираще, нямаше петна по кожата на лицето си и средиземноморската ѝ хубост се подчертаваше от слясеночерните ѝ очи с гъсти извити ресници и къдравите коси, които често сплиташе на дълга плитка, изящно спускаща се по красивата извивка на гърба ѝ. Около нея тичаха четирите им деца, родени почти едно след друго. Трите бяха момиченца, а най-малкото – момченце с живи, блестящи очи като на мишле.

И този следобед бяха на двора близо до родителите си, веселата глъчка достигаше до ушите на Мауро.

„Колко малко му трябва на човек, за да е щастлив“ – помисли си той.

За пореден път си даде сметка, че е позволил на щастието да му се изплъзне или го е изгонил, защото го смеси с материалните си интереси.

„Колко ли красиви деца щяхме да имаме, ако бях останал с Оли? Може би щяха да имат нейните лазурни очи и моето сериозно изражение, а характерите им да са десет пъти по-твърди от моя и нейния, взети заедно...“

Потръпна от удоволствие, но веднага осъзна, че това са само несбъднатите му мечти.

Неволно докосна с пръсти лицето си и усети влага. Плачеше, тихо и безутешно за погубеното си щастие и любовта, която отхвърли. В мислите си я видя как върви към него с разпилени от вятъра коси, но когато го достигна, не се спря, а премина през него като безплътен призрак. Сърцето му се разлудува, биеше до пръсване, желанието да я види го разкъсваше... Продължаваше да я обича както преди много години...

Тихичко изпъшка. Влезе в кабинета си, отвори гардероба и започна да си приготвя един куфар с багаж.

В това време Леонора приключи с празнодумствата си по телефона и чу шума от отварянето на чекмеджетата на скрина. Нахълта веднага в стаята му и безцеремонно го попита:

– Какво правиш? Защо събираш този багаж, къде ще ходиш?

– Трябва да замина за няколко дни. Получих информация от моя агент. Вика ме да се срещнем незабавно в Париж, защото има няколко договора, които трябва да подпиша за издаването на бъдещите ми книги – безскрупулно я излъга той.

– Как така изведнъж, защо не ми каза вчера? – изкрещя жена му.

– Как можеш да ти каза вчера, когато днес получих имейла – спокойно отговори Мауро.

– Къде е този имейл? Покажи ми го! – разгорещено продължи да вика. – Искам да го видя, иначе не ти вярвам.

Тръшна се на един стол близо до прозореца и зарева гърле-

но като разглезено дете, на което са отказали поредната глупава прищявка.

– Леонора, какво ти става? – недоумяваше той. – Ти никога не си ми държала сметка къде отивам и кога ще се върна. Учудваш ме с това поведение, на какво се дължи?

– Ти ме мамиш, ти винаги си ме мамил... Защо се ожени за мен, когато никога не си ме обичал и не си ме желал истински?

– Престани с тези глупави сцени, моля те! Нима ти си ме обичала, глупава, самодоволна егоистка! – не се въздържа повече Мауро и започна да я обижда. – Остави ме на мира! Получи всичко, от което се нуждаеше – брак, фамилното ми име, пари, които да харчиш на воля, и свободата, която ти липсваше, докато беше в плен на старата вещица, майка ти! Спири да подсмърчаш, не ми пука за твоите фалшиви чувства, върви по дяволите! – изруга за последно съпругът ѝ и излезе от кабинета си.

Насочи се нервно по коридора към кухнята, искаше да пийне нещо студено от хладилника, имаше чувството, че е погълнал живи въглини.

Влезе в кухнята и затвори плъзгащата се врата зад гърба си. Извади от джоба на панталона си мобилния телефон и набра номера на Оливера. Звъня дълго, преди да чуе гласа ѝ:

– Да – отговори тя.

– Оли, аз съм, Мауро – почти прошепна, за да не го чуе Леонора.

– Здравей, Мауро – студено отвърна тя. – Благодаря ти, че се обаждаш. Какво реши, ще се видим ли?

– Да, тази вечер ще хвана последния полет за Париж, можеш ли да ме посрещнеш на летището?

– Да, защо не, в колко часа каца самолетът ти?

– Десет минути след полунощ, на „Орли“ – неспокойно каза Мауро.

– Добре, ще се видим там – приключи разговора Оливера.

Мауро остана като втрещен близо до мивката, гледаше как тънка струйка вода се процежда през крана, както винаги неутворен добре от благоверната му съпруга, която не се при-

тесняваше за дреболии от този вид, нито пък се дразнеше от монотонния звук на разбиващите се капки.

Не можеше да повярва, че ненадейно, както неочаквано ги бе срещнала и после разделила, сега съдбата отново щеше да им позволи да се видят.

Извади студена кока-кола от хладилника и бавно преполови половинлитровата пластмасова бутилка. После отново я върна на мястото ѝ и се отправи към стаята, за да довърши с подреждането на багажа си.

Леонора се беше заключила в семейната спалня, в която спеше сама, и оттам не се чуваше нито стон, нито плач. Вероятно се бе уморила от истерията, която внезапно я обхвана, и вече спеше.

Спокойствието в жилището им се връщаше, когато тя млъкнеше. Мауро мразеше и нея, така както мразеше Алесия, но Леонора му беше противна по друга причина – много позлостно жадуваше да се отърве от нея колкото се може по-скоро. Желанията му обаче бяха на приливи и отливи и продължаваше да живее и с нея както и с предишната си съпруга, която се самоуби, за да го освободи от хомота на несполучливия им брак.

В досегашния му живот все някой друг взимаше решенията вместо него. Родил се бе с ампутирано чувство за решителност, а този му недостатък го изпълваше с комплекси, от които впоследствие произтичаха налудничавите му реакции и връзки.

Френският „Боинг-474“ се приземи на летище „Орли“, пътниците се заприготвиха за слизане, а някои вече се насочваха към изхода. Един от първите беше Мауро. Усещаше неспокойствие, което го изтощаваше и изнервяше, но в това състояние на духа изпаднаше всеки път, когато трябваше да се срещне с Оливера. Тя омагьоса душата му от първия миг, когато я видя, и сега никой зъл маг на света не можеше да развали магията на любовта му към нея. Той самият опита какво ли не, смени толкова партньорки, ожени се дори два пъти, но не успя да я забрави. Тя беше част от него, докато живееше, щеше да живее и обичта му към нея.

Остави мислите си да галопират на воля в главата му, която се пръскаше от остра болка. Не усети как се озова в салона за посрещачи. Сепна го тихия и чувствен глас на Оливера, която вървеше насреща му:

– Мауро, ето ме, тук съм...

Вече бяха на половин крачка разстояние един от друг, когато тя протегна ръката си за поздрав и продължи с думите:

– Добре дошъл. Благодаря ти, че се отзова.

Това беше всичко, без емоции, без прегръдки, само сухо стискане на ръцете като при среща между бизнес-партньори. Срцето му се сгърчи от болка и недоволство, но не го показа, а се опита да влезе в тона ѝ.

– Не е нужно да ми благодариш. Винаги когато мога, съм на твое разположение.

– Колата ми е на паркинга, ако само това е багажът ти, може да тръгваме.

– Да, само това е...

Докато крачеха към автомобила, не си казаха нито дума, първия мълчаливи близо един до друг и само дразнешкото стържене на колелцата на куфара му по асфалта се чуваше като абстрактно скимтене, в унисон с облачната парижка нощ.

Оливера отвори багажника и той без усилие сложи тъмночервения си куфар „Ронкато“ в него.

– Заповядай, качвай се и си сложи колана, ако обичаш. Полицаите тук не се шегуват, нито пък приемат подкупи – малко по-ведро заприказва тя.

– Добре, както кажеш... – почти без желание отговори.

Оливера плавно потегли и се понесоха в тъмнината, без той да знае накъде пътуват. Не след дълго се поотпусна и я попита:

– Оли, къде ме караш? Извинявай, но аз дори не разбрах къде ще отседна, а знаеш че тръгнах ненадейно и нямам резервация за нито един хотел.

– Не се притеснявай, отиваме в къщата на Леа, тази нощ няма да имаме много време за спане, така че ако все пак припаднеш изтощен, ще спиш в една от стаите за гости – гневно му отговори жената.

– Все пак ще ми кажеш ли какво се е случило?

– Разбира се, мислех да започна след като пристигнем, за да ти дам възможност, поне докато пътуваме от летището, да си отпочинеш след полета, но ако настояваш, ще започна веднага?

– Не, само попитах какво е станало, а съм сигурен, че се е случило нещо, защото в противен случай ти никога не би ми написала имейл, за да поискаш да се срещнем... – убедително се защити мъжът.

– Така е! Без съмнение! Браво! Познаваш много добре характера ми, който не отстъпва пред трудностите и не се предава пред фалшиви извинения... Но както и да е... Не искам да говоря за себе си!

– Оли, слушам те, моля те, кажи ми всичко, което те мъчи – нежно я подкани Мауро.

Тя продължаваше да шофира все със същата постоянна скорост, държеше волана на черното порше с двете си ръце и гледаше съсредоточено напред.

Нито един мускул не трепна по гладкото ѝ, изваяно сякаш от китайски порцелан лице в този момент. Само отблясъците от фаровете на другите автомобили, с които се разминаваха, му придаваха белезникавопризрачен вид като на гипсова статуя.

– Леа е в болницата в безсъзнание – ненадейно промълви тя.

– Как така?

– Опит за самоубийство... Прислужницата ѝ я е намерила навреме, иначе днес вече щеше да почива в мир в „Пер-ла-Шез“, близо до любимия си Бернар.

При тези думи Оли замълча и Мауро разбра, че тя плаче. Не я виждаше, но я познаваше достатъчно добре, за да се досети, че дори да плаче, умело го прикрива. Спираше да говори, за да не я издаде треперещият ѝ глас. Такава си беше Оливера, откакто я познаваше. Най-забележителната и силна жена, която бе срещнал в живота си.

Протегна лявата си ръка и докосна дланта ѝ. Тя не я отдръпна, както очакваше, но и не каза нито дума. Продължиха известно време в мълчание.

Навън започнаха да падат едри дъждовни капки и тя включи чистачките на колата, но сълзите, които се изсипваха от очите на небето, бяха толкова обилни и нагъсто, че те не успяваха да ги прогонят, а стъклото наподобяваше изкривено огледало, в което се отразяваха лицата им, а навън не се виждаше почти нищо.

– Защо не отбиеш? Щом спре да вали, ще продължим – предложи той.

– Не се тревожи, свикнала съм да карам и при по-лоши метеорологични условия – с хриплив глас му отвърна.

– Искаш ли да продължиш да ми разказваш за Леа?

– Да!

– Но при едно условие – отново я прекъсна той. – Само ако това не ти причинява непоносима болка и не ти пречи да шофираш нормално.

– Не, не ми пречи... – И продължи с равен глас да му говори на приятелката си: – Леа е зле и лекарите не ми дават никаква надежда. Но не за това те извиках, Мауро... – с меланхолична нотка в гласа си произнесе името му за втори път, откакто се издига на летището тази вечер. – Леа е оставила запечатано писмо, което полицаите ми предадоха, след като са направили оглед на вилата ѝ в Серис. Всъщност там е посегнала на живота си.

Писмото е адресирано до мен и френската полиция ме намери в София, телефонираха ми и аз тръгнах веднага – знаеш, че освен мен Леа си няма никой друг на тоя свят... Освен това писмо е имало и незапечатан плик с подготвено от нея завещание, което е било прочетено от полицейския инспектор – вътре отново е фигурирало моето име. Там тя ме назовава като единствена своя заместница и по тази причина ме помолиха да им съдействам до изясняване на случая. Все пак в началото имаха съмнения, че е направен опит за отравяне на Леа от друго лице, което е инсценирало самоубийство, но впоследствие се разбра, че освен нея и Жозефин – най-доверената ѝ прислужница от години – никой друг не е прекривал прага на вилата ѝ от деня, когато са пристигнали в нея. Естествено отивърлиха всички подозрения, които имаха към икономката, заради желязното ѝ алиби. Най-накрая потвърдиха с про-

токол, че Леа е направила опит за самоубийство. – Спря за миг, за да запали цигара, и продължи: – После те се оттеглих и аз останах да се лутам като обезумяла из къщата ѝ, след като отворих плика и прочетох писмото, адресирано до мен. Няма да повярваш каква информация има вътре. Тя касае по един или друг начин теб и майка ти.

Мауро, винаги съм била лоялна към теб и този път също съм такава, друга на мое място щеше да използва написаното, за да увенчае кариерата си в журналистическото поприще, още повече, че аз от години бях по следите на тези хора... Ако може да се нарекат хора изобщо...

Сега имам и доказателствата, за да ги изоблича в западната преса, но няма да го сторя, защото продължавам прекалено силно да те обичам, за да проваля твоята кариера заради моята и да опетня името на благородната ти майка... Достатъчно ще ти е да научиш истината за себе си и за госпожа Естер Бианки.

Това ще е най-голямото ти наказание... Истината не е без адрес... – не успя да довърши, защото в този миг се разрида безутешно и наистина се наложи да включи аварийните светлини на поршето и да отбие встрани на пътя.

Мауро седеше като вцепенен и не знаеше как да реагира – дали да я успокоява, или да я обвини в отмъстителност. След миг се съвзе и докато тя тихичко плачеше, прегърнала волана, той предложи компромисен вариант, за да се приберат поспокойно и да продължат разговора вече в къщата на Леа, и не в ниската спортна кола:

– Оли, когато се чувстваш готова, потегляме. Искаш ли аз да карам? Когато пристигнем в дома на твоята приятелка, ще продължим разговора, моля те, съгласна ли си? – внимателно я попита.

– Добре – съгласи се с изнемоция глас и излезе от колата, за да си разменят местата, защото наистина не бе в състояние повече да шофира...

Но причината не беше писмото на Леа и неговото съдържание.

Сърцето ѝ неспирно продължаваше да барабани в гърдите ѝ от вълнението, избухнало в душата ѝ от мига, в който го види

на аерогарата. Любовта ѝ се беше маскирала и я заблуди, че си е отишла от нея завинаги, но щом зърна очите му и паяжината от фини бръчици около тях, тя отново я облада и ѝ показа истинското си лице. Оливера обичаше Мауро безумно и безутешно...

Убеди се за пореден път и тази нощ.

Писмото

Пристигнаха пред къщата на Леа. Оливера спусна прозореца на колата от своята страна и с дистанционното отвори държачната желязна, масивна врата, изваяна с огромни лилии, които пълзяха с изящна гъвкавост по нея. Някои дори артистично излизаха извън очертанията на портата, сякаш в ръцете на майс-тора желязото бе загубило своята твърдост и се бе превърнало в еластична материя, от която той бе сътворил стотици копия на нежните водни цветя. Единствената разлика бе, че тези изглеждаха черно-сивкаво-зеленикави – цвят, получил се с течение на времето под въздействието на метеорологичните промени, но патината им придаваше още по-голяма автентичност.

Мауро вкара внимателно поршето в двора, то измърка доволно, преди да изгаси мотора му, сякаш усети, че се е прибрало у дома. Същото усещане за сигурност изпита и Оливера, когато слезе от него и тръгна да отключи входната врата на къщата.

Влязоха в тъмното антре. Жената нервно запали всички лампи и се насочи към кухнята. Докато вървеше, свали връхната си дреха и я пусна небрежно на пода. Преди това по същия начин захвърли и дамската си чанта.

Влезе в трапезарията и отвори шкафа, където бяха кутийките с многото отвари за чай, които Леа ѝ правеше, когато главата ѝ се пръскаше от болка.

Преди да извади една от тях, се обърна към Мауро, с който до този момент не бяха разменили нито дума. Дори не го бе поканила да влезе.

– Искаш ли да ти направя чай?

Погледна я учудено, защото не очакваше, че толкова скоро мълчанието между тях ще бъде нарушено, и отвърна:

– Да, ако обичаш, благодаря ти.

– Предпочитание към марката?

– Като твоя, нищо че не знам какъв ще бъде – засмя се Мауро.

– Добре – сухо отговори Оливера.

Последва я. Неловко стърчеше наред огромната кухня с трапезария и не знаеше дали да тръгне нанякъде, или да придърпа един стол и да седне пред елипсовидната махагонова маса, покрита с розова ленена покривка.

– Заповядай, седни – помогна му българката да вземе решение и да не стърчи като истукан.

– Благодаря ти, Оли – прошепна той.

– Всъщност, ако искаш, иди в хола, там на спокойствие може да телефонираш на жена си, че си пристигнал, извини ме, че не съобразих – безразлично каза тя.

– Не, не е нужно, аз никога не ѝ се обаждам дали съм пристигнал...

– Както искаш.

Оливера мълчаливо изчака водата да заври, след това запари чая с вещината на икономка от къщата на английски благородници. Наля го в специален чаен сервиз и го поднесе с резенче лимон и мляко.

Докато го пиеха, дори не се поглеждаха. Тя беше потънала в собствените си мисли, а той се задущаваше от чувството си за вина и се срамуваше да я гледа в очите.

Когато привършиха, му каза, че трябва да се преместят в кабинета на Леа. Там ги чакаше писмото, чийто текст Мауро трябваше да чуе.

Той я последва по дългия коридор, стъпките им отекваха по мраморния под, а сенките им ги следваха като призраци, сякаш дебнеха да се нахвърлят отгоре им, да ги обсебят и никога повече да не ги пуснат да се върнат в реалния свят.

Той се обърна надясно и се вгледа в продълговатата маслена картина, обградена с внушителна сребърна рамка. Изглеждаше оригинална, датираща от преди поне четири века. Не успя

да разпознае художника, но стилът много му напомняше този на Иеронимус Бош заради зловещо усмихнатите или натъжени човешки и животински изражения в творбите му.

Побиха го тръпки, стори му се, че се е запътил към Страшния съд. Загледа се отново в платното, където беше изобразена сцена, изпълнена със заплашителни свръхестествени същества, с които алегорично художникът беше показал човешката глупост. Зловещи и озъбени лица се забелязваха, полускрити зад ствола на самотно дърво, а някакво чудовище подаваше грозната си глава от огромен узрял плод...

В този миг Оливера се обърна и го извади от вцепенението му:

– Следваш ли ме?

– Да... – плахо отвърна той.

Жената изведнъж спря, пристъпи наляво и отвори масивна дъбова врата с железен обков, отдръпна се настрана и го подкани да влиза.

Озоваха се в средно голяма стая, която повече приличаше на библиотека отколкото на работен кабинет. Трите стени бяха покрити от пода до тавана с лавици, изпълнени с книги. Пред стирокрилният прозорец беше разположено писалището на Леа, така нареченото „Bureau Plat“, било модна мебел при Луи XV. Навремето обикновено се поставяло в библиотеката, както беше постъпила и мадам Морел.

Погледът на Мауро се спря върху фурнира от махагон, с който беше покрито, и красивите му позлатени бронзови апликации. Правоъгълният му плот бе облицован с кожа, а кантът бе от позлатен бронз. В единия си край имаше надстройка с няколко рафта с врати, където имаше специално място за листове и документи. Въпреки че бе син на благородник, Мауро до този момент не бе виждал толкова изящно и оригинално писалище, така добре запазено през вековете. Тази естетическа гледка предизвика в него усещане за носталгия и симпатия към Леа, макар че я познаваше само от описанията на Оливера и никога не бе имал възможността да я види на живо. Нежен аромат на горски цветя едва доловимо се носеше из библиотеката и осезателно му напомняше за парфюма на майка му.

Приблѝжи се плахо към бюрото, заобиколи го от страната на стола (стар колкото писалището) и видя какво има на снимката, на която първоначално виждаше само гърба. Оттам се усмихваха млади мъж и жена, притиснати един до друг в опияняваща прегръдка.

В мига, в който погледна фотографията, сърцето му учестено започна да бие, слабост изпълни всяка точка от тялото му. Трябваше да седне, но го досрамя от Оливера, а и не искаше да издаде вълнението си.

„Не може да бъде! – мислеше си Мауро. – Нима тази жена на снимката е мама? Или майка ми има двойничка, но не го знае?“ – опита се да се пошегува със себе си, за да укроти вулкана, изригнал в него.

Стоеше вцепенено и не откъсваше очи от поизбледнялата фотография в красива позлатена рамка. Гледаше я и не вярваше на очите си, приликата наистина беше поразителна. Постепенно обаче започна да открива някои дребни разлики – усмихнатата млада жена имаше малко по-дебели и високи вежди, скулите ѝ бяха по-изпъкнали, а като цяло майка му имаше по-срамежливо и тъжно изражение, дори когато се усмихваше.

Сепна го гласът на Оливера, която от известно време го наблюдаваше, но не го обезпокои веднага.

Явно очакваше неговата реакция и сега искаше да ѝ се наслади.

– Мауро, ела да седнем на дивана, за да ти прочета писмото... Ако си готов, разбира се – подкани го тя.

– Да, идвам, идвам... – несигурно отговори и се насочи към дивана, който беше разположен така, че да разделя стаята на две.

Пред него стоеше кокетна стъклена масичка, здраво стъпила на тънките си крачета. Мебелите обособяваха деликатно кътче за отдиш и четене. От по-близката страна до стената имаше висок абажур с формата на лилия.

Седнаха почти едновременно и от тежестта им старият диван издаде скърцащ звук, като че ли изпъшка от страх пред предстоящото им начинание.

Оли се обърна към Мауро, косите ѝ плавно се плъзнаха по раменете ѝ и паднаха отпред върху гърдите ѝ, но вместо да го погледне в очите, се втренчи в някаква точка в килима и каза:

– Моля те да ми простиш това, което правя, но трябва да узнаеш истината. Не е мое желанието, това е волята на Леа и аз ще я изпълня, но не защото съм наранена от изневерите, лъжите и предателствата ти спрямо мен, а защото това ще ти помогне да намериш отговори на много от въпросите, които си си задавал. Освен това ще разбереш част от причините за твоя неуравновесен характер, който е причина за гениалността ти, съчетана с лудост понякога... – Замълча за миг и продължи: – Но стига съм говорила, нека написаното обясни всичко...:

Мауро не пророни нито дума. Намести се по-добре, после се облегна назад и зачака.

Оливера се пресегна и с красив жест взе плика от малката стъклена масичка, който предварително бе оставила там. Седна по-удобно, изкашля се тихо, отвори го, извади листа, изпълнен с красив, калиграфски почерк, и зачете:

„Мила Оливера,

Когато това писмо се озове в ръцете ти, моят живот ще е свършил. Ще го прочетеш, след като съм сложила край на земното си съществуване.

Знам, че ще загубиш част от себе си заради новата болка, която ще ти причиня, но е дошло времето да прекъсна нишката на живота, чувствата и приятелството.

Чувствам се препълнена като антична ваза, която всеки момент ще се пръсне, но преди това да се случи, реших да те направя свидетел на моите най-дълбоки тежнения и страдания.

Виждам от разстоянието, което ни дели, че твоят поглед е изпълнен с изумление, но не само съдбата ме притиска да ти се изповядам. Обстоятелствата и развитието на събитията ме подтикват да постъпя по този начин с теб и твоя любим, Мауро.

Бих искала да направя последното си пътуване с чист и спокоен дух, защото всичко мое ще ти принадлежи напълно, когато мен вече ме няма.

Согромна мъка съм принудена да ви направя съпричастни на цялата истина, която през годините крих от всички, за да не нараня никого и да запазя безоблачен живота на всички около себе си. Но моето мълчание ми отмъсти – направи ме пленница на собствената ми лоялност към всички онези, които не оцениха благородната ми постъпка и ми се изсмяха в лицето, когато имах нужда от помощта им, за да преодолее самотата си и болката по Бернар... Да, може би трябва да започна с него...

Той не умря при автомобилна катастрофа през 1984 година, както ми бе казано, а е бил убит. Защо ли, ще ме попиташ веднага, и аз този път ще ти отговоря, без да се страхувам от никого и нищо, защото в крайна сметка няма какво повече да губя.

Ще започна отдалече, за да обоснова желанието си да съобщя истината пред теб, а после ти да я кажеш и на Мауро.

В течение съм, че от известно време ти си по петите на секта, в която и двете знаем, че не само членува, но и ръководи моят „приятел“ и твой познат – братът на Марио Рана, Антонио...

Повечето секти, Оливера, които целят експлоатация на човешкия дух, забраняват на своите членове да влизат в досег с информация, литература или хора, чужди на организацията им. Те осъждат творчеството и културата като съблазън за душата на човека и това всъщност беше причината да премахнат Бернар.

Моят покоен съпруг в младостта си е бил увлечен от идеята им, но след като се оженихме и ми призна всичко, успях да го убедя, че трябва да се откаже и да се отдаде на работа, която ще му даде покой и удовлетворение, за да изкупи до известна степен греха си, сторен в миналото.

Бяха месеци на духовни терзания, скандали, тревоги, почти бяхме на прага на раздялата. Той обаче успя да преодолее психическата си зависимост от тях и вложи всичките си налични пари в агенция за право на свободно разпространение на ин-

формация и подпомагане хора на изкуството и културата от цял свят.

Те обаче продължаваха да го атакуват – обаждаха му се по телефона, пишеха му заплашителни писма и го проклинаха заради предателството му спрямо идеите, в които се бе захлел (разбира се, под въздействието на мощна доза опияти). Промиваха мозъка му чрез гнусните си методи на действие.

Аз вече бях станала негова изповедница и в тъжните, студени зимни вечери, когато седяхме близо до камината в дома ни, в който ти се намираш в този момент, той ми разказваше подробности за пъклените им дела. За мен цялата тази информация беше шокираща и в същото време любопитна, защото дотогава дори не бях чувала за подобни организации.

Уверяваше ме, че никога не е присъствал на ритуално убийство, защото групата, в която членувал, практикувала само ритуален секс за зареждане с положителна енергия, която според техните теории се отделяла по време на половия акт.

Аз проявих търпение и деликатност спрямо него и не след дълго той ми разкри и името на ръководителя им. Предишната информация ме беше стресирала и уплашила, но бе нищо в сравнение с тази, която ми разкри името на главното действащо лице. Оказа се Антонио.

При споменаване на името му усетих, че камината в стаята, пред която бяхме седнали и изпускаше мека, галювна топлина от горящите в нея борови дървета, припукващи от запалващата се смола по тях, се заклатушка пред мен и аз инстинктивно се отдръпнах назад, за да не ме затрупат наредените върху мраморната ѝ полица малки бронзови статуетки. Бях загубила връзка с реалността и извиках... Бернар ме погледна учудено и попита какво ми става. Премълчах истината пред него, не исках да му кажа, че се познаваме с Антонио от деца, и да издам непоносимото си учудване и отвращение от неговите сатанински занимания. Постепенно, след около седем-осем месеца, го оставиха на мира и заживяхме необезпокоявани. Помислих си, че кошмарът е свършил, и благодарих за милостта на Бога, но, уви, било е само затишие пред буря...

Оттогава действително минаха много години до деня на 1984, когато Бернар си отиде завинаги от мен. Страдах и продължавам да страдам и до днес заради загубата му, но я приех като съдбовна, като нещо, което не може да се избегне.

Ала един ден получих анонимно писмо, в което с три изречения ми казваха, че съпругът ми е убит заради предателството му, което не се прощава и заради което рано или късно е трябвало да си плати.

Не се опитах да издирвам подателя на написаното, той не ме интересуваше на този етап, освен за да му благодаря, че отприщи в мен чувството за отмъщение към Антонио. Когато разбрах, че ръцете му са изцапани не само с кръвта на девственниците, които използваше за гнусните си забавления, а и с тази на най-обичания от мене човек, моя Бернар, пристъпих към действие.

Отне ми много да съставя план за дискредитирането на Антонио и групичката около него, но в края на същата година вече бях готова с всички детайли. Желанието ми за вендата ми помогна да не рухна под силата на унищожителната скръб след смъртта на мъжа ми.

Трансформирах агенцията във фондация на негово име, разширих дейността и влючих под закрилата ѝ бедни, болни, и нещастни.

Продължих да работя с пълна пара, сякаш така можех да се извиня на света и на всички хора за греховността на една шайка нещастници, които не познаваха мизерията, глада и безнадеждността и отегчени от безоблачния си живот, търсеха разнообразие като служеха на рогатия...“

Оливера спря да чете, пресегна се и взе кутията с цигарите от масичка пред себе си. Извади една от тях и нервно я запали, вдиша дълбоко дима, обърна се към Мауро и му каза:

– Моля те, когато имаш нужда от пауза, ми казвай. Искаш ли цигара?

– Да, благодаря ти, моят пакет свърши, а сега не искам да се разсейвам и да ходя да търся другите в куфара – каза и се пресегна да вземе цигара от тези на Оливера.

– Добре, продължаваме ли? – попита го Оли.

– Да, мила. – Обръщението се откъсна ненадейно от устните му.

Тя го погледна с тъжните си очи и не каза нищо. Съсредоточи се в текста на писмото и зачете отново:

„Оливера, скъпа моя, за теб аз съм волева и силна жена, която ти служи за пример, поне така си ми споделяла, но надали си си задавала въпроса какво ми е коствало, за да играя ролята си в този абсурден театър, когато вътрешно бях развалина. Уплетена в интрига, за която не съм и подозирала, загубила съпруга си заради неговите младежки увлечения, превърнали го в жертва на онези, които го бяха посветили в тях... И не само това... Историята не свършва до тук. Идва друга, за която ще ти разкажа след малко, но сега да довърша с фактите, които получих от Бернар за сатанинската секта на Антонио Рана.

Нормално е като всяка една жена да му задам въпроса какво се случва с девствените момичета, обезчестявани по време на сексуалните ритуали, и с потомството им, защото не всички, но голяма част от тях забременявали от първия си полов акт.

Бернар не знаеше много, слава Богу, бил е в самото начало и най-ниско в йерархията, това го е спасило да не омърси тялото и душата си като пряк участник в ритуалите. Съобщи ми, че наричали момичетата „жени за развъждане“, които според някои безумни обяснения тайно раждали децата си и ги обричали да бъдат жертвани в по-нататъшни ритуали. За целта ги предавали в ръцете на други секти, които извършвали човешки жертвоприношения.

След неговата смърт, когато насочих предмета на дейност на фондацията повече в грижи към бездомници, предимно деца и младежи, имах възможността да общувам с тях. По щастливо стечение на обстоятелствата месеци наред лично се грижих за едно от тези момичета, успяло с Божията помощ да избяга от затвора им.

С помощта на психолог тя ми разказа случки, за които си спомняше. Все пак е била дете и спомените от кошмарното ѝ минало бяха доста мъгляви.

Не само тя, но и други нейни връстници са били измъчвани, изнасилвани, принуждавани да ядат червеи и да стоят голи в клетка, пълна със змии. Случката, в която тя лично е била жертвата и за която отлично си спомняше, е „Празникът на Сатаната“ – церемония, траела три месеца, където се е озовала лице в лице с върховните сатанински жреци на „Църквата на Дявола“, дошли от цял свят. Когато ѝ показах снимка на Антонио, тя го разпозна и ми призна, че първия път е била изнасилена от него.

Сатанинската истерия ескалира през осемдесетте години най-силно и страхът, че могат да бъдат разкрити и оповестени от информационната агенция на Бернар, който се бе отрекъл от тях, ги принуждава да отнемат живота му през 1984 година.

През всичките тези години трябваше да се преструвам, че не знам нищо и че братята Рана си остават едни от най-добрите ми приятели. Бях проучила вече достатъчно факти за двамата сатанисти с произход от Торино, където сектата има френска закваска. Макар че нейните основи не изглеждаха да водят началото си преди шейсетте-седемдесетте години, приличаше на онези „църкви на сатаната“, които във Франция се зараждат най-силно в последните десет години на миналия век. Съвсем не без мотив Джовани Папини¹ през 1953 година обрисова Франция като „земята, обречена на сатанизма“.

Имах на разположение цял живот пред себе си, за да си отмъстя, ето защо търпеливо проучих страните от Източна Европа и се спрях на твоя вестник, за да осъществя контакт с журналист оттам, който, докато изпълнява своите задачи, можеше да се превърне в мой съучастник. С негова помощ се надявах да вляза във вътрешността на организацията им и да ги разоблича.

Ти, Оливера, си най-добрият избор, който успях да направя. Освен това от мига, в който те видях, те обикнах като моя дъщеря, толкова ми напомняш като образ на майка ми, която загубих твърде рано.

1. Papini G., Il diavolo, Firenze, 1953 – Бел.авт.

Бях способна да изградя цяла една мрежа от хора, които да работят за мен, без дори да го подозират, но не бях съвършена... Не проучих личния ти живот достатъчно и изобщо не предполагам, че ще се натъкна точно на жената, имала любовна история със сина на Естер Бианки. Това беше пукнатината в моя план, която след това ме доведе до куп странични перипетии и проблеми...

Защо ли?

Знаех, че Естер е дъщеря на брата на баща ми, но не знаех нищо никога не се виждахме с нея. Научих го много по-късно, когато татко на смъртния си одър ми призна, че я е изнасилвал, когато е била момиченце, а след това няколко години, преди да се ожени за мама и премести в Париж, е продължавал да се гаври с нея. Заплашвал я, че ще я убие, ако каже на родителите си. А те изобщо не са подозирали за неговите постъпки с единственото им дете. Напротив, дори се чувствали задължени, че тя израства благодарение и на неговите „грижи“...

Какъв мръсник е бил баща ми, Оли, срамувам се от него, сякаш аз съм виновна за болната му психика... Колко го мразя, дори сега, когато вече е в гроба и от него навярно и кости не са останали...

Няма за какво да продължавам да живея, мила моя, фактите го показват... Близките ми и хората, които мислех за приятели, се оказаха долнопробни изверги...

И сега идва най-болезнената част от изповедта ми пред теб, която, заклевам те, трябва да прочетеш на Мауро, защото всяко човешко същество на тази земя трябва да знае истината за себе си, за да може да промени хода на остатъка от живота си.

Предварително моля за прошка и двама ви, но сведенията може би ще ви помогнат да започнете отначало и да си простите и неппростимите неща (това се отнася повече за тебе, Оливера).

В моите думи ще откриеш истината за голяма част от собствените си несполуки, а Мауро ще намери отговор на въпроса за неговия непостоянен характер и за усещането си, че личността му често се раздвоява.

В далечната 1968 година майката на Мауро и моя първа братовчедка при банални обстоятелства се запознава с Антонио на прием в къщата на неговите тъстове. Естер е млада и изумително красива току-що омъжена жена, ето защо, когато той я вижда, в него избухва желанието да я притежава. Има обаче една пречка – тя не е девствена, а „религията“ му го изисква, иначе ритуалът се счита за недействителен. Обсебеният от жажда за секс Антонио загубва контрол над себе си. Свързва се със своите помощници и насрочва оргия за следващата нощ, с надеждата че те няма да намерят девойка толкова скоро и ще може да наложи идеята си за Естер като подходяща за случая, убеждавайки ги, че с обезчестяване на нейното тяло могат да поставят началото на друг тип меса, възхваляваща дявола – съвкупление с омъжени жени. Така нарушават священото тайнство на брака и оскверняват верността между партньорите, която християнската религия изисква.

Както винаги подпомаган от рогатия, Антонио успява да прокара идеята си и извършва пъкленото си дело ден след запознанството си с Естер. Кой му помага за това, бихте ме попитали? В живота няма случайни срещи. Веднага ще ви отговоря – сестрата на неговата съпруга, която е дясната му ръка, секретарка, съратница в сектата, една от жриците с висок ранг. Съпругата му Мария – кръв от кръвта и плът от плътта ѝ – изобщо не подозира за този съюз между тях.

Ритуалът е извършен в запустял замък в околностите на Торино, за който се говорело, че е обитаван от духове заради странното жужене и червените светлини, които се виждали нощем.

Нищо мистично. Селяните, които живеели в околностите на крепостта, чували мантрите по време на обредите и виждали светлината от свещите, която се отразявала и пречувпала в стените на залата, облепена с червено-черно блестящо фолио, и през прозорците струяло червеникавото сияние на загадъчната светлина.

Точно девет месеца след преживения от Естер кошмар на света идва първородният син в семейство Бианки. Нарекли го Мауро, такава била волята на неговата майка и желанието ѝ

било изпълнено, защото тя страшно държала на това име. От стимологията му се разбира, че произлиза от Мавритания (Област в Африка, която днес отговаря на съвременен Мароко), коренът му е гръцки – от *mauros*, което означава мавър, черен, с тъмни коси и кожа.

Чрез името и символичността му по завоалиран начин Естер признава пред света, че първородният ѝ син е заченат в тъмнината на насилието и животинските страсти, без любов, в името на зловеща кауза, за която е била използвана като жертва Греховността на мъжа, който я изнасилва, и собственото ѝ чувство за вина през годините. Тя несъзнателно ги предава на сина си и го обременява чрез странното си тайнствено поведение пред него и непрекъснатите ѝ страхове, че може да му се случи нещо лошо. Несигурността и непостоянството стават отличителните белези и в характера на момчето. Независимо от всичко Мауро е любимият ѝ син и тя обещава пред себе си да отнесе зловещата тайна в гроба и никога да не го нарани с информация за неговия биологичен баща и нейното опетнено минало.

С годините обаче той все повече заприличва на Антонио – със сини очи, тъмна кожа и ангелски глас, чийто тембър ѝ напомня за насилника...“

За миг Оливера замълча и деликатно погледна Мауро. Той седеше на мястото си, без да помръдва, стиснал запалката, от което пръстите на ръцете му бяха посинели. Стори ѝ се застинал като каменна езическа колона.

Единственият признак, че е жив, бяха очите му, от които бавно се стичаха сълзи.

Тя не каза нищо и продължи да чете:

„Преди да сложа точка и да си взема сбогом с вас, ще ви кажа и името на човека, който ми разкри тайната за Антонио и Естер. Така ще отворя всички врати пред вас и ще ви оставя вие да решите как да постъпите с тези „герои на ужасите“. Не, не е моят беден Бернар, той не знаеше нищо за историята с братовчедка ми. Оставете моя любим Бернар да почива в мир...“
– На това място мастилото се беше разлило и името на съпруга

й се люлееше, самотно изпъкнало с уедрените от влагата бун-ви измежду гъсто изписаните редове. Навярно точно там бе паднала една от сълзите на Леа, докато писалката ѝ се е движела по белия лист...

„Естер не подозирала, че сестрата на Мария е инсценирала „случайната“ им среща на улицата и поканата за бала... Била доверчива и благородна, вярвала в приятелството и не гледала на света с омраза независимо от психологическите травми, нанесени ѝ в детството от отвратителния ми баща.

Но кой ми разказа за Естер? Спомняте ли си анонимното писмо, в което ме уведомяваха, че Бернар е убит? Тогава не се поинтересувах кой би могъл да е подателят, но няколко години по-късно получих второ, в което ми пишеха за историята на Естер. Реших, че трябва да намеря подателя. Беше ясно, че и двете са подготвени от едно и също лице, защото стилът не бе променен, почеркът – също. Човекът, който ми ги бе пратил, не е искал да остане анонимен, иначе не би ги написал собствено ръчно, със специфичния си почерк, по който лесно можеше да бъде открит.

Занесох и двете писма при частен детектив и го наех да издиря лицето, което ги е писало. Казах му, че не бързам... След около шест месеца той ми се обади и ми даде координатите на адресанта. И този път не беше лесно да приема истината. Бях ужасена, когато разбрах кой е... Отново човек от хората, които познавах...

Беше Кристина. Да, графинята от Швейцария, която в моменти на умствени проблясъци започнала да изпитва угризения от сторено и решила да разкаже истината за съучастничеството си.

Седмица след като научих, че тя е подателят, взех решение да я посетя. Познавахме се от деца и с нея. Нейното и моето семейство, както и това на Антонио, бяха неразделни и прекарваха ваканциите си заедно.

Когато ѝ се обадох и я помолих за среща, Кристина се зарадва като дете и ме покани да отида веднага. По тона ѝ разбрах, че не подозира, че знам истината за нея.

Посрещна ме топло и радушно в замъка си. Всячески се опитваше да прикрие пред мен депресията си. Настани ме в

„стаята на куклите“, както я нарече, без да ми даде обяснение на странното ѝ име.

На следващата сутрин по време на закуската – бяхме само двете, защото съпругът ѝ граф Тораса беше извън страната – аз без предисловия извадих писмата от чантата си и ѝ казах, че е безсмислено да си играем на котка и мишка. Тя ме погледна полюляващо и ме призова да не я наранявам с упреци. Казах ѝ, че съм при нея, за да науча цялата истина, а не за да я обвинявам или съдя, и ако мога, да ѝ бъда полезна с нещо. Думите ми я успокоиха и тя започна да ми повтаря това, което беше написала. Прекъсвах я от време на време с някой въпрос, а тя като послушно дете ме гледеше с ококорените си очи и отговаряше безропотно. Получих потвърждение на престъпленията, за които предполагах.

Оливера, Кристина ми призна и още нещо, което много ще те нарани, но ти си храбро момиче и ще го понесеш! През времето, в което си била щастлива с Мауро и си вярвала, че той ти е верен и те обича безусловно, за съжаление едновременно с теб е поддържал интимна връзка и с нея. Предадена си от него не веднъж, а стотици пъти... Приеми го като неизбежно обстоятелство, което е независимо от теб, но не се примирявай и не му позволявай никога повече да те наранява, нито пък да те принася в жертва на вродените си психични отклонения... Моят съвет е да му простиш, защото вината е и негова, но до голяма степен не е, защото, запомни, дете мое, той е плод на мерзко сатанинско творение... Мауро е жертва също като теб. Ако имаш желание за мъст, подготви се и накажи главният виновник – биологическия баща на твоя любим.

Постарай се да не мразиш Естер заради това, че отклони Мауро и благослови брака му с Алесия. Сигурна съм, че го е направила, защото не е знаела за теб и омагьосаната обич помежду ви, иначе щеше да те предпочете за своя снаха... Тя винаги е искала едно-единствено нещо – синът ѝ да е обичан и да остане в добри женски ръце след нейната смърт.

Кажи на Мауро да не съди майка си...

В този момент бих желала тя да е близо до мен, за да ѝ поискам прошка и да я прегърна като родна сестра...

Всичко е във вашите сърца, запомнете го!
Сбогом, мила Оливера, обичам те като родна дъщеря!
Ще се срещнем отново в отвъдното!“

Леа Морел

Оливера положи внимателно гъсто изписаните листове върху стъкления плот на масичката, облегна се назад и затвори очи. Изпод дългите ѝ черни ресници влагата започна полека да избива, докато се превърна в две добре оформени капчици, които се търкулнаха стремително по скулите ѝ. Тялото ѝ се разтърси от риданията. Помисли си отново колко объркан е словоредът в писмото на Леа и на места не се разбират много добре причините и следствията... но най-важното се открояваше, а от него болеше.

Мауро безизразно я наблюдаваше и допушваше нервно цигарата си. Беше се вгълбил в себе си, без да знае как да реагира. Сепна го звънът на стенния часовник, който отброяваше три часа след полунощ. Стана от дивана, разходи се напред-назад из кабинета, после се надвеси над Оливера. Хвана ръката ѝ и я дръпна, за да я изтръгне от хватката на нервната криза, която я беше сграбчила и не я пускаше.

– Оли, Оли, съвземи се, моля те, кураж, не бива да плачеш, все пак Леа е жива.

Тя отвори очи и с пресипнал глас каза:

– Да, но е в кома, от която може никога да не излезе. Това е по-лошо, отколкото да бе умряла. Тя не заслужава такава участ.

– А нима аз и майка ми я заслужаваме?! – ненадейно изкрещя той. – Забрави ли какво е минало през главата на бедната ми майчица? Или може би не те интересува? Ти се интересуваш само от сензацията, за да я публикуваш и омърсиш името на семейството ми... Само така би ми отмъстила, нали? – не на себе си продължаваше да извисява глас Мауро, забравил думите ѝ, преди тя да започне да му чете писмото.

Българката не отговори. Изправи се на крака, взе писмото и се обърна към него:

– Ела с мен, за да ти покажа стаята, в която ще спиш. Време е да си лягаме. Уморена съм.

След това с грациозна походка тръгна към вратата. Така не остави време на Мауро да ѝ противоречи, а той предпочете да я последва, защото нямаше намерение да прекара остатъка от нощта тук, върху твърдия, скърцащ диван.

Оливера загаси лампата и излязоха от кабинета-библиотека. Върнаха се отново по дългия сумрачен коридор и свиха надясно в друг коридор, в края на който се намираше стаята за гости.

– Настанявай се – каза Оливера, – веднага след входната врата вляво са сервизните помещения. Ако имаш нужда от нещо, което съм забравила да ти приготвя, утре на закуска ще ми кажеш. Лека нощ! – Обърна се и тръгна, но преди да излезе, се завъртя някак странно на пета и застана отново лице в лице срещу него. – Закуската е в десет и половина, моля те, не закъснявай, защото след като се нахраним, Жозефин трябва да разтреби и после да отиде веднага при Леа в болницата.

– Но ние и сами можем да съберем масата и да сложим съдовете в миялната машина.

– Не, не можем... В тази къща има правила, които Леа е създала, и аз няма да ги наруша, докато тя е сред нас, дори да лежи в безсъзнание в болницата в този момент. Ясна ли съм?

Тръшна яростно вратата на стаята му, без да се притеснява, че ще събуди икономката, защото тя спеше два етажа над тях и не би могла да чуе.

Отвън се чуваше самотния лай на бездомно куче, който на пресекулки преминаваше в зловец вой, за минути утихваше, след това пак се повтаряше.

Нощта беше към своя край и се приготвяше отново за неравната битка с утрото.

Краят на нищото

На сутринта, когато се събуди и слезе в трапезарията, на масата намери бележка от Жозефин, която ѝ пишеше, че е тръгнала за болницата.

Сънена и още замаяна, Оли погледна стенния часовник, който меланхолично отброяваше секундите, и видя, че изобщо не е сутрин, а един часа следобед. Потръпна от неудоволствие. Почувства се засрамена, че се е успала толкова, но приспивателните, които взе, преди да си легне, бяха подействали. През съзнанието ѝ пробягна въпросът: „Мауро? Къде е Мауро? Нима и той продължава да спи?“

Излезе бързо от кухнята и се затича по криволичещия коридор към неговата стая.

Пристигна запъхтяна пред вратата и почука настоятелно. Не получи отговор. Потропа по-силно втори път, но отново без резултат. Натисна бравата и установи, че не е заключено. Открехна боязливо и надникна вътре. Погледът ѝ се спря върху прецизно оправеното легло, от което се подразбираше, че не е използвано през нощта.

Оливера влезе и видя, че гардеробът е празен, куфарът на Мауро липсваше.

Стоеше зашеметена наред стаята и не вярваше на очите си. „Нима си е отишъл? Отново?“

Бавно се свлече върху скъпия ориенталски килим и сгърченото ѝ тяло сякаш се сля с изтъканите сложни фигури в него. Заради жестоките и кошмарни мигове от осъзнаването, че отново си е тръгнал от нея, се почувства в гърлото на безвремието и силното му турболентно течение я повлече към нищото. Обърканите ѝ спомени приличаха на монитор, изпълнен с текст и графики, който почернява, а след това просветва и продължава да показва нови и нови схеми, които бавно наситиха необятното пространство на съзнанието ѝ и то потъна в мрачната бездна...

Телефонът звънеше. Икономката беше забравила да включи телефонния секретар. Струваше ѝ се, че вибрациите му разтърсват пода на къщата и части от собственото ѝ тяло за-

вибрираха в синхрон с тях. Имаше желание да разрушава, да чупи, да пали. Другата ѝ половина също се беше събудила и вече доминираше над по-добрата.

Надигна се и несигурно пристъпи към телефона на нощното шкафче.

– Да? – отговори тихо.

– Оливера, чуваш ли ме? Жозефин се обажда, икономката – припряно говореше тя от другата страна на линията.

– Да, чувам те...

– Мадам Морел се събуди от комата! – почти изпищя в ухото ѝ прислужницата.

Оливера не можеше да повярва на чутото.

– Жозефин, сигурна ли си в това, което ми казваш? – мнително я попита младата жена.

– Оли, дъще, нима ще ти се обадя, за да ти говоря небивалици – отвърна с недоволство. – Леа е в съзнание... Когато отвори очи, аз бях близо до нея и наблюдавах всяко нейно движение. Погледна учудено и ме попита какво правя в стаята ѝ. Позна ме, но не успя да разбере, че се намира в болничната стая, а не в своята спалня...

– Колко се радвам, Жозефин, колко се радвам, че Леа се върна при нас! – каза Оливера и се разплака.

– Не плачи, мила, кошмарът свърши. Докторите потвърдиха, че вече е вън от опасност и до няколко дни ще се съвземе почти напълно – обнадеждаващо обясняваше икономката.

– Тръгвам веднага към вас – каза журналистката.

– Не, не веднага – възрази Жозефин. – Забравих да ти кажа, лекарите ме предупредиха, че за днес е достатъчно. Леа ме видя и ме разпозна. Сега трябва да си почива и евентуално от утре ще може да приема посетители.

– Но аз не съм посетителка! – обиди се Оли. – Аз съм ѝ като дъщеря...

– Да, Оли, но не бива да я товарим с много емоции... Извини ме, че се изразих по този начин – сконфузено промърмори прислужницата и продължи. – Аз само ти повтарям думите на докторите.

– Не се притеснявай, Жозефин, всичко е наред. Превъзбудена съм от новината и затова реагирах така. Моля те, ако ус-

пееш да говориш с Леа, предай ѝ моите сърдечни поздрави и ѝ кажи, че утре ще дойда. Благодаря ти още веднъж за всичко, Жозефин.

– Това ми е работата, пък и Леа е всичко, което имам на този свят – доволно отговори икономката и затвори.

Връзката прекъсна, но Оливера продължаваше да държи слушалката в ръката си, без да се сети, че трябва да я остави върху апарата. Почувства се ненужна и изоставена. Седна на края на оправеното легло, все така стиснала вилката. Пружината на старинното легло изскърца остро, тя се сепна и затръшна слушалката. Скри лицето си с ръце, прокара пръсти по гъстите си дълги коси, вързани на конска опашка, и изстена тихичко. Благодареше мислено на Бог за милосърдието му, че върна Леа към живота, но празнотата в душата ѝ, нахлула след поредното бягство на Мауро я сграбчи в кокалестата си прегръдка и тя не беше в състояние да се радва. Не изпитваше друго освен самосъжаление и горест...

Да забравиш себе си

Изминали бяха десет години от онази нощ в Париж, когато Мауро за пореден път я изостави без обяснение и сбогуване.

Тази неделна сутрин се събуди с горчив вкус в устата, с бавно изгубваща се душа, заключена в немошно тяло, което не я слушаше. Не ѝ беше за пръв път и вече започваше да се безпокои. Самотата беше нейната свобода, но и нейна клетка. Оливера започваше да се страхува, че до себе си няма никого. Ако в една от следващите сутрини не можеше да стане от леглото, кой щеше да ѝ подаде чаша вода дори? Сама избра мястото за своето изгнание и изолация от близките си. Доброволно прочете и изпълни присъдата си. Наказа се със забрава. Прие я с достойнство и знаеше, че я заслужава, защото подчини живота си на безсмислено чувство, което я обрече на провал.

Фактите го доказваха. За изминалите десет години Мауро не я потърси нито веднъж – с писмо, имейл или телефонно обаждане. И ако между тях бе съществувала любов, то тя явно беше измислена, едностранна, несподелена и „реанимирана“ само от нея.

Надигна се с мъка от леглото. Хладният въздух в стаята проникна през памучната пижама и кожата ѝ настръхна. Въпреки неприятното докосване на студа, отиде и отвори прозореца. Пред очите ѝ се ширна безкрая на морето и кораловия му цвят погъделичка подпухналите ѝ очи. Палав слънчев лъч заигра по устните ѝ. На самотния бряг, на който се намираше малката ѝ къщичка, имаше само едно дърво, но есента беше откраднала листата му и то стоеше засрамено от голотата си, а клоните му се поклащаха гротескно от морския бриз.

Върна се отново в леглото, зави се до брадичката и вперил поглед към отворения прозорец. От положението, в което се намираше, виждаше само небето и рехавите облачета, които мързеливо плуваха в него. Пред очите ѝ преминаваше по някой заблуден кряскащ гларус. И толкова. Като в абсурден сюжет за малък разказ.

Капаците на прозореца, подхванати от усилващия се вятър, започнаха да се блъскат в стената с глух и досаден звук. Кристалните синкави на цвят елементи на полилея, наподобяващи морски пръски, зазвъняха, полюшвани от течението в стаята. Оливера лежеше неподвижно. Стигаше ѝ, че другите продължават да живеят, а тя, потънала в своето мъртво време от деня на раждането си, смирено чакаше неизбежната развръзка. Чакането дори и днес, след толкова години, не я умори, само я превърна в по-мъдра и улегнала. Осъзнала безизходната ситуацията, в която се намираше, тя се чувстваше в хармония дори със собствените си физически болезки, които бяха като нежни ласки в сравнение с неизлекуваната ѝ от старите рани душа.

След „нощта на истината“, както тя обичаше да я нарича, напусна Париж и се премести на юг, близо до Тулон, на границата между Средиземно и Лигурско море, на малко скалисто полуостровче, което се връзваше във водите им с необикновена красота. Средиземноморският климат ѝ се отра-

звасше добре и облекчаваше болките в ставите ѝ. Къщичката, в която сега живееше, купи от вдовицата на тулонски рибар, който след смъртта си ѝ я бе оставил в наследство. Старата бездетна жена беше преценила, че с парите от продажбата на имота ще се премести да живее до края на дните си в старчески дом, без да има грижа за нищо. Не се пазариха за цената, Оливера веднага прие първата предложена. Единственото условие, което постави, бе, че ще купи къщичката заедно с мебелите. Нямаха противоречия заради искането ѝ, договориха се веднага, защото на старицата не ѝ трябваша вехтите продупчени от дървоядите скринове, гардероби и легла с метални рамки и нарисувани върху тях пасторални пейзажи, сред които влюбени с наивни лица се целуваха някак неистински. Тя с удоволствие ги включи в цената на имота. След седмица склучиха сделката пред дебел и достолепен, потомствен нотариус от Тулон. Същия ден вечерта Оливера напусна хотел „Акантид“, намиращ се на номер 21 на авеню „Колберт“, и се премести в новия си дом. С този акт прекъсна окончателно връзката си с външния свят, близките и приятелите си.

Никой не знаеше новия ѝ адрес, дори Леа, която въпреки напредналата си възраст се чувстваше в отлично здраве и бистра памет. Натравянето при опита ѝ за самоубийство не бе навредило на организма ѝ и се очертаваше да доживее до сто години. Несменяемата прислужница Жозефин непрестанно бдеше над нея и Оливера нямаше угризения, че я е оставила на произвола на съдбата. Не се притесняваше и за сина си, защото намираще начин, без той да знае, да получава новини за него – те я изпълваха с майчинска гордост, момчето ѝ беше блестящ адвокат в родината ѝ, с просперираща кариера, семейство и деца.

Доволна беше, че успя да подари най-ценното на детето си – свободата. Не го обвърза със себе си, както правеха останалите майки, които считаха синовете си за собственост и погубваха бъдещето им, защото не успяваха да приемат избора им, в повечето случаи различен от техния.

Оливера нямаше развито чувство за собственост. Всяко притежание за нея беше вид подчинение, водещо до робство... А тя

не успя да се впише в ролята на робовладетелка на малкото хора, които обичаше истински... И може би затова ги загуби безвъзвратно – не умееше да се натрапва и властва.

Стаята изстина достатъчно от нахлулия през отворения прозорец хладен въздух и Оливера затрепери под завивките. Не ѝ се ставаше, но трябваше да го направи, иначе утре щеше да бъде окончателно парализирана от болки в костите, които ненавиждаха лошото време.

Изправи се и в огледалото на отсрещната стена се показа стройната ѝ фигура без грам тлъстина по нея. Под пижамата прозираха все още стегнатите ѝ гърди, чиито зърна, настръхнали от хладината, сякаш напиреха да прободат меката тъкан и да излязат навън. Направи три крачки напред и ръцете ѝ чевръсто затвориха крилата на прозореца. Дори не погледна навън. Гледката ѝ бе до болка позната. Жал ѝ беше само за самотното голо дръвче. Дватамата с него бяха като единствените оцелели корабкрушеници на скалистия бряг на малкото полуостровче, но толкова смазани и обезобразени, че сякаш изпитваха срам един от друг.

Седна пред тоалетката и вчеса дългите си посребрени коси. Докато се разресваше, от очите ѝ неволно се отрониха две сълзи, които бавно прокараха мокри пътечки по гладката кожа на помръкналото ѝ лице, белязано от годините, прекарани тук в тъга, самота и неразбиране.

Единственият жив човек, който от време на време я навестяваше, беше пощальонът. С него поне можеше да размени някоя и друга дума, колкото да не забрави да говори. Посещенията му обаче бяха рядкост и зависеха от това колко често тя получава поща. Вече почти никой не се сещаше за нея и той все по-рядко спираше с колелото си пред оградата на каменната ѝ къщурка, за да ѝ предаде някое писмо.

Тази сутрин чу как спирачката на стария му велосипед изскърца и сърцето ѝ трепна. Хвърли последен поглед в огледалото, бързо наметна тъмносиния си халат и излезе да го посрещне. Той вече беше влязъл през портичката и вървеше по пътечката от мидени черупки към входната врата. Оливера изскочи и забърза към него. Спря се запъхтяно на крачка от униформения мъж и го поздрави:

– Добро утро, Морис, радвам се да те видя. Надявам се да ми носиш добри новини?

– Добро утро, мадам Оливера, за мен винаги е удоволствие да нося пощата ви, а що се отнася до това дали са добри или лоши новините в нея, аз не отговарям – засмяно и закачливо ѝ отвърна.

– Да, да, разбира се, Морис. Как е семейството ти?

– Благодаря, добре са, децата са на училище, съпругата ми е къщи, а аз съм все с голямата кожена чанта и старото колело напред-назад.

– Какво ми носиш днес?

– Писмо, мадам.

– Писмо... – глухо повтори тя.

Пощалъонът се наведе и взе да рови из чантата, а тя с блуждаещ поглед проследи полета на една заблудена чайка над осиротялото дърво.

– Ето го, мадам Оливера. Заповядайте. Подаде ѝ бял плик, облепен с марки и ситно изписан адрес на получателя.

Тя го взе в ръце и се вцепени. Страх пред неизвестността обзе душата ѝ, но само след миг вече щеше да знае кой е подателят.

Затвори очи, пое си дълбоко дъх, след това погледна плика и прочете адреса на изпращача. Сърцето ѝ лудо заби. Името на Мауро за нея продължаваше да е като филтър, който не пропускаше определени позитивни енергии да я атакуват, напротив, винаги предвещаваше проблеми, страдания и болки. Реши да отвори писмото, когато Морис си тръгне. Погледна раздавача и му каза:

– Ще влезеш ли вътре да изпием по чашка горещ билков чай и да си побърбим мъничко, докато си починеш от дългото колоездене?

– Благодаря за поканата, но този път ще ви откажа, защото днес има доста да обикалям. Ако спирам за почивки, няма да разнеса навреме пощата на всички – звучеше извинително, но непоколебимо.

– Добре, пожелавам ти приятен ден. До скоро, Морис – отвърна искрено Оливера и с бавни стъпки се насочи към входа.

Пощалъонът отвърна на поздрава, обърна се и обувките му заскърцаха по бялата мидена пътека, която го изведе от двора на каменната къща.

Вятърът продължаваше да се усилва и Морис придържаше с ръка шапката си, за да не му я открадне немирният Еол.

Докато вървеше, се загледа в едно вечнозелено храстче, което се превиваше все по-ниско под напора на агресивния вятър и сякаш се напъваше с последни усилия да изтръгне корените си от пясъчливата почва и да тръгне на път заедно с него.

Оли влезе в преддверието и затръшна вратата след себе си. Седна в ъгъла и запали настолната лампа. Нервно разкъса плика и отвътре изпадна малка бележка. Приблужи я до светлината на абажура и зачете:

„Скъпа моя Оливера!

Зная, че не би ми простила никога поредното ми бягство от теб, и не ти пиша, за да ти искам прошка. Още повече, когато са минали почти десет години от последния път, когато те видях в къщата на Леа.

Сигурен съм, че се питаш откъде разполагам с адреса ти и веднага ще ти отговоря, че когато мъж обича жена, той е в състояние да я открие, дори тя да се е скрила в преизподнята.

Моля те на колене, позволи ми да те видя...

Ще чакам отговора ти на адреса на подателя, посочен на пощенския плик.

Продължавам да те обичам, вярвам в твоето добро сърце и най-вече в силата на истинската ти любов към мен,

Мауро.“

В този момент започна да се моли и в същото време да проклина името му. Страстите бушуваха в душата ѝ. Беше невъзможно да ги укроти. В съзнанието ѝ запрелитаха картини от общото им минало, от дните ѝ, преминали в самообвинения, че му е позволила да се гаври с нея, но лошото мигновено се заличаваше от спомените за красивите им мигове, прекарани заедно, и объркването в душата ѝ прерасна в космически хаос. Всичко наоколо се завъртя в шеметен танц пред очите ѝ. Ушите ѝ забучаха, стисна с ръце главата си, раздирана от силна болка, и заплака.

Хлипанията ѝ отекваха между четирите стени на рибарската къща и постепенно преминаха в глухи стонове, умората все повече я застигаше. Злото се бе събудило и отново я бе намерило...

Свлече се на пода. Взе падналата бележка и злостно я смачка между изящните си пръсти. Хартията беше твърда и малка червена капка кръв изби от показалеца ѝ и попи бързо в белия лист точно там, където Мауро беше написал името си. Обагри го в червено, но то не се заличи, а продължи да се вижда по-контрастно...

Стресна я потропване. Имаше някой на входната врата. Не можеше да повярва.

„Сигурно е Морис, може би е забравил да ми каже нещо“ – помисли си Оливера и с мъка се надигна. Краката ѝ се бяха схванали от дългото седене в тази поза. Изпъшка един-два пъти и се затътри да отвори. Дори не погледна през шпионката. Никога не го правеше. Нямаше смисъл, защото всеки път се оказваше раздавачът. Отключи и отвори бавно остарялата и скърцаща врата. За миг не повярва на очите си, после си помисли, че халюцинира, и затръшна обратно вратата, като превъртя два пъти ключа в ръждясалата ключалка. Тропането се повтори по-настоятелно. Стоя няколко мига, зашеметена от гледката, след това боязливо погледна през шпионката, с надеждата че навън няма никого, но там в цял ръст и с грейнало от радост лице стоеше Рафаеле, неаполитанският ѝ колега и приятел.

„Не ми се привижда, наистина е той...“ Оливера се осъзна и се засрами от постъпката си. Припряно заотключва, но ръцете ѝ трепереха и не успяваше да превърти големия железен ключ. Не след дълго успя и срамежливо откряна вратата. Подаде половината си лице през процепа, погледна го изпод вежди и каза:

– Ти какво търсиш тук?

Рафаеле очакваше от нея всякакви изблици и реакции, познавайки нейния неударим характер, когато се ядоса или изненада, но че ще му зададе точно този глупав въпрос, дори не му беше минало през ума. Изкашля се, тръсна глава и отговори:

– Търся една българка на около петдесет години, висока, със сини очи и дълги посребрени коси, в миналото си е била блестяща журналистка. Едно птиче ми подсказа, че се намира на това забравено от Бога място и е много самотна... Вие познавате ли я?

След думите му, изречени по този начин и точно в неин стил, Оливера се засмя, повдигна се на пръсти и го прегърна нежно. Положи главата си върху гърдите му и отново заплака, но този път от радост. Не ѝ се вярваше, че в един и същи ден съдбата е така благосклонна към нея – получи писмо от Мауро, а Рафаеле неочаквано пристигна в дома ѝ.

А той я взе в обятията си и започна да я утешава, както се утешава дете, с много думички и ласки.

– Милата ми Оливера, намерих те все пак, колко години се лутах напред-назад, колко грешни пари похарчих, за да науча нещичко за теб... Но защо ли се оплаквам, когато отлично те познавам? Бях убеден, че ще съумееш да се покриеш така, че и аз да не мога да намеря дирята ти. Не ми помогна нито дългата ни съвместна работа, нито това, че знам всичките ти номера.

Смуглият мъж говореше бързо, задъхано, ту на италиански, ту на френски, а тя, притисната до силното му тяло, го слушаше и ликуваше. Беше загубила облога със самата себе си, че на този свят няма нито един приятел, нито един близък човек, който да се затъжи толкова от нейното бягство, че да си направи труда да я открие.

Днес това се случи, и то от двама мъже, които означаваха много за нея.

Когато неаполитанецът спря, за да си поеме дъх след тирадата, тя го покани да влезе. Тонът ѝ не търпеше възражения. Минути след неговото появяване Оливера се преобрази. Изпълни се с енергия и жизненост. Започнала бе да върви приведена, но сега изведнъж се изправи и движенията ѝ станаха грациозни.

– Оли, ще ми помогнеш ли да свалим багажа от колата. Освен него ти нося подаръци и цветя... – гласът му потрепери при тези думи.

– Разбира се, Рафаеле – весело му отговори.

Пред оградата беше спрял черен джип, целият потънал в прах, на задната му седалка се виждаха купища кутии и чанти. Направи ѝ впечатление огромна кутия, опакована в розова хартия. Не се сдържа и го попита какво има вътре.

Мъжът до нея я погледна с цялата нежност, на която бе способен:

– Оли, преди много години ти изпратих в София едно плюшено мече с огромни стъклени очи, спомняш ли си го? Може би е останало там, самотно и забравено...

– Не! – яростно го прекъсна. – Как можеш дори да си го помислиш, разбира се, че си го спомням. За твое сведение то живее тук с мен в моята рибарска „колиба“. Бедничкото, какъв дълъг път трябваше да извърви, докато ми го доставят от България.

– Тогава – закачливо я погледна Рафаеле – за него съм приготвил изненада и тя е в картонената кутия. Ако искаш, отвори я веднага, още тук в колата.

Оливера не чака да я подканя втори път. Пресегна се и извади кашона. Разкъса смело розовата обвивка, отвори капака и, о, чудо, оттам я гледаха големите стъклени очи на друго мече, но то беше с огромна розова панделка, кацнала между ушите му. Тя го измъкна от кашона и го притисна до себе си, както се милва дете. После се обърна към италианеца и каза:

– Благодаря ти от името на Плюшко, така се казва моя мечо. Той вече никога няма да е самотен.

– За нищо – усмихна се Рафаеле.

Започнаха да свалят багажа и да го пренасят в къщата. Стопанката имаше чувството, че този мъж е докарал половината стока от универсалните магазини. След около четвърт час седяха в кухнята и пиеха ароматен билков чай, който тя запари веднага щом свършиха с подреждането на куфарите и кашоните на приятеля ѝ в стаята за гости. Той беше първият човек, който щеше да се възползва от тази стая, откакто Оливера купи къщичката.

Докато разбъркваше захарта в благоуханната течност, Рафаеле непринудено ѝ съобщи:

– Знаеш ли, че Антонио Рана почина?

– Не – без да трепне, отговори тя.

– Намерили са го в околностите на Торино в един изоставен замък. Обесил се е...

– Бог да го прости – промълви Оливера. – Съвестта най-накрая му е проговорила...

– Откакто ме повика в Париж и ми сподели всичките си разкрития за онези хора, преди да се скриеш в този пущинак, не съм спирал да търся информация за гнусната им организация – нервно продължи Рафаеле. – Права беше, когато ми каза, че предпочиташ да се оттеглиш, защото няма смисъл да се ровиш из „кирливите им ризи“. Когато обществото боледува, те са само една клетка от болното му тяло. Светът наистина не може да бъде променен нито от теб, нито от мен, за съжаление...

– Защо отново говорим за тях? Не сме се виждали толкова отдавна, нека да сменим темата – подкани го Оливера.

– Ще ти съобщя само откритията, на които се натъкнах, после ще затворим завинаги страницата за нашите журналистически разследвания.

– Добре, както искаш. Но ако си уморен, ти предлагам да идеш в стаята си и да се наспиш хубаво, а на вечеря ще говорим до насита.

– Съгласен съм. Наистина съм скапан от пътуването, друсането... Пътищата тук са почти като в страните от третия свят – закачливо каза Рафаеле.

Тя не допълни нищо, но и не потвърди думите му.

– Банята е по коридора вляво – обясни. – Приятна почивка.

Изправиха се едновременно, но Оливера остана да измие чаените чашки, а мъжът излезе от кухнята.

Вечерята

Около високия зеленикавокафяв свещник с формата на морски фар Оливера беше подредила малки кръгли глинени панички в същия цвят, пълни с месни деликатеси, които следобед купи от най-близкото селце, докато Рафаеле спеше. За случая се наложи да извади от сайванта забравения от години и целия потънал в прах и паяжини стар мотоциклет. Благодарение на качествената му японска изработка моторът запали (все пак не от първия път, а чак на третия) и минути след като заработи и загрея, ритмичното му ръмжене прозвуча така, сякаш машината е току-що купена.

Оливера се чувстваше като преродена. Лицето ѝ се озари от щастие и като че ли през тези няколко часа, в които самотата вече беше напъдена навън като мръсно куче, журналистката забрави за Мауро.

За първи път откакто го познаваше, в сърцето ѝ нямаше повече място за него, но не защото Рафаеле можеше да го измести. Беше много просто – днес журналистът ѝ демонстрира и доказва, че животът е семпъл и вкусът му се усеща чрез дребните жестове и действия.

Точно в седем часа Рафаеле се появи на прага на трапезарията – усмихнат, свеж, със спортно, елегантно сако, комбинирано с дънки с безупречна кройка. От него се носеше аромат на често рекламирания нов парфюм на Армани, а в ръцете си засрамено стискаше стрък полски есенни цветя.

Когато Оли го видя, се обля в топлина, усмихна му се и го покани да сядат на масата:

Ето те и теб, поспаланко! По-добре ли се чувстваш сега?

– Да, чувствам се отпочинал и свеж. Благодаря ти, че ме накара да си полегна. Ти винаги си се грижила за мен, дори и при дългите ни пътувания по време на командировки. Оли, цветята са за теб... Боже, колко съм недодялан, с това трябваше да започна – смъмри сам себе си неаполитанецът.

– Колко за красиви, кога успя да се напиш, пригответиш и излезеш навън, за да набереш тези есенни цветенца? И аз нищо да не усетя или най-малкото да не те видя от прозореца на кух-

нята, докато приготвях вечерята... Потаен и тих като котка, както винаги. Благодаря ти още веднъж, прекрасни са!

Двамата се настаниха около дългата, грубо рендосана маса, покрита с ленена покривка в цвят охра. Оливера донесе ваза, оцветена в същия тон, и постави стръковете в нея. Венчелистчетата им хармонизираха с красиво подредената маса за вечеря.

От двете къси страни на правоъгълната маса беше подредила по три чаши – за аперитив, за бяло и за червено вино. В средата по дължината на трапезата имаше панерчета с нарязан хляб, малки хлебчета и солница.

За аперитив пийнаха абсент „Ван Гог“, който беше толкова силен, че бе уморил не един и двама известни поети, художници, писатели и неизвестни техни последователи. Тя усети, че може и да се присъедини към тях, защото главата ѝ започна да се замайва.

Двамата почти едновременно се наведоха над есенната зеленчукова салата, която домакинята беше приготвила. Вкусът ѝ отлично щеше да притъпи паренето на силното алкохолно питие в устата им. Отпихаха от аперитива и похапваха от салатата в мълчание и дори не се поглеждаха. Всеки бе потънал в собствените си мисли или може би по този начин прикриваше чувствата и свенливостта си към другия. Много години минаха откакто не се бяха виждали...

Не след дълго обаче напитката развърза езиците им и започнаха лек разговор за общата им професия, която вече беше останала някъде в миналото им, и полека-лека навлязоха в темата по същество – в недовършения разговор от ранния следобед, когато Рафаеле пристигна.

– Каза ми, че Антонио е мъртъв... Следобед мислих почти през цялото време за него, но капчица жал не можа да се отцепи от сърцето ми, макар да го познавах и в нормалния живот, когато нямаше нищо общо с онзи звяр, изпадащ в транс по време на ритуалните си сбирки – започна Оливера.

– И така трябва да бъде. След всичко, което ти ми разказа, аз самият изпитвам само отвращение към него и неговата памет. За мен той е жалко нищожество и ако все още беше жив, с удоволствие бих разбил носа на този нещастник – разпали се Рафаеле.

Оливера го наблюдаваше и си мислеше, че той знае малка част от истината за Антонио, а ако научеше, че е кръвният баща на мъжа, който разби живота ѝ, сигурно щеше да се върне в Италия и да го запали в гроба.

– Знаеш ли, Оли... – Рафаеле се пресегна, доля си още мъничко абсент в чашата и продължи да говори, втренчен в очите ѝ. – Откакто те познавам, усещам, че криеш нещо от мен. Кажи ми, дъртият сатанист бил ли е свързан по някакъв начин със страданието, което ти така упорито се опитваш да прикриеш?

– Не съм длъжна да ти отговоря на въпроса – нервно каза Оливера и отпи от абсента.

– Оли, нима мислиш, че съм спял и не виждах през годините, че носиш някаква болка в сърцето си. Никога не съм те питал за твои лични работи, но стига вече, толкова време отмина, остаряхме... Кажи ми защо винаги беше така безразлична към всичко освен работата си. В очите ти се четеше, а също и днес се вижда, че сърцето ти непрекъснато е на друго място...

– Спри, стига! – почти изкрещя тя.

Стана от стола, погледна го злостно и забърза към кухнята, за да донесе второто от менюто, без да го попита дали е приключил с аперитива и салатата.

– Оливера, чакай! – отекнаха думите му, но не я спряха. Тя закрачи бавно към кухненския бокс, изправила гръб.

След пет минути се върна, носеше и в двете си ръце блюда – пилешко филе със сметана и естрагон, рецепта, която ѝ беше дала Леа. Приятелката ѝ винаги я хвалеше, че го приготвя по-добре от францужойка, ето защо Оли избра да го сготви на Рафаеле – не искаше по никакъв начин да се излага пред него.

Ястието беше топло и излъчваше апетитен аромат. Приятелят ѝ я погледна и каза:

– Не ми се сърди, моля те... Всичко, което ме интересува, е само в твой интерес, но ако не искаш да говориш, ще уважа желанието ти.

– Не ти се сърдя... Ще ми помогнеш ли? Вземи, ако обичаш, твоята порция, чиниите са горещи и почти ги изпускам.

Той се изправи и ѝ помогна да сервира храната. Седнаха и, вече поуспокоени, подхванаха отново разговора, докато опитваха (едновременно, сякаш се бяха наговорили) гарнитурата от прекрасни на цвят картофи-соте, сварени и запържени в масло и поръсени с копър.

– Тогава, след като отказваш да ми довериш истината, ще ти я кажа аз – сериозно заяви Рафаеле.

Тя се сепна и остави ножа, с който току-що започваше да реже късчета от запърженото до златисто и на тънки лентички птиче месо. Докато го чакаше да заговори, впери поглед в соса – стори ѝ се, че сметаната в него не се е сгъстила достатъчно, изглеждаше ѝ отвратителен.

– Преди няколко години – продължи Рафаеле, като се направи, че не е видял стреснатото ѝ изражение, – когато се уморих да кръстосвам по света и се нагледах на кръв и разрушения, реших да сменя вестника с телевизията. От няколко месеца имах предложение от TVF1, но все не намирах сили да кажа „да“ и да започна в друга медия. Накрая реших, че му е дошло времето, и приех новото назначение. Няма да ти разправам колегите от вестника колко ми се разсърдиха, някои от тях и до днес не ми се обаждат... В телевизията работата ми беше много спокойна, бих казал почти скучна – отговарях за международната редакция на новините, идващи от Италия. Една от колежките, млада и жизнена францужойка, дошла от провинцията на Тулуза, благодарение на напористия си характер и кариеризъм скъси учудващо бързо дистанцията помежду ни. Казва се Жаклин Превър. Имаше зад гърба си повече от петдесетина интервюта със световноизвестни писатели, поети, драматурзи и художници. Две от тях бяха номинирани за нобелова награда за литература. Самочувствието ѝ не беше без покритие, а магнетичното ѝ излъчване, съчетано с перфектна физика и красиво лице, си казаха своето и аз като всеки нормален мъж попаднах в мрежата ѝ. Увляхох се по нея повече, отколкото можеше да си го позволя. Все пак бях нейният пряк шеф и ми беше абсолютно забранено, но плътта не се интересува от договори и кодекси... – Спря за миг, наля си чаша минерална вода, изпи я наведнъж, протегна ръката си към тази на Оливера, погали я нежно и продължи: – Една нощ, след

като приключихме с монтажа на предстоящо предаване, на което отговорни редактори бяхме аз и Жаклин, скапани, изгладнели и ожаднели, решихме да отидем в малко, закътано, денонощно италианско рибно ресторантче, близо до сградата на телевизията, за която работехме. След вечерята, която обилно поляхме с кианти, двамата свалихме оковите на целомъдрието и още там си разменихме няколко недотам приятелски целувки. На моята покана да дойде в малкия ми апартамент на хълма „Монмартър“ Жаклин отговори положително, с усмивка и задоволство.

Няма да ти разказвам какво се случи после в разхвърляната ми и непочиствана със седмици квартира. Не знам как да го определя – като дълго продължила креватна история или самоиллюзия, че съм влюбен в тази жена? Няма значение... Интересното за теб е, че тя с времето се отпусна и забрави за професионалната етика към хората, които е интервюирала. Започна да ми разказва пикантни подробности за някои от известните мъже, с които е имала дори връзки. Най-силно бе впечатлена от мой сънародник, преуспял писател, издаващ вече милионни тиражи по света. И, знаеш ли, не е била поразена от парите му, а от неговия характер...

– Как се казва? – неочаквано и агресивно го прекъсна Оливера.

– Ще ти кажа, имай малко търпение – спокойно отговори Рафаеле.

– Не, кажи ми веднага!

– Оли, добре ли си?

– Да!

– Не! – опонира събеседникът ѝ.

– Какво те засяга?

– Не ме засяга – съгласи се неаполитанецът и продължи разказа си, сякаш не си бяха разменяли остри реплики. – И така, Жаклин влиза в леглото на италианския писател без никакви усилия от нейна страна или настоявания от негова. Както тя ми го описа, станало някак от само себе си, неочаквано и романтично. Почти не си говорели. Виждали се от време на време, винаги в хотели, които той предварително резервирал в различни градове на Европа, прекарвали три или четири дни,

затворени в хотелските апартаменти, отдадени на неудържим секс до пълно изтощение, после всеки от тях вземал куфарите си и тръгвал в посока, неизвестна за другия. Писателят бил като хищник, но да се люби с него за Жаклин било най-хубавото нещо, което ѝ се било случило в живота. Два пъти партньорът ѝ изпадал в неконтролируема депресия и искал от нея само да си говорят, тогава ѝ съобщил няколко пикантни подробности от личния си живот и според мен сбъркал, защото после тя, сигурен съм, ги е разказала не само на мен, но и на други хора.

– Рафаеле, как се казва любовникът на колежката ти? – попита за втори път Оливера с тон, който не търпеше възражения.

– Няма да ти кажа, защото след малко сама ще разбереш името му.

– Отвратителен си... – промълви тя.

– Винаги съм бил, няма сега го забелязваш?

– Продължавай, любопитна съм да разбера името на онзи нещастник.

Не бяха успели да изядат и една трета от храната в чиниите си. Увлечени в разговор, я бяха оставили да изстине.

Рафаеле първо погледна желиралото се вече пилешко, после – Оливера:

– Оли, предлагам ти да преминем към десерта, ако има такъв – изрече и се разсмя гръмогласно.

– Защо се хилиш така арогантно, какво ти става?

– Нервен съм и така прикривам напрежението, акумулирало се в тялото ми. Хайде, скъпа, отиваме в кухнята да видим какъв сладкиш си купила от сладкаря в близкото селце.

– Добре, отиваме.

Отсервираха ненужните прибори от масата и ги подредиха в миялната машина, после тя отвори хладилника и оттам им се „усмихна“ снежнобяла лимонена торта.

– Защо се казва лимонена торта, когато не виждам нито едно парченце лимон по нея? – попита Рафаеле и преправи гласа си, за да заприлича на петгодишен малчуган.

– Има лимонен вкус благодарение на силната лимонена есенция, която използват, ето защо. Доволен ли си от отговора? – закачливо попита българката.

– Повече от доволен. Сега може ли да я взема и да я занеса на масата, след което ще видим какво ще остане от тази сметанова хубавица?

Не изчака потвърждение от стопанката на къщата, пресегна се и взе тортата. Оливера извади две красиви стъклени чинийки от муранско стъкло и две сребърни вилички със ситно гравирани монограми на дръжките.

Настаниха се отново около масата, а Рафаеле се зае да разрезва тортата. Докато се суетеше около нея, продължи да ѝ разправя за Жаклин Превер.

– Та да знаеш, тя ми разказа за объркания живот на писателя, за фалшивата хармония в семейството му, за омразата, която таил към майка си, но най-дълго говори за неговата нещастна любов с някаква тайнствена жена, за която не пожелал да каже нищо друго, освен че имала безумно красиви очи, а лазурният ѝ поглед го омаломашавал. Спомняйки си за нея, толкова му липсвала, че предпочитал да умре, вместо да се примири, че я е загубил завинаги.

Същата нощ споделил мъката си пред французойката, че колкото повече старее, толкова по-често го обземала мисълта, че любовта му към нея е греховна. Изпаднал в чудовищна нервна криза и изпочупил половината мебели в стаята на петзвездния хотел, в който били отседнали. Оказало се, че цялото обзавеждане е автентично. На сутринта, когато трябвало да напуснат, се наложило да дойде адвокат, за да уреди подробностите около нанесените щети и да предложи щедра сума, за да се откаже собственикът на хотела да заведе дело срещу италианеца. Каштата била невероятна, а отнякъде, както винаги, научили фоторепортерите и журналистите. Любовниците едва успели да се измъкнат през страничен служебен вход, иначе името на известния писател и симпатичното му лице на бонвиван щели да лъснат веднага в следобедните броеве на всекидневниците. Той не се притеснявал особено, но Жаклин щяла да загуби работата си заради нелоялност и потъпкване на професионалната етика.

– Спри, моля те – прошепна Оли. – Искам да изляза на чист въздух за малко.

– Разбира се, добре ли си? – попита я Рафаеле.

– Да, ще се оправя.

Навън вятърът беше утихнал. Луната беше изпълнила до пръсване красивата си златножълта бална рокля и бавно се промушваше между черно-синкавите облаци, които се надпреварваха да я затулват с пухкавите си мантии.

Оливера се загърна в дебелия вълнен шал, който взе от качалката в коридора, преди да излезе навън. Премина през вкорчето, прекоси уличката и застана в края ѝ. Там, където свършваше, започваше стръмният скалист бряг към морето. За миг в съзнанието ѝ проблесна идеята да се подхлъсне и да полети надолу към черната бушуваща водна бездна, където десетките малки и по-големи скали отбиваха ударите на вълните и върховете им се обкичваха с яки от бяла пяна. После шурото ѝ желание я напусна и усети как адреналинът ѝ бавно започна да спада. „Той не заслужава този жест от моя страна... Безсмислено е...“ Инстинктивно направи две крачки назад, така се отдалечи и физически от идеята да се самоунищожи. Беше лъгала себе си, че го е забравила, че не го обича, че само навикът ѝ да мисли за него е жив... но това бяха илюзии. Тази вечер разказаното от Рафаеле я нарани толкова дълбоко, думите за поредната плътска авантюра на Мауро бяха толкова остри, че бавно режеха душата ѝ на малки късове... Това не бе ревност, тя никога не го беше ревнувала. Изпитваше само негодувание от постъпката му, с която за пореден път я пренебрегваше и унижаваше като жена. „Защо напуснах България? Защо тръгнах? Може би защото чрез първия си брак той ми отне правото да контактувам с него, а аз бях все още силно влюбена и не исках да приема фактите. Това беше начин да бъда поблизо до него и да се боря за обичта му или поне за мъничко внимание от негова страна. Чувствата ми към Мауро не могат да се обяснят лесно. Въпреки успеха в кариерата си усещах, че нещо не е наред. И шестото ми чувство не ме излъга. Всичко е било напразно...“

Говореше сама със себе си. Другите не бяха в състояние да я разберат...

Луната не успя да избяга от грамадния купест облак, който я затисна победоносно под огромното си туловище и я облада. Нощта стана непрогледна и зловеща без студения лунен блясък. Оливера потрепери от ужас. Обърна се и с бързи крачки се

върна вкъщи. Рафаеле се беше преместил на дивана и гледаше безизразно в екрана на телевизора.

– Ето ме, извини ме, но понякога се налага да взема глътка въздух. От възрастта е, критическа, както я наричат нашите български жени, или тежък климакс, както се изразяват западните медици.

Приседна на единия от фотьойлите и зачака края на разказа му.

– След историята в хотела Жаклин решила да го изостави, защото не понасяла повече лудешките му изблици, но когато той научил при една от следващите им срещи за решението ѝ, изпаднал в неадекватно състояние и цяла нощ бълнувал. От несвързаните му изречения тя успяла да събере информация, която в началото ѝ се струвала невероятна. Когато дошъл на себе си на сутринта, френската му приятелка започва да го разпитва и той, вече с прояснено съзнание, ѝ дал резонно обяснение. На първо място ѝ посочил страха си, че е сам... „Как така си сам?– попитала го тя. – Нали си женен, къде е жена ти?“ След този въпрос маестрото на перото започнал да се смее, защото според него да си женен не значело, че не си сам. Набързо ѝ обяснил, че след едно свое служебно пътуване, от което се връщал ден по-рано, сварил съпругата си Леонора и нейната приятелка Кристина в брачното им ложе. Това бил краят между него и двете жени. Ден по-късно обявил публично развода с втората си съпруга, като не спестил подробностите за решението си. По този начин разрушил репутацията и на швейцарската графиня, с която дълги години самият той имал тайна интимна връзка, и така ѝ отмъстил, защото тя го оплитала в мрежите си с пълното съзнание за неговата психическа слабост и най-важното – знаейки, че той е женен.

За него това се оказало началото на вендетата. Изпълнен бил с желание да си разчисти сметките с всички онези, които обезобразили живота му, но за съжаление те не били малко. Споделил пред Жаклин, че цял човешки живот не би му стигнал, за да успее, но ще се опита. Впускал се да разказва подробности за живота на жена си и разкрил, че тя е непрекият подстрекател към самоубийство на първата му съпруга. Говорил с носталгия за сватбата си с Алесия, така се казвала покойната

му съпруга... Никога не си представял, че може да нарани човешко същество, а всъщност го направил успешно и с двете. Втората е мистериозната дама с лазурния поглед.

– Защо ми разказваш тези небивалици? – ехидно го попита Оливера.

– Защото искам да ги знаеш, защото това е истината. Ти трябва да я приемеш, за да се върнеш в действителността и да заживееш отново, но не в измислен свят, а днес, тук, както всички останали.

– Слушай, Рафаеле, ако си дошъл да ми даваш уроци по живеене, трябва да ти кажа, че си сбъркал. Аз не се нуждаю от промяна. Добре съм си така...

– Оливера, ти даваш ли си сметка какво си направила със себе си?

– Да! Това, което заслужавах.

– Оли, събуди се, опипи се и ще разбереш, че тялото ти продължава да живее, а ако се понапънеш мъничко, ще успееш да спасиш и духа си, все още не е толкова късно, колкото предполагаш. Забрави този мъж! Той не е за теб!

– Може би имаш някакво друго предложение, което да си заслужава повече? – безразлично го попита.

– Може би – ядосано ѝ отвърна.

– Мога ли да го чуя?

– Не! Няма смисъл... – извика Рафаеле и запали цигара, първата за тази вечер.

– Добре, както желаш... Аз съм уморена и отивам да си легна. Ще продължим някой друг път, ако има такъв...

След тези думи, които прозвучаха като ода за сбогуване, се изправи и без да дочака отговора на къдрокосия мъж, излезе от трапезарията.

Оливера имаше нужда от пречистване, но не в религиозния смисъл на думата. Трябваше да пречисти ума си от всички наслоения, породени от напрежение, грижи и разочарования. Бременето на умората, натрупана през годините в опитите ѝ за оцеляване, беше натежало до степен, в която или щеше да я затисне и задуши завинаги, или тя със сетни сили щеше да го отхвърли, за да опита още веднъж да започне отначало.

Притежаваше невероятна интуиция, а Мауро изневери на нейното доверие, но тя не престана да му вярва слепешката. Някои събития от живота ѝ бяха придобили повтарящ се характер, но тя продължаваше да ги следва и приема като предзвикателство, чрез което се опитваше да усмири вътрешното си неравновесие, породено от нещастната ѝ любов. Това ли бе жадувала? Този свят на насилие, изневяра и унижение? Пространството сякаш се разпадаше пред очите ѝ, времето бе спряло, а тя стоеше вцепенена и неспособна да реагира. Чувстваше се виновна за някакво въображаемо прегрешение, очакваше наказание, което бе предвидено за другите, но поради отсъствието им щеше да бъде приложено върху нея. Въпреки неправдата тя се покая и прие всичко с примирение. И ненадейно се появи Рафаеле, за да разбърка отново вътрешния ѝ мир и да я напътства с неприложимите си съвети...

Въртеше се в леглото си като обезумяла, къпеше се в потта си, а очите ѝ за миг дори не искаха да се затворят, за да заспи. Знаеше, че постъпи нетактично с колегата си, но не можеше да приеме напътствия от човек, който дори за миг не бе страдал колкото нея. Мъже... Коровосърдечни и повърхностни...

Ненадеен вятър засвири в уллиците на къщата, една от глинениите саксии, подредени по каменните стъпала, се търкулна, побутната от въздушното течение, и затрополи надолу. Оставяше по парченце от себе си и купчинка пръст върху всяко стъпало, а на последната остана да лежи безжизнено изкорененото есенно цвете, посадено в нея. След минути проливен дъжд затрака по селските керемиди и Оливера се уплаши, че ако продължи дълго, на сутринта от покрива няма да е останало нищо.

Тя се зави през глава, сви се в ембрионална поза, с надеждата че ще заспи. Оставила си бе само мъничка пролука като триъгълниче, откъдето влизаше въздух под завивките, и като риба на сухо доближи носа си до него, за да не се задуши. После заспа. Беше нещо средно между сън и дрямка, придружени с кошмари – около нея прелитаха странни същества с човешки тела, с криле като прилепи и глави на птици, с дълги човки и гарвановочерни пера. Докато размахваха огромните си криле, перата им се откъсваха и падаха, но по време на полета си надолу се превръщаха в бели пухкави снежинки, които нежно пок-

риваха косите и рамене ѝ. Всичко се повтаряше, тя искаше да се събуди, за да прекъсне ужаса, който се раждаше в душата ѝ от присъствието на полуптиците, полуприлепите или получовете, но не успяваше, освен това в ушите ѝ биеха хиляди камбани и мозъкът ѝ се пръскаше от децибелите им.

Изведнъж се стресна, отвори очи и осъзна, че се е освободила от студените пипала на кошмара. Ослуша се и разбра защо бият всички тези камбани в главата ѝ – някой чукаше на входната врата на старата рибарска къщичка. „Не може да бъде!“ – каза си тя. Помисли, че Рафаеле е излязъл навън, вратата се е треснала след него от свирепия пристъп на вятъра и се е заключила, а сега той чука, за да може тя да го чуе и да го пусне да влезе. Навън не би издържало и бездомно куче в такава нощ.

Оливера запали лампата, наметна халата си и без дори да обуе чехли, заслиза по стълбите. Но когато мина край хола през полуотворената врата, видя, че Рафаеле спи в неудобна поза върху дивана, а телевизорът продължава да работи и да гледа похъркващия си зрител.

„По дяволите, кой ли може да е в този късен час и в това гадно време?“

Изведнъж я достраша. Поспря се и помисли да събуди неаполитанеца, но след миг се отказа. Не беше в стила ѝ да се плаши... Блъскането по вратата продължаваше да се усилва. Тя застана точно пред нея, сложи едната си ръка върху дръжката ѝ, а с другата заотключва. Докато нагаждаше ключа, попита:

– Кой е?

Не чу отговор, но реши, че ще отвори. Може би тропането бе от някакъв предмет, който, подмятан от силния вятър, създаваше неимоверния шум.

Отключи, този път ключът не заяждаше. Натисна бравата и отвори вратата. На прага, целият прогизнал, стоеше Мауро, а в ръцете си държеше снимката ѝ. Погледите им се срещнаха, ръцете им неволно се протегнаха един към друг и двамата се сляха в прегръдка, която се разми от силния дъжд. Сълзите, капещи от очите им, не можеха да се различат от студените дъждовни капки, които като гвоздеи проникваха в телата им и ги приковаха един към друг... Този път завинаги...

Епилог

С пресипнал и отслабнал глас зачете:

Скъпи съпруге,

Когато отвориш това писмо, аз вече ще съм прах.

Оставям те с дълбока скръб в сърцето си и с надеждата, че един ден ще осъзнаеш колко много съм те обичала... Но моята любов е нищожна в сравнение с онази забранената, отхвърлената и все пак жива между теб и жената с лазурния поглед. Прекланям се пред чувствата, които не умират и остават след нас... Заклевам те, върни се при жената на твоя живот. Бог да благослови изстрадалата ви любов. Така и моят дух ще бъде спокоен...

Истината не бива да умре с мен, ето защо ще ти разкрия една моя тайна. Познавахме се от деца с теб и навярно си спомняш, че десетгодишното момиченце с огромни кордели беше любопитно и безстрашно в разрез с изискванията на монашеското възпитание, което родителите ми държаха да получа.

Преди много, много години, в ден, в който баща ми отсъстваше от къщи, а мама пиеше следобедния си чай с нейна приятелка от детството, успях да се промъкна в кабинета на татко. Там всичко ми беше интересно, но най-вече скринът му с безброй чекмеджета, които винаги бяха заключени. Може би е бързал, преди да излезе, или е забравил да ги заключи, но в онзи следобед аз успях да ги разгледам всичките. Не открих нищо забележително, преди да отворя предпоследното, защото в него намерих връзка с писма. Написани бяха с разкривения почерк на слабограмотен човек, а съдържанието им ме порази... От този миг нататък заживях с чувството, че трябва да поема вината за стореното от моя баща... Никога вече не успях да се засмея по детски, остарях за часове, сломена от жестоката истина, разкриваща лицемерието в богатата ми буржоазна фамилия...

Няколко години след сватбата им родителите ми продължаваха да нямат деца. Животът им минавал монотонно и бавно,

но сигурно. Така поне си мислела майка ми, докато баща ми като повечето мъже осмислял дните си с плътски удоволствия. След едно от тях се родила моята сестра. Казва се Леонора Дзаникели. Не знае за мен, нито за позора на майка си, която в онези години била прислужница в дома на родителите ми. След като забременяла от господаря си, тоест от баща ми, тя напуснала имението и се върнала в родното си градче. Оттам започнала да му праща писма, изпълнени с разкаяние и болка за стореното, но въпреки това сърцераздирателно го умолявала за помощ, за да успее да отгледа тяхната дъщеря, която нямала вина, че е дошла на този свят, зачената в грях. От всичките прочетени писма, следвайки хронологията им, разбрах, че той не ѝ е отговорил нито веднъж, следователно не ѝ е помогнал с пари за отглеждането на момиченцето. В последното си писмо до него тя го уведомява, че се е омъжила за държавен чиновник, много по-възрастен от нея, който осиновил с радост дъщеря ѝ и двете били щастливи. Писмото завършваше с думите: „Бъди проклет! И ти, и твоето семейство!“ Татко получава проклятието ѝ, когато аз вече съм родена. Когато пораснах достатъчно, започнах издирване на момичето, което бе моя кръвна сестра. Не беше трудно да я намеря, но никога не събрах смелост да ѝ се разкрия. Четях с гордост стихосбирките, които тя издаваше, и се радвах от сърце на успехите ѝ... Всичко това продължи до мига, когато разбрах, че ти излизаш с нея... Не си мисли, че не усещах авантюрите и изневерите ти, но ги приемах като необходим лек за съспаната ти психика и раздялата ти с жената с лазурния поглед, за да се ожениш за мен и да направиш родителите си щастливи. Аз страдах заедно с теб за погубената ти любов.

Но... не съм в състояние да преглътна връзката ти с Леонора... Това е всичко... Всеки ще носи собствената си отговорност, ако един ден съвестта му проговори.

Напускам този греховен свят с гордостта и достойнството на съпруга, която до последния си дъх ти е била вярна и те е обичала...

Сбогом!

Алесия

Грижливо сгъна пожълтелите лист и го пхна в цепнатината, която с годините водата бе образувала в мраморния надгробен паметник. Коленичи и почти допря треперещите си пръсти върху керамичната снимка, откъдето го гледаше смирено добродетелната Алесия, но след това отдръпна ръката си, впери поглед в останалото ѝ завинаги младежко личице и прошепна:

– Прости ми!

Стройната жена, която го придружаваше, стоеше безмълвна и съпричастно наблюдаваше сцената. Слънцето клонеше към занизк и отслабващите му лъчи се отразяваха в угасналите ѝ и уморени лазурни очи...

КРАЙ

04 ноември 2002 – 24 октомври 2005,
София, Венеция, Париж, София

© Весела Лулова Цалова
ГРЕХОВНОСТ

българска, първо издание

© Марко Бадзато,
художествено оформление на корицата

© Димитър Риков
редактор

РИК „Славяни“, София